Loveswept

Roman de dragoste

Patricia Potter

Darul cel mai de preț

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

Frumoasa şi ambiţioasa ziaristă Lane Drury, specializată în campanii prezidenţiale, nu i-ar fi acordat în viaţa ei nici cea mai mică atenţie unui necunoscut profesor de provincie, dacă un neaşteptat accident de maşină nu ar fi imobilizat-o în casa lui şi nu ar fi făcut-o să creadă în dragoste...

Loveswept

Lei 800

The Greatest Gift
by Patricia Potter

© copyright 1992 by Patricia Potter

LOVESWEPT® AND THE WAVE DESIGN
ARE REGISTERED TRADEMARKS OF BANTAM
BOOKS, A DIVISION OF BANTAM DOUBLEDAY
DELL PUBLISHING GROUP INC.

REGISTERED IN U S PATENT AND TRADEMARK
OFFICE AND ELSEWHERE.

Loveswept

Patricia Potter

Darul cel mai de preț

Traducere de Virgil Florea

Editura VICTORIA
București 1993

ISBN 973-95055-1-0

Darul cel mai de preț

Unu

David Farrar privi urît la mesajul pe care-l avea în mînă şi scoase un oftat lung, greu, de frustrare. Era ultimul lucru de pe lume de care avea nevoie.

Un reporter, pe nume Lane Drury, din Washington, se afla la hotelul dărăpănat din Valea Cade, acea comunitate mică, pe care David o numea „acasă", şi voia un interviu.

Patricia Porter

David înjură în şoaptă, destul de încet ca fiul său să nu audă. La naiba cu tipul ăla. Nici măcar nu avusese amabilitatea să telefoneze şi să întrebe dacă David ar consimţi să-i dea un interviu, presupunînd, se pare, că un articol va fi bine venit. Dar nu era. Copiii – elevii lui – şi familiile lor ar suferi, s-ar simţi ca nişte obiecte de caritate, lucru pe care îl dorea mai puţin decît orice altceva.

Oamenii din valea aceasta erau săraci, dar aveau mîndrie într-o măsură substanţială.

– Ei, tată, nu mai avem panglici.

David se uită în jos la fiul lui mai mic, care deranjase deja ordinea făcută în casă de menajera lor ocazională, Mabel. În cinci minute după ce venise de la şcoală, Theo era deja băgat pînă-n gît în hîrtie de împachetat pentru cadourile de Crăciun.

David nu putu decît să zîmbească acru la dezastrul care se întindea în faţa lui. Pretutindeni erau cutii, precum şi bucăţi de hîrtie cu desene de Crăciun, panglici şi etichete. Capul mic, negru, al lui Gertrude se ridica deasupra învălmăşelii; o fundă uriaşă roşie căzuse peste unul din ochii orbi ai căţelei, dîndu-i un aspect de clown.

– Poate că, dacă le-ai fi folosit pentru pachete şi nu pentru Gertrude... îi spuse David fiului său.

– Dar Mabel a zis că vine un reporter şi am vrut ca Gertrude şi Henry să arate cît mai bine. În ultima vreme au fost cam răpănoşi.

– Aşa şi sînt, cam răpănoşi, afirmă David. Iar reporterul n-o să stea atît de mult aici ca să-i observe. O să aibă el grijă de asta.

Theo se întristă puţin.

– Cred că e plăcut să ne vedem poza în ziar

David se aplecă şi dădu deoparte o buclă de păr de pe faţa fiului său de opt ani

– Tu crezi că totul e plăcut, îi spuse blînd

Îşi iubea băiatul vesel şi fericit care era încă entuziasmat să facă pachetele, chiar după săptămîni de asemenea activitate în fiecare după-amiază şi la sfîrşit de săptămînă.

Băiatul mai mare, Abe, fugea adesea din camera aia, după ce considera că a prestat suficiente ore de muncă.

La Abe nu era vorba de lipsă de participare sau de interes.

Deşi avea doar unsprezece ani, părea de peste treisprezece Pur şi simplu, Abe avea nevoie de timp pentru el însuşi cum avea

nevoie de aer să respire. Întotdeauna fusese aşa, liniştit, gînditor şi silitor la învăţătură, în timp ce Theo era ca o dinamită abia ţinută în frîu, plin de energie şi entuziasm şi gata de năzbîtii. Avea un zîmbet care lumina lumea şi un aspect care parcă spunea „Viaţa e grozavă, nu-i aşa?"

David spera cu sinceritate că nu se va schimba niciodată.

Era foarte fericit că-i avea pe aceşti doi băieţi, că avea o slujbă care-i plăcea şi un loc pe care-l iubea Ar fi dorit doar ca Julia să-i fi putut vedea acum pe fiii lor

David lăsă din mînă notiţa şi se aplecă să desfacă funda lui Gertrude Ea îl linse în semn de mulţumire.

Gertrude era pupăcioasă. Mergea nepăsătoare pe un drum de ţară, cînd David şi băieţii au văzut-o prima dată. Nu era decît oase, dar găsise suficientă energie să-l lingă pe David pe gît, o expresie de afecţiune, pe care continua s-o practice.

Şi apoi, mai era Henry, care se afla probabil undeva pe sub toate hîrtiile alea. Henry era alt cîine vagabond care ajunsese cumva să-şi facă drum pînă în gospodăria Farrar. Animalele au un instinct deosebit să descopere o inimă slabă, se

gîndea adesea David. De aceea, familia lor includea o pisică cu trei picioare, un iepure adoptat după ce tatăl unui prieten al lui Abe ameninţase să-l mănînce şi un hamster rămas de la nişte experienţe de la şcoală. Destul de straniu, se tolerau unul pe celălalt, de parcă ar fi înţeles că această casă era un sanctuar.

Pasul următor decurgea firesc, îşi dădu seama David – adoptase o şcoală întreagă. Julia spunea totdeauna că el nu ştia cînd să se oprească

Iar acum,un reporter ameninţa siguranţa pe care şi-o făurise cu atîta dificultate.

Nu va permite să se întîmple una ca asta, se jură el. La naiba, nu se va lăsa.

Supărat pe el însuşi pentru enervarea sa, îşi îndreptă atenţia asupra lui Theo Avea nevoie să se răcorească.

– De ce nu-l scoţi pe Henry la plimbare? Îmi iau şi eu haina şi vă urmez.

– Grozav, spuse Theo. Nici zăpada, nici alunecuşul nu-l impresionau. Îi plăcea să fie afară. Facem o cursă afară, adăugă el.

– Ia-ţi haina, şapca şi mănuşile, îi atrase atenţia David.

Theo dădu din cap şi fugi la dulapul din hol,

în timp ce David se grăbi spre dormitorul său

Daca lui Lane Drury nu i-ar fi fost silă de clişee, ar fi spus Eh, mofturi! Se mulţumi cu o condamnare mai modernă a soartei şi condiţiilor, în timp ce se uita fix prin parbrizul maşinii, încercînd să vadă prin pojghiţa de gheaţă lipită de parbriz.

Fiecare milă a acestui traseu uitat de Dumnezeu fusese un coşmar Drumurile fuseseră alunecoase şi periculoase şi o moină măruntă rece, o întîmpinase de fiecare dată cînd se oprise să-şi dezmorţească picioarele Era obosită,descurajată şi furioasă.

Foarte foarte furioasă Mai cu seamă pe ea însăşi

Îşi făcuse asta cu mîna ei, deşi încercase să dea vina pe editorul ei, Patrick Simon

Ştia bine în sinea ei că Patrick avusese dreptate cînd spusese că nu făcuse o treabă grozavă

Dar un articol de Crăciun! Crezuse că depăşise de mult stadiul ăsta că ajunsese la nivelul

cel mai înalt al profesiunii ei.

Şi tocmai asta făcea ca noua ei misiune să-i pară şi mai umilitoare

Se uită pe fereastră, căutînd numerele de case, dar nici una din cele cinci de pe stradă nu părea să aibă aşa ceva Proprietarul hotelului nu fusese foarte exact în indicaţii, o luase greşit deja de două ori, înainte de a înţelege că ideea ghidului ei cu privire la ce însemna o stradă era cu mult diferită de a ei proprie. Ca toate celelalte din Valea Cade, nimic nu părea să fie organizat sau ca lumea.

Se uită în dreapta. Trebuie să fie casa din capăt În toată curtea erau lăzi, iar o camionetă veche, roz, stătea pe alee Roz, pentru Dumnezeu! Nu văzuse niciodată o camionetă roz, dar se potrivea. Cumva, se potrivea.

Şi casa însăşi arăta ca o ilustraţie dintr-o carte de poveşti. Era o construcţie mare cu două etaje, cu o verandă mare la intrarea din faţă, cu leagăn şi balansoare. Încetini, uitîndu-se după un loc de parcare, cînd un băiat cu un cîine apăru ţopăind prin uşa din faţă.

Cîinele sări în faţa maşinii, iar băiatul ţipă şi alergă după el. Înnebunită,ea roti volanul spre stînga şi, automat, apăsă pe frînă, deşi ştia că

acesta era cel mai prost lucru pe care-l putea face

Maşina alunecă, trecînd aproape de copil şi de cîine şi intră într-un şanţ. Se lovi cu capul de parbriz, cînd maşina se opri cu o bufnitură groaznică şi totul se întunecă

– Tatăăă

David auzi ţipătul prelung şi claxonul continuu al unei maşini şi alergă la uşă Îşi dăduse seama de panica din glasul lui Theo Probabil că s-a întîmplat un lucru îngrozitor, căci nici unul din băieţii lui nu era alarmist Trecuseră prin prea multe

Afară, îl zări pe Theo îngenuncheat în mijlocul străzii, ţinîndu-l pe Henry care lătra înnebunit.

– Eşti teafăr? îl întrebă pe Theo

Theo dădu din cap afirmativ şi-l strînse pe Henry mai tare la piept. După gălăgia pe care o făcea, David îşi dădu repede seama că şi cîinele *scăpase neatins*

David se repezi cît de iute putu peste drumul alunecos, îngheţat, spre maşină. Şanţul, folosit pentru scurgerea apei, avea doar puţină apă şi era acoperit cu o pojghiţă subţire de gheaţă.

Ignoră apa rece care îi pătrunsese în pantofi,

în timp ce coborî pe partea şoferului. În maşină nu era decît o persoană, o femeie pe care nu o mai văzuse niciodată, care zăcea nemişcată pe volan, avînd pe faţă cîteva pete de sînge.

Ciocăni în geamul închis, dar ea nu se mişcă Încercă uşa, dar era blocată.

David ocoli de cealaltă parte maşina văzînd că uşa era încuiată şi geamul era ridicat pînă sus Ciocăni în parbriz, dar femeia nu dădu nici un semn că îl aude

Dar întrucît nu mirosea a benzină, se linişti în privinţa pericolului de aprindere, la care se gîndise întîi Dar inima îi bătea cu putere, gîndindu-se la alte posibilităţi traumatism, leziuni interne şoc Teama, pe care n o mai simţise de cînd i se spusese că soţia lui are cancer îl cutremură

Simţi un sentiment de vinovăţie cînd se gîndi că s-ar putea ca accidentul să fi avut loc din cauza fiului său şi a cîinelui Era familiarizat cu o asemenea stare de spirit, care l-a ţinut treaz nopţi de-a rîndul, timp de doi ani după moartea Juliei

David ţipă spre Theo

– Spune-i lui Abe s-o cheme pe Sheila Morrison - numărul ei e lîngă telefon şi să i

spună să vină cît poate de repede. Apoi,adu-mi un ciocan şi un prosop.

În afară de infirmieră, nu era nimeni la care să apeleze.

Valea Cade nu mai avea o administraţie – nu-şi putea permite aşa ceva – iar zona era deservită de către patrula de poliţie, a cărei cea mai apropiată staţie era la o depărtare de peste 50 mile. Asta era situaţia şi în ce priveşte cel mai apropiat spital. N-a resimţit lipsa de servicii medicale în toţi anii aceia cît Julia a fost bolnavă, iar acum, pentru prima dată de cînd se întorsese de la Boston după moartea ei, se întrebă dacă luase o hotărîre înţeleaptă.

David privi din nou în interiorul maşinii. Încercă să vadă dacă faţa femeii căpătase oarecare culoare, dar părul ei lung, drept, de culoarea mahonului, o ascundea vederii. Putea doar să-şi dea seama după pieptănătură că era destul de tînără.

Ce dracu' să fi căutat ea pe străduţa asta? Străduţa începea din şoseaua principală şi se sfîrşea brusc într-un cîmp ce nu mai era cultivat. Singura explicaţie că se afla acolo era că venea să-l vadă pe el.

Dar el nu aştepta pe nimeni. Cu excepţia

unui reporter numit Lane Drury şi presupunea că era un bărbat. Femeia asta n-ar putea... Chiar cînd se pregătea să cerceteze plăcuţa de înmatriculare, Theo apăru deasupra şanţului, ţinînd în mînă un prosop şi un ciocan. În timp ce i le lua, văzu că vin spre el vecinii săi cei mai apropiaţi, Sam şi Sarah Talley. Sam aruncă o privire rapidă în şanţ, înainte de a sări jos, lîngă David.

– Am de gînd să sparg geamul, îi zise lui Sam. Alese geamul din spate din dreapta, astfel încît femeia să nu fie rănită de cioburi. Era hotărît ca nu cumva să-i mai producă femeii vreo rană. Lovi geamul cu ciocanul, pînă îl crăpă. Folosind prosopul ca să împingă geamul înăuntru, el îşi vîrî mîna şi deblocă uşa din faţă. O deschise uşor. Se strecură spre banchetă, închise contactul, apoi căută pulsul femeii. Pielea îi era moale, cu degete lungi şi subţiri ca ale unui pianist. Inima îi bătea puternic şi neîntrerupt, slavă Domnului.

Îi fu teamă să o mişte înainte de a sosi Sheila, dar îi mîngîie uşor părul negru. Avea o mică tăietură pe frunte şi un cucui cît un ou de gîscă. Cu toate că faţa îi era marcată de umflătură, era una din cele mai frumoase femei

pe care le văzuse vreodată David.

Avea o piele sidefie şi gene lungi, negre, îi mărgineau ochii închişi. Buzele ei aveau un contur plăcut şi arătau de parcă ar fi zîmbit uşor.

Pomeţii îi erau reliefaţi, iar bărbia puternică şi hotărîtă. Părul arăta ca mătasea şi mirosea a flori proaspete. David nu se putu reţine să nu-şi treacă degetele printre şuviţe.

Ea mormăi ceva şi el se dădu mai aproape de ea.

– O să fie totul în regulă, murmură el. O să te simţi bine. Dar să stai liniştită.

El putu să remarce că ea încerca să-şi deschidă ochii, genele îi tremurau înainte ca pleoapele să-i descopere ochii negri. Buzele ei abia se mişcară:

– Băiatul...

Inima lui David tresări. Ea a derapat din cauză că a încercat să evite să-l lovească pe fiul său. Îi era adînc recunoscător.

– E bine, zise el uşor.

– Şi... cîinele?

– Sînteţi singura accidentată, răspunse el, cu o voce cît putu de uşoară, cînd observă că ochii ei se deschiseseră complet. Erau de un negru întunecat şi în ei se citea teamă şi confuzie, dar

şi uşurare în legătură cu copilul şi cu animalul. Simţi o atracţie subită pentru această femeie care se gîndea întîi la ceilalţi înainte de a se gîndi la ea însăşi.

Ea încercă să se mişte şi oftă, ducîndu-şi mîna la picior.

– În curînd va veni cineva să te ajute, zise el. Nu încerca să te mişti pînă atunci.

– Cine...?

– Sînt David Farrar, răspunse el. Băiatul pe care l-ai ocolit ca să nu-l loveşti e al meu. Îţi datorez mulţumiri şi totodată scuze.

– Sînt... bucuroasă că... e bine. Închise ochii şi înghiţi greu, iar David avea destulă experienţă în ce priveşte durerea, ca să-şi dea seama că suferea.

Îi luă mîna şi i-o ţinu, simţindu-i degetele strînse în jurul ei, ca ale unei persoane gata să se înece. În ciuda faptului că era rănită, strînsoarea era puternică şi caldă, şi el simţi dintr-odată o furnicătură de parcă ar fi fost electrocutat. Simţi că îi apar sentimente de protecţie, de tandreţe, sentimente pe care nu şi le mai dorea, simţind că nu şi le poate stăpîni. Se călise singur împotriva unor asemenea emoţii, dar ea arăta atît de neajutorată...

Ea păru că vrea să spună din nou ceva şi el se apropie să-i audă vorbele.

– Al dracului Patrick. Ştiam eu că...

El n-a aflat niciodată ce ştia ea atît de bine, pentru că atenţia i-a fost atrasă de zgomotul aparte al Jeep-ului lui Sheila.

– Ce s-a întîmplat aici? întrebă Sheila cu voce calmă.

David îşi eliberă uşor mîna şi simţi o stranie senzaţie de regret cînd degetele ei alunecară uşor de pe mîna lui. Ieşi din maşină şi-i explică lui Sheila care e situaţia.

Ea se strecură înăuntru.

– Cum te simţi, scumpo?

David, rămas afară, văzu că femeia schiţează un zîmbet.

– Încerc să-mi dau seama, spuse ea slab.

– În cazul ăsta, nu e prea rău. Poţi să-ţi mişti mîinile? Bine. Dar picioarele? Încearcă să-ţi mişti capul uşor.

David strîngea din dinţi la fiecare întrebare. El ştia destule despre primul ajutor, ca să-şi dea seama că nu era vorba de o rană gravă la spate sau la gît, dar auzea oftatul de durere cînd femeia încerca să-şi mişte piciorul.

Văzu îngrijorarea de pe faţa Sheilei şi asta nu contribui cu nimic să-i înlăture sentimentul de vinovăţie şi de teamă pe care îl simţea. Privi spre Theo şi faţa lui exprima de asemenea nelinişte şi autocondamnare. Ceva din supărarea lui David se şterse. Theo suferea chiar pentru moartea unei gîze; nu mai avea nevoie să fie pedepsit, de vreme ce auzea geamătul femeii.

Sheila se ridică.

– Cred că şi-a fracturat piciorul. Am de gînd să-i pun o atelă provizorie, ca tu şi Sam să o puteţi duce înăuntru. Dar va trebui să meargă la spital pentru raze X. Încă nu-mi dau seama cît de grav este. Deocamdată s-o ducem înăuntru, la căldură. O să chem un helicopter.

Sheila ridică uşor piciorul femeii şi îl întinse pe banchetă, apoi se duse să ia atelele din Jeep-ul ei. Femeia nu scoase nici un sunet, buzele i se strînseră de concentrare, iar ochii ei reflectau durerea pe care o simţea. Ar fi vrut să o aline, deşi simţea o oarecare rezervă şi un autocontrol care l-ar fi putut ţine pe oricine la o anumită distanţă în asemenea cazuri. Pe neaşteptate, simţi o nevoie arzătoare să treacă peste această reţinere, dar, în acelaşi timp, o

voce dinăuntru striga la el. *Nu o mai lua de la început. N-o mai lua niciodată de la capăt.*

– Doamne, îmi pare rău de cele întîmplate, zise David. Dacă v-aş putea fi cu ceva de folos, domnişoară...

Ochii ei, care fuseseră pe jumătate închişi, se deschiseră uşor, privindu-l cu o resemnare crispată, care din anumite motive îl emoţionă.

– Există vreo persoană pe care ar trebui s-o chem? adăugă el. Ea păru că se gîndeşte la întrebare, dar apoi dădu din cap în semn că nu e nevoie.

– Eşti sigură? insistă el.

– Sînt sigură, răspunse ea în cele din urmă, iar apoi închise ochii din nou, de parcă răspunsul i-ar fi luat toată puterea.

David se dădu în lături cînd Sheila se întoarse. Văzu buzele femeii strîngîndu-se din nou de durere, cînd i se legă atela, apoi ea scutură din cap de parcă ar fi vrut să-şi înlăture slăbiciunea. O curioasă senzaţie de durere şi de admiraţie îl cuprinse, văzîndu-i atitudinea curajoasă.

Cînd Sheila termină, ea o ajută pe femeie să iasă pe uşa deschisă, iar David întinse mîna,

ridicînd-o cu grijă.

Era subţire şi delicată, iar faptul că-i simţise corpul aproape de al lui, i-a reînviat dorinţe demult uitate. Dar nu putea să evite parfumul ei uşor de flori, sau să nu fie afectat de expresia ei prudentă, îngrijorată.

În timp ce o ţinea cu braţele de talie, îi întîlni privirea şi simţi producîndu-se un fel de scînteie între ei, un fel de recunoaştere magnetică, rareori ivită între două persoane străine.

David încercă să înlăture această senzaţie. Nu avea deloc de gînd să se implice din nou cu o femeie, mai ales cu o femeie ca aceasta; distantă şi evident plină de succese, aşa cum lăsau să se înţeleagă îmbrăcămintea ei şi maşina. Îşi însuşise o lecţie grea.

Era pe cale, în cele din urmă, să-şi reglementeze viaţa, iar el şi fiii săi n-aveau nevoie de nimic mai mult decît de linişte şi stabilitate în viaţa lor.

Ochii ei negri îşi mutaseră privirea de la faţa lui, ca şi cum şi ea ar fi simţit aceeaşi atracţie. Poate că toate astea se datorau doar faptului că se simţea vinovat faţă de ea. Se ruga să fie aşa.

Oricum, îşi spuse el în timp ce traversa

drumul îngheţat, ea va pleca în curînd. Helicopterul va coborî din cer şi o va răpi tot atît de repede cum apăruse.

Dar simţea o strîngere de inimă la gîndul că va pleca şi o trase mai aproape de el în timp ce urca ultimele două trepte din faţa porţii, aşteptîndu-l pe Theo să deschidă uşa.

Privirea lui David se îndreptă din nou spre ea, iar ochii ei păreau o fîntînă în care ar fi putut foarte uşor să cadă. El văzu că ea îşi dă seama, speriată, de acest lucru, şi mîna ei se încleştă de umărul lui.

Nu! şopti el, şi îşi scutură capul de parcă ar fi vrut să nege atracţia atît de rapidă şi de puternică dintre ei.

Nu! repetă el cu atîta putere, încît buzele lui se strînseră confuze, înainte ca el să-şi întoarcă privirea.

Înăuntru, Abe curăţase de zor canapeaua de cutii şi hîrtii. David o aşeză iute jos, de parcă ar fi dorit să scape de ceva care îl frigea.

Păşi îndărăt, aproape tremurînd, în timp ce ochii ei îi căutau faţa cu o intensitate care îl ardea.

Simţi acelaşi lucru cînd începu să se întu-

nece şi avu din nou sentimentul unei pierderi teribile, care îl făcu să se înfioare.

Doi

Laney privi împrejur prin cameră, cu ochii unui reporter.

În ciuda bunelor ei intenţii, privirea îi revenea mereu la omul ale cărui braţe o ţinuseră cu atîta încredere. Nu mai fusese îngrijită de cineva pînă atunci şi era surprinsă de cît de bine se simţea, cît de bine se îmbinase căldura corpurilor lor, cît de plăcută era această apropiere.

Dar asemenea senzaţii erau ultimele pe care şi le-ar fi dorit să le simtă.

David Farrar. Omul la care fusese trimisă să-i ia un interviu La dracu'. Ar fi dorit să nu fie atît de al naibii de înalt, aşa cum era cînd stătea lîngă ea, trebuie să fi avut peste 1,80 m. Avea o expresie contradictorie, ce arăta atît îngrijorare cît şi neîncredere.

Ea îi sesiza confuzia, ceea ce i se păru ceva neobişnuit pentru o faţă atît de puternică, aproape aspră, cu ochii adînciţi, sprîncene dese, blonde, şi o bărbie încăpăţînată. Avea cîteva riduri la ochi şi ea se întreba dacă erau provocate de bucurie sau de supărare. .

Se miră ea însăşi de ce o preocupa asta şi o cuprinse neliniştea cînd îşi dădu seama că o interesa atît de mult.

Ochii lui aveau culoarea muşchiului verde, iar părul era nisipiu. Ud de zăpadă, părul îi cădea pînă la gulerul unei cămăşi gri deschis, abia vizibilă sub un pulover irlandez de un verde intens şi se simţea nevoia unei tunsori. O şuviţă dezordonată îi atîrna pe frunte.

Ea privea cum îşi dădea nervos şuviţele rebele peste cap, dar fără succes. Acestea îi cădeau din nou în faţă şi ea auzi oftatul de

resemnare, iar inima ei îşi accelera bătăile auzindu-l.

David Farrar era un bărbat atrăgător. Nu avea nimic comun cu omul pe care şi-l închipuia în mintea ei. Din anumite motive, şi-l închipuise ca pe un bărbat cu ochelari, slab, care preda într-o mică şcoală de ţară, din cauză că nu avea ambiţia sau talentul să facă altceva. Se gîndea vinovată că îi alcătuise un asemenea portret, pentru că nu îi plăcea însărcinarea pe care o primise.

David Farrar contrazicea aceste idei preconcepute. Era evident un bărbat puternic, atît fizic cît şi în alte privinţe. I se vedea în ochi o inteligenţă vie, iar hotărîrea şi caracterul i se citeau pe faţă.

Laney n-ar fi dorit să-i cunoască caracterul. Nu şi-ar fi dorit să-i placă. N-ar fi vrut să se simtă atrasă de el. Mai fusese păcălită înainte şi trădată de un chip plăcut, pe care-l crezuse integru. N-ar mai fi vrut să se înşele din nou. Niciodată.

Nu putea să-şi permită să piardă timpul. Prea multe erau în joc. Era în joc cariera ei.

Aşa că încercă să-şi abată gîndul de la omul acesta, ca şi de la durerea pe care o simţea, şi

privi împrejur prin cameră.

Camera era ca de obicei, plină de hîrtii şi pachete, unele împachetate, altele în cutiile lor. O canapea largă de piele, uzată, era acoperită cu funde şi panglici. Mobila alcătuia un amestec de stiluri: unele piese erau aproape elegante, în timp ce altele arătau ca nişte produse manuale de ţară: un balansoar, rafturi din lemn de brad pline cu cărţi legate şi nelegate, un alt scaun lîngă masă, plin cu reviste. Un televizor de tip vechi era aşezat pe o măsuţă şubredă. Nu era nici videocasetofon, nici alte aparate electronice.

În ciuda dezordinii, camera dădea o impresie de căldură, de cămin plăcut. Se gîndi la propriul ei apartament – sus, la etaj, cu două dormitoare şi un balcon cu vedere spre Potomac – şi îşi dădu seama cît de mult seamănă cu toate camerele de hotel în care locuise. Lipsit de culoare, şters. Dar, îşi reaminti ei însăşi, aceasta era doar pentru că nu avusese încă timp să-l transforme într-un adevărat cămin; fusese prea ocupată.

Deodată îşi aminti de maşină.

– Maşina mea... vru ea să zică rezistînd imboldului de a-l privi în faţă pe David Farrar.

Cînd colo, privirea ei dădu de femeia care îi legase piciorul cu atelă şi care acum vorbea cu cineva la telefon, în şoaptă.

Cu o mişcare uşoară, David Farrar dădu la o parte mormanul de pe canapea şi se aşeză pe marginea pernei.

– Nu te nelinişti de nimic. Voi avea eu grijă de ea.

Avea o voce puternică de bariton, cu un accent aparte. Unele cuvinte erau tărăgănate; unele aveau o inflexiune specifică pentru New England. Oricum ar fi fost, vocea lui emana încredere în sine. De ce oare un om ca el se ascundea în această mică şi săracă vale din Virginia de Vest? Arăta mai mult ca un ţăran oarecare decît ca un profesor, mai mult a soldat decît a rezervist. Doar ochii lui făceau excepţie. Frumoşi ochi. Ochi inteligenţi. Ochi grijulii.

Laney nu mai văzuse ochi ca aceştia. Erau magnetici şi îi atrăgeau privirea. Dar ea trebuia să se rupă de această atracţie, aşa că se mişcă uşor, deşi ştia că asta o să-i provoace durere. Simţea nevoia să-şi abată atenţia în altă parte.

Vocea lui blîndă care pătrundea prin ea ca torsul unei pisici, o întrebă:

– Ţi-am provocat dureri cînd te-am adus

înăuntru?

Ea scutură din cap, neîndrăznind să vorbească. N-avea nevoie de compasiunea lui. Era ceva în felul lui de a fi care îi cerea să se ţină la distanţă. Se săturase de oameni atrăgători.

Dar unde îi era soţia? Fără îndoială că trebuia să aibă o soţie, căci avea un băiat. Din nu ştiu ce motive ridicole, ideea îi provocă o altă durere care, se temu ea, nu era legată de rănile fizice. Privi din nou în jur.

Observă cîteva nuanţe de feminitate. Perdelele erau călcate, arătau bine. Nu observă nici bibelouri, nici flori veştejite.

Agresivitatea de reporter răzbătea din ea. Avea o timiditate naturală pe care se obişnuise să şi-o domine, dar acum i se părea că o copleşeşte din nou.

Închise ochii şi simţi mîna lui pe braţul ei. Se forţă să se ţină tare şi simţi retragerea lui rapidă, de parcă i-ar fi înţeles neliniştea. La dracu'! El era subiectul ei, al interviului ei, al preocupării ei. Iar acum, iată că ea era la dispoziţia lui. Laney simţi că o cuprinde un fior pe şira spinării. Avusese o presimţire, de îndată ce primise această misiune impusă.

Patrick îi ceruse să scrie o relatare despre un

profesor de şcoală de la ţară, „unul mai aparte" zisese el, care să fie în stare să convingă marile întreprinderi din toată ţara să ofere copiilor un Crăciun adevărat.

– Să faci un mare articol de Crăciun, adăugă el, care să acorde toată atenţia educaţiei şi profesorilor capabili.

Era genul de articol în care Laney excela de obicei, dar ea se ridicase deja la nivelul relatării campaniilor prezidenţiale şi i se părea că aceasta e o sarcină prea neînsemnată. Era pur şi simplu o pedeapsă.

Ştia că în ultima vreme nu lucrase pe măsura puterilor ei. Îşi revenea după o dragoste dezastruoasă şi fusese scoasă temporar din misiunea de a urmări campania prezidenţială, dar asta doar ceva trecător.

Insistenţa lui Patrick a făcut-o şi mai hotărîtă să cîştige postul pe care îl viza, şi anume acela de şef al biroului din Washington al ziarului. Atunci ar fi putut lua hotărîri. Ar fi vrut, în cele din urmă, să aibă independenţa pe care o obţinuse cu multă muncă.

Iar acum, intervenise toată chestia asta. Aproape că rînji, amintindu-şi o zicală veche: „Bucură-te, căci s-ar putea să fie mai rău", iar ea

se bucurase destul, şi situaţia se înrăutăţise.

Deschise ochii, dorindu-şi ca această ultimă oră să fi fost doar un coşmar. Dar el era acolo, îngenuncheat lîngă ea ca un cavaler. Iar durerile din picior deveniseră mai puternice.

Faţa lui exprima şi mai multă îngrijorare decît înainte.

– Te simţi bine? Cucuiul ăsta...

Ea scutură din cap.

– Tocmai mă gîndeam la ceva.

– Ai dori să sun pe cineva? insistă el din nou.

– Nu, zise ea.

Nu-l putea suna pe Patrick să-i spună că eşuase, că nu putuse duce la bun sfîrşit o treabă simplă. Avea prieteni, dar aceştia erau la peste cîteva sute de mile depărtare, şi nu credea că e cazul să-i deranjeze. Nu era nimeni, nimeni care ar fi putut face ceva. De cînd avea doar treisprezece ani, avusese grijă de ea şi de mama ei, pînă la moartea acesteia. Ar fi vrut s-o facă din nou, dar pentru prima oară perspectivele erau întunecate şi această întunecime i se transforma în furie împotriva omului de lîngă ea. Dacă n-ar fi avut de-a face cu istoria asta blestemată, nu i s-ar fi întîmplat niciodată aşa ceva. Şi totuşi, avea un sîmbure de onestitate care îi

spunea că ea era de vină.

Conştiinţa acestui lucru nu o ajută, totuşi. Dimpotrivă, deveni şi mai mînioasă cînd îşi aminti cum reacţionase cînd o ţinuse de mijloc cu braţele lui. Ce drept avea să o facă să se simtă astfel? se gîndi ea.

Privi în sus spre el, acuzator, şi îl văzu cum se încruntă.

– Îmi pare rău în privinţa lui Theo şi Henry, spuse el. Îmi asum întreaga responsibilitate.

– Theo şi Henry? reacţionă ea confuz.

– Băiatul şi cîinele, răspunse el răbdător. Îţi sînt recunoscător că ai evitat să-i loveşti. Henry înseamnă totul pentru Theo, iar Theo înseamnă totul pentru mine.

– Care dintre ei e băiatul şi care cîinele? întrebă Laney cu un umor nu prea politicos.

El zîmbi şi ochii i se luminară ca nişte frunze de copac în bătaia soarelui.

Afurisitul, se gîndi Laney, era şi mai atrăgător cînd zîmbea şi cînd rîsul îi adîncea cutele de la ochi.

– Mă întreb şi eu uneori, răspunse el cu acelaşi umor neobişnuit. Dar, continuă el, Theo e băiatul şi Henry e cîinele şi acum amîndoi ar trebui să fie în acelaşi loc, în cuşcă.

Darul cel mai de preţ

Ceva din starea neplăcută pe care o simţea Laney dispăru, deşi toate semnalele ei de alarmă începură să sune. El avea un zîmbet periculos, atît de irezistibil, încît simţi că e imposibil să nu-i răspundă. Ar fi putut îndupleca şi pasărea aia din poveste, se gîndi ea.

Dean Killy avea acelaşi mod de a zîmbi şi ea înţelese ce mult însemna asta. Se luptă să-şi mute privirea de la David Farrar.

La naiba! N-ar fi vrut să se afle aici. N-ar fi vrut ca el să o susţină cu braţele; n-ar fi dorit să se afle în braţele nimănui. Se ţinuse departe de băieţi de cînd îi spusese lui Dean Killy să se ducă dracului.

Nu-i plăcea să simtă puterea acestui bărbat, nici să-i simtă mirosul uşor de săpun, nici să-i ştie căldura corpului. Mai mult decît atît, nu-i plăcea să se simtă atît de dependentă, de lipsită de sprijin.

Toate astea trebuie să i se fi citit pe faţă, căci văzu cum se schimbă expresia lui şi observă cum un nor îi umbreşte ochii. Nervoasă, se foi sub privirea lui.

Simţi din nou durerea de la picior şi un geamăt uşor îi scăpă printre buze. Îl auzi trăgînd aer în piept.

– Îmi pare rău, zise el. Îmi pare atît de rău! Vocea lui exprima regret şi sinceritate, dar şi o promisiune de siguranţă şi căldură.

Se gîndise că odată şi Dean reprezentase pentru ea siguranţă şi încredere, şi nu avea deloc de gînd să fie atît de nebună încît să creadă din nou în aparenţe, în emoţii superficiale.

Gîndurile îi fură întrerupte de apropierea unui băieţel, băiatul care dăduse buzna în stradă. Faţa lui exprima o cumplită nefericire.

David Farrar se ridică şi puse mîna pe umărul băiatului.

– Ăsta e Theo, spuse el.

Băiatul ezită, părînd că încearcă cu disperare să-şi reţină lacrimile, apoi se apropie. Avea nişte ochi de albăstrea şi părul lins blond, iar buzele îi tremurau.

– Henry şi cu mine ne cerem scuze. N-am avut intenţia să vă provocăm necazuri.

Lui Laney îi păru tare rău de el.

– Desigur că n-ai vrut, zise ea. Mă bucur că tu... şi Henry sînteţi teferi.

– Henry vrea şi el să vă mulţumească, zise băiatul şi deodată Laney îşi dădu seama că un nas umed adulmeca pe lîngă perna canapelei,

în timp ce dădea din coada lui stufoasă. Este Henry, se gîndi ea zîmbind, cu un cap alb flocos, un amestec de rase, cu niște ochi tot atît de neliniștiți ca ai lui Theo. Puteai jura că Henry își cere iertare. Sau poate că el avea întotdeauna privirea aceea rugătoare.

– Bine ai venit, Henry! spuse ea serios, și-i strînse lăbuța oferită cu demnitate, ceea ce îl făcu pe David Farrar să zîmbească din nou cu un zîmbet pe care nu era sigură că și l-ar fi dorit. Îi provoca multe senzații stranii. Al doilea cîine, cu un năsuc mic și negru, țopăi pe lîngă Henry, părînd încurcat pentru moment, apoi scoase o limbă umedă, ca să-și arate afecțiunea pentru orice și pentru oricine, fără deosebire.

Laney începu să se simtă copleșită.

– Asta-i Gertrude, zise David Farrar, cu o voce veselă. E oarbă, dar e convinsă că drumul spre fericire îl constituie dragostea universală.

– Oare asta e un fel de a-mi spune că ea nu face deosebire între persoane și că n-ar trebui să fiu flatată? replică Laney, genul ei de umor nestăpînit izbucnind din nou.

Întotdeauna se întîmpla așa, cînd se simțea nesigură, în situații neplăcute. Era felul ei de a-și masca nesiguranța.

– Deocamdată, i-aş spune că e foarte perspicace, spuse el cu o jumătate de zîmbet.

– Ce-i aia per... perpi... percacitatè?, întrebă Theo.

– Per-spi-ca-ci-ta-te, pronunţă David Farrar cuvîntul mai rar, pentru fiul său. Înseamnă lucid, intuitiv. Înţelegi ce înseamnă intuitiv?

– Mda, zise Theo zîmbind larg. Înseamnă deştept.

– Cam aşa ceva, zise tatăl, iar Laney era încîntată de afecţiunea vizibilă dintre tată şi fiu.

– Theo, de ce nu-i iei jos pe Henry şi pe Gertrude să pregăteşti o ceaşcă de cacao *pentru oaspetele nostru*? Fă şi pentru tine şi pentru Abe, zise el.

– Dar Henry vrea să facă cunoştinţă mai îndeaproape, protestă băiatul.

– Ceea ce înseamnă de fapt, explică tatăl, că *Theo* vrea să facă cunoştinţă mai îndeaproape.

Chiar atunci, un alt băiat intră în cameră, un băiat mai mare, seriozitatea feţei lui fiind accentuată de nişte ochelari groşi. În urma lui, păşea agale un motan cu trei picioare, care se freca de piciorul lui Theo, cu capul înclinat, de parcă ar fi întrebat ce căuta Laney acolo. Dintr-odată, camera păru plină de culori, de

animale, de copii. Laney se simţea ca Alice în ţara minunilor şi scutură din cap ca să înţeleagă mai bine ce se întîmplă. De obicei, era foarte pricepută să clarifice confuziile, analizînd situaţia şi dîndu-i o perspectivă clară.

Dar această îndemînare o părăsise acum. Rămăsese fără cuvinte, incapabilă să gîndească, să raţioneze, pierdută într-un amalgam de sunete, de impresii, de sentimente şi de culori. Deşi îi era ciudă pe ea însăşi că face aşa ceva, privi în sus spre David Farrar cu o rugăminte în priviri.

Gura lui se îmblînzi şi arăta atît de atrăgător, încît inima lui Laney tresări. Apoi simţi că o cuprind fiorii. Nu i se părea că ar fi din cauza unor motive de natură fizică, pînă cînd văzu încruntarea apărută pe faţa lui David Farrar. Privi în jos şi văzu cum pe mîini i se făcuse piele de găină.

– Adu o pătură, Abe, îi spuse el băiatului mai mare. Iar tu, Theo, du animalele în altă cameră. Vocea lui avea un ton hotărît.

Theo ezită la început.

– Dar...

– E-n regulă, zise Laney. Nu mă deranjează.

– Atunci, ce părere ai de o ciocolată caldă?

zise David Farrar, grija lui cititindu-i-se în ochi. Cred că Theo ar fi gata să pregătească ceva.

Ea scutură din cap. Ar fi dorit să plece. Se simţea vulnerabilă în acel loc şi îşi jurase să nu se mai simtă niciodată aşa, să nu se mai lase din nou descoperită.

– Pot să-ţi ofer ceva?

Ea scutură din cap.

David oftă, simţindu-se din ce în ce mai vinovat, gîndindu-se acum că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acum era ca o femeie frumoasă şi atrăgătoare să-i pătrundă în viaţă. Şi, în ciuda vînătăilor ei, era de-a dreptul frumoasă, cu părul acela lucios şi ochii aceia negri, mari. Acum erau umbriţi de confuzie şi nesiguranţă, dar îşi închipuia că de obicei sînt luminoşi. Iar umorul ei prompt, refuzul de a chema pe cineva în ajutor, îl făceau să creadă că era obişnuită probabil să se poată stăpîni.

Îşi puse încă o dată întrebarea cine era şi de ce se afla acolo. Surprins de împrejurări, nu se gîndise s-o întrebe.

– Ce căutaţi pe strada asta? zise el.

Dar ea nu mai avu posibilitatea să răspundă.

Sheila se întorsese şi, cu tristeţe în priviri, zise:

Darul cel mai de preţ

– A fost un accident pe autostrada interstatală din nord. Helicopterul nu e disponibil şi nu va fi pentru cîtva timp. Trebuie să facem raze X la piciorul ăsta, ca şi la cucuiul de la cap. Aş vrea să o duc la spital, dar se pare că Billie Allen m-a căutat. Soţia lui e la laborator şi trebuie să mă duc într-acolo. Ochii i de îndreptară spre David. Ai putea s-o duci tu?

David nu ezită deloc.

– Desigur. O s-o chem pe Mabel să aibă grijă de băieţi.

Sheila fu de acord.

– Foloseşte Jeep-ul meu. Putem s-o sprijinim pe scaunul din spate şi maşina are cauciucuri pentru zăpadă. Eu voi lua camioneta ta.

David îşi dădu seama că propunerea vădea îngrijorarea Sheilei. Ea avea grijă de Jeep-ul ăsta, aşa cum îşi îngrijeşte o mamă copiii.

– O să am grijă de amîndouă, zise el.

Sheila privi pe fereastră. Se lăsase noaptea şi lumina slabă proiecta dungi albe pe cerul întunecat.

– Nu-mi place vremea asta.

Nici lui David nu-i plăcea, dar nu avea de ales.

Dacă voi mai întîrzia mult, vremea va face ca

drumurile să devină impracticabile, iar dacă accidentul de pe autostradă era grav, nu putea fi vorba să primească vreun ajutor.

– Mai sînt şi eu aici! zise femeia dintr-odată, şi atît David cît şi Sheila se întoarseră spre ea. Vorbiţi despre mine de parc-aş fi un copil, ori vreunul din cîinii ăştia ori... cine ştie ce, zise ea răstit. Eu nu am nimic de zis în legătură cu asta?

– Ai dreptate, zise David Farrar, zîmbind umil, ceea ce o calmă imediat pe Laney. Ea se mişcă de parcă ar fi vrut să arate că nu avea nimic grav. Dar nu putu să-şi reţină un geamăt, căci o durere puternică îi cuprinsese piciorul.

– La naiba! zise ea muşcîndu-şi buzele şi stăpînindu-şi un nou ţipăt de durere.

David îşi ridică o sprînceană privind spre ea.

– Ai vreo altă propunere?

– Aşadar trebuie să merg într-un Jeep, pe un drum de munte, într-o furtună de zăpadă? replică ea sec.

Sheila se aplecă asupra ei, punîndu-i o mînă pe umăr, s-o liniştească.

– David e un şofer excelent. Altfel nu i-aş fi încredinţat Dragonul.

– Dragonul?

– Jeep-ul meu. Aduce cam a aşa ceva, zîmbi

Sheila. N-avea grijă. Nu te-aş lăsa nicicum să pleci,dacă n-aş fi sigură că poţi s-o faci. Dar ai nevoie de ajutor pentru piciorul ăsta, iar eu am făcut tot ce-am putut.

Laney privea neajutorată la cele două persoane care o aşteptau. Se întreba cum va putea să ajungă acasă, cum ar putea să-şi îndeplinească însărcinarea asta blestemată şi cum ar putea să se deplaseze şi să umble să culeagă informaţii, dacă îşi fracturase piciorul.

Dar nu avea de ales. Ar fi fost ridicol să nu ţină cont de propunerea celor doi, cu toate că nu-i cunoştea. Totuşi, ideea de a se lăsa pe mîinile unor persoane complet străine, ale unui bărbat, o scotea din sărite.

În cele din urmă, fu de acord.

Sheila o privi cu uşurare.

– Nu pot să-ţi dau nimic să-ţi uşureze durerea, pînă ce doctorul nu-ţi examinează cucuiul ăla de la cap, zise ea. Dar o să avem grijă să-ţi fie cît mai comod posibil. Drumul nu poate să dureze mai mult de două ore.

Două ore! O viaţă întreagă, se gîndi Laney, dar rămase tăcută văzînd cum casa se pune în mişcare. La ordinul lui David Farrar, cei doi băieţi înhăţară o mulţime de pături şi perne şi le

duseră la maşină. Sheila mai chemă o dată la telefon şi anunţă spitalul să aştepte un pacient.

O altă persoană apăru în uşă, o femeie în vîrstă, subţire, cu o faţă blîndă. Se prezentă ca fiind Mabel, care îngrijea de casă şi de copii. Nişte ochi albaştri spălăciţi priveau spre Laney cu simpatie, iar apoi se întoarseră spre David.

– Vezi-ţi de treabă şi să n-ai grijă de copii cît vei lipsi, zise Mabel. O să stau aici cît timp va fi nevoie.

Bărbatul încuviinţă şi zîmbi:

– Eşti minunată.

Privi spre băieţi, zăbovind asupra lui Theo.

– O să vorbim mîine despre toate astea, zise el. Theo tresări.

David Farrar se aplecă şi o ridică pe Laney, asigurîndu-se că păturile erau bine înfăşurate în jurul ei. Ea îi simţi căldura şi puterea şi cedă în faţa grijii ce i se oferea. N-ar fi dorit-o, dar era atît de blînd şi mîngîietor în atingerea lui, iar ea era atît de obosită şi atît de al naibii de suferindă!

Capota Jeep-ului fusese prinsă în butoane şi un munte de perne se aflau pe bancheta din spate. Fu aşezată cu grijă, între perne, cu piciorul sprijinit sus şi bine aşezat. Sheila

Morrison aruncă o ultimă privire şi aprobă din cap, înainte de a închide uşa.

Jeep-ul porni şi un uruit, care o făcu pe Laney să se gîndească la un dragon care se trezeşte, pătrunse înăuntru. Laney se simţi pierdută într-o lume întunecată, înconjurată de zgomotul gheţii de pe capotă, de uruitul motorului şi de mirosul înţepător de *after-shave*. Parfumul o relaxă. Oricum, era sigură că omul din faţă va avea grijă de ea.

Gîndul era liniştitor, dar totodată foarte tulburător.

La naiba! Nu şi-ar fi dorit pe nimeni care să aibă grijă de ea. N-avea nevoie de nimeni. Oricum, nu pentru multă vreme. În cîteva ore el va fi plecat, iar ea îşi va recăpăta controlul.

Şi asta era exact ceea ce îşi dorea.

Trei

Atît şoferul, cît şi pasagerul, rămaseră tăcuţi multă vreme.

David se concentra asupra drumului tot mai nesigur, iar Laney ignora durerea tot mai mare şi nemişcarea. Fiecare os din corpul ei părea să ţipe din cauza drumului nu prea neted.

Încercă să nu se gîndească la ce diagnostic să se aştepte. Ar fi dorit să scape de însăr-

cinarea primită şi să se întoarcă la campania electorală. Dean va fi acolo, desigur, şi asta va crea o situaţie neplăcută, dar ea nu putea să admită că el ar fi atît de important încît să-i stînjenească profesionalismul. Era pornită bine pe drumul realizării ţelurilor profesionale şi era hotărîtă ca nimic – sau nimeni – să nu-i poată pune piedici.

Dar perspectiva de a se înapoia la slujba pe care o părăsise n-o mai atrăgea cu intensitatea de altă-dată.. Avea treizeci de ani şi obosise încercînd să găsească noi variante ale aceleiaşi teme, o punere în lumină a candidatului care era foarte atrăgător, dar n-avea substanţă.

Laney fusese pasionată profesional, deşi în adolescenţă îşi luase o slujbă ca s-o ajute pe maică-sa. N-au avut niciodată o casă ci doar un mic apartament şi chiar acesta necesitase o luptă ca să-l obţină.

Laney îşi dorise întotdeauna mai mult şi pentru asta a muncit din greu, fiind chelneriţă în timpul liceului şi al universităţii, unde a primit o bursă timp de patru ani.

Spera ca după absolvire să fie în stare să o poată îngriji mai bine pe maică-sa, dar Bethann muri cu o lună înainte ca Laney să termine

universitatea, aşa că Laney a rămas cu totul singură.

A compensat munca pentru familie, punîndu-şi tot talentul şi energia în îndeplinirea noii slujbe. Debutase la un mare ziar regional, apoi a fost angajată la *Washington Times*. În loc să aibă întîlniri, ea îi însoţea pe ceilalţi reporteri pe teren, învăţînd tot ce se putea.

A fi reporter politic însemna o culme în meseria ei şi ea simţea că-şi făcea bine meseria. Avea un zîmbet dezarmant şi un mod de a pune întrebări care adesea îi făcea pe interlocutori, chiar şi oficialiatăţi de seamă, să spună mai mult decît intenţionau. La convenţia naţională s-a ocupat de un mic congresman, reuşind cîteva materiale de răsunet, pentru ca în cele din urmă să obţină prima acreditare la o campanie prezidenţială.

I-au plăcut primele cîteva luni: munca, prietenia, glumele. Apoi s-a îndrăgostit, sau cel puţin aşa credea. Se gîndea că de vină fusese spiritul de echipă şi modul de viaţă: hoteluri diferite în fiecare noapte, partide de băutură care se prelungeau pînă noaptea tîrziu, profesie îmbinată cu prietenie. Se trezeau adesea că încercau să-şi aducă aminte în ce oraş fuseseră,

şi la ce oră a plecat avionul spre alt oraş.

Era o atmosferă prielnică pentru romantism, cu reporteri aflaţi cu totul departe de casă pentru săptămîni şi luni de-a rîndul, cu atît de puţine ore libere în care să facă fiecare ce voia, cu o tensiune atît de mare în străduinia de a realiza lucruri prompte şi interesante, de a cîştiga în întrecerea cu prieteni şi colegi.

Aşa că, pentru prima oară în viaţa ei, şi-a permis să se implice sufleteşte în mod substanţial, şi asta a fost un dezastru.

– Ai adormit?

Vocea lui David Farrar era scăzută, ca să n-o deranjeze în caz că dormea cu adevărat.

Laney se gîndea să facă pe adormita, dar simţea nevoia unei compasiuni umane, să audă vocea cuiva, oricine ar fi. Lapoviţa se transformase în ploaie: putea auzi răpăitul ei pe fragilul acoperiş de deasupra ei.

– Nu, răspunse ea încet.

– Te simţi bine?

Laney se hotărî să fie mai curînd cinstită, decît politicoasă.

– Nu chiar. Cît mai avem... ?

– Încă o oră, poate mai mult, spuse el. Aş putea să opresc să te ajut cu ceva?

– Nu.

Ar fi vrut să ajungă mai repede, să obţină un diagnostic oarecare, să ştie la ce să se aştepte, cu toate că se temea să afle. Se simţise la fel cînd mama ei avusese o comoţie. Voia să ştie cu ce o să aibă de-a face, deşi era conştientă că ceea ce va afla, o va durea.

Cuvintele lui David Farrar i se înfipseseră în minte.

– Încă nu-ţi ştiu numele

– Laney, zise ea.

– Laney?

– Laney Drury. Sînt reporterul care te-a contactat.

Observă că umerii lui deveniră ţepeni şi se întrebă de ce. Majoritatea oamenilor, dacă nu erau inculpaţi sau arestaţi pentru vreo crimă, se bucurau să li se ia un interviu, mai ales cei implicaţi în acţiuni de caritate. De obicei, publicitatea le aducea mai mulţi bani. Iar *Times* primise o relatare de presă despre David Farrar şi proiectul lui referitor la şcolari. Devenind suspicioasă după aproape zece ani de muncă de reporter, se întreba dacă nu cumva David Farrar are ceva de ascuns. Era oare un impostor, un şarlatan?

Aşa ceva părea ridicol, după ce-i văzuse

casa plină de animalele alea păroase şi pe cei doi copii. Nu-şi putea explica ostilitatea care se instalase deodată în Jeep.

– Ai primit un mesaj în legătură cu un interviu? întrebă ea.

– Nu-mi amintesc întrebările.

Cuvintele fuseseră rostite cu o voce încordată, aspră, pe care n-o mai auzise pînă atunci. Căldura din ea dispăruse.

Jeep-ul trecu peste o ridicătură a drumului, iar cucuiul o făcu să ţipe de durere.

– Iartă-mă! spuse el. În vocea lui apăru din nou o oarecare îngrijorare, dar căldura lipsea încă.

Încurcată, ea se hotărî să încerce:

– Nu-ţi plac reporterii?

– Nu-mi pasă de ei, într-un anumit fel, spuse el sec. Dar nu vreau ca elevii mei să fie exploataţi.

Răceala şi hotărîrea lui o înfiorară pe Laney.

– Am primit o informaţie recentă. De obicei merită atenţie, spuse ea, cu un ton cît putu de rece. Nu-i plăcea să fie numită exploatator de copii.

– N-am scris eu treaba aia blestemată.

– Cineva a făcut-o.

Umerii lui, care se crispaseră şi mai mult în timpul discuţiei, se relaxară brusc.

– Iartă-mă, spuse el încet. N-ar fi trebuit să te condamn, dar dacă ai fi sunat...

– Am încercat, zise ea. Nu răspundea nimeni.

Ea fusese nerăbdătoare să termine mai repede cu treaba asta. Aşa că îi trimisese o telegramă, închipuindu-şi că el o să fie tare mîndru de povestea asta.

El îi aruncă o privire grea.

– Îţi sînt îndatorat, domnişoară Drury. Martor mi-e Dumnezeu, îmi dau seama că familia mea e de vină că te-ai rănit, dar puştii mei... familiile lor au multă mîndrie. N-ar vrea niciodată să devină un subiect de reportaj. Publicitatea ia ceva din farmecul acestor copii. Am fost în stare să explic altor reporteri care au sunat...

Laney nu mai auzise niciodată vreun bărbat vorbind în felul acesta, despre farmecul puştilor „lui", care nu erau nicidecum copiii lui. Nu voia să profite de o asemenea compasiune; reporterii erau în general nişte oameni cinici, şi i-au fost singurii tovarăşi, ani de zile.

Se instală o tăcere stînjenitoare între ei. Laney ar fi dorit să-i spună că va uita toată povestea asta, dar nu putea. Patrick făcuse din

asta o chestiune de mîndrie şi ea nu dăduse niciodată înapoi de la îndeplinirea unei sarcini. Cu piciorul fracturat sau nu, o să reuşească şi de data asta s-o ducă la capăt. David îi spusese că îi e îndatorat, iar ea era gata să se folosească de asta, dac-ar fi fost cazul. Va avea grijă, totodată, ca reportajul ei să nu rănească pe nimeni.

Zăcea pe spate şi privea, dincolo de umerii săi laţi, la părul bogat nisipiu, care se ondula uşor şi îşi aminti tăria braţelor lui cînd o purtase. Nu părea a fi tipul de om care să vrea să predea lecţii, mai ales într-o zonă atît de săracă.

Avea un aer sofisticat şi o atitudine de responsabilitate care vădea că e un om cu mult spirit practic. Vorbele lui erau mai precise, mai bine conturate, decît ale altora pe care îi auzise în localitate, iar copiii săi păreau să aibă un accent de Massachussets.

David Farrar era un mister, o enigmă. Poate că aici era vorba de ceva mai mult decît un reportaj.

El nu se prea bucura de interesul pe care i-l arăta ea, dar ea găsise întotdeauna calea de a-i face pe oameni să fie mai deschişi.

Iar el îi era îndatorat.

Închise ochii, încercînd să uite ultimele cîteva ore şi cum ar putea afecta ele următoarele cîteva săptămîni şi luni. Senatorul Paul Tribling îşi va începe campania pe 10 ianuarie. Ea avea deja un loc rezervat în colectivul de ziarişti. Dacă n-ar fi fost prezentă, s-ar fi dus altcineva, iar ea ar putea fi trimisă să scrie alte articole. Şi n-ar mai obţine o slujbă de şef de birou. Dar competiţia era dură.

Se mişcă uşor şi durerea o cuprinse din nou. Ce pacoste, se gîndi ea. Cum se poate ca atît de multe lucruri să-i meargă prost?

David parcă în faţa unui mic spital orăşenesc. Era puternic luminat, locul de parcare era plin de ambulanţe şi de agitaţie. Spera ca în camera de urgenţă să fie destul de liber ca s-o primească repede pe pasagera lui. Îşi privi ceasul; era ora zece. Chiar dacă ar pleca acum, n-ar putea ajunge înapoi înainte de miezul nopţii. Dar ştia că nu putea s-o lase singură pe Laney Drury. Va trebui probabil să-şi petreacă toată noaptea la motelul de peste drum. Era sigur că Mabel va avea grijă de băieţi.

Ieşi afară şi ridică scaunul din faţă. Laney adormise în cele din urmă, iar la luminile spitalului îi putu vedea faţa plină de vînătăi.

Simţi brusc o durere pentru ea, pentru lipsa de apărare, căci îi simţise vulnerabilitatea. Se miră că nu-i dăduse nici un nume al vreunei rude sau al unui prieten ca să-i sune. Fără îndoială că o persoană atît de atrăgătoare trebuie să aibă pe cineva care să se preocupe de ea, care ar dori să ştie că a fost accidentată. Poate chiar un soţ. Nu dădu importanţă prea mare acestei idei, chiar după ce-şi dădu seama cît de prost reacţionase.

O atinse uşor, iar ochii ei se deschiseră; păru cam confuză la început, dar apoi deschise ochii mai tare, dîndu-şi seama unde se află.

– E spitalul?

– Am ajuns, zise el, aplecîndu-se peste ea. Stai aici. Mă duc să caut pe cineva să ne ajute.

Cînd intră în spital, personalul acestuia se mişca repede, intrînd şi ieşind din rezerve, iar holul de primire era plin de lume. O femeie cu o faţă cam obosită, apăru la ghişeu.

– Am în maşină pe cineva care a fost victima unui accident. Sheila Morrison v-a sunat.

Expresia femeii deveni şi mai chinuită. Privi în jos, la o hîrtie din faţa ei.

– Piciorul rupt, zise ea. O să chem un brancardier şi o targă, dar va mai trece ceva

timp pînă ce doctorul va putea să vină s-o vadă. Sînt toţi ocupaţi... un accident pe autostradă...

Telefonul sună şi ea se întoarse.

Frustrarea îi strîngea stomacul, în timpul celor cîtorva minute de aşteptare. În cele din urmă, apăru brancardierul şi David îl conduse la Jeep. Împreună, o aşezară pe Laney pe targă şi o purtară într-un loc lîngă perete.

David a fost chemat înapoi la biroul de recepţie.

– Asigurarea? întrebă femeia.

– O s-o întreb, dar dacă n-are, garantez eu plata.

Femeia îl privi curioasă.

– Sînteţi vreo rudă?

El scutură din cap.

– Un prieten?

– Nu chiar.

Ea îl studia cu o privire curioasă.

– Atunci cine sînteţi, dacă îmi permiteţi să întreb?

– O cunoştinţă e de ajuns? zise David la capătul răbdării.

Femeia ridică o sprînceană.

– Ai răbdare să completăm formele astea.

David privea în jos la toate întrebările ce i se

puneau. Completase destule formulare de spital ca să fie un expert. Ura modul de a reduce oamenii la nişte rînduri scrise pe o pagină, după cum ura şi mirosul de spital.

Înainte, ştiuse ce răspunsuri să dea, cînd fusese vorba de Julia, dar acum nu cunoştea decît două lucruri: numele lui Laney şi ocupaţia ei.

Se duse lîngă targa ei şi se rezemă de zid.

– Sînt nişte întrebări... îi zise el.

Treizeci de minute mai tîrziu, rămase surprins văzînd cît de multe răspunsuri dăduse ea şi cît de puţin ştia el încă despre ea.

– Rude?

Ea clătină din cap.

– Nici una? Dar prieteni?

Ea ezită înainte de a da, în cele din urmă, două nume.

– Asigurarea?

– Da, ziarul are o asigurare excelentă. Cartea mea de asigurare e în poşetă.

Cînd îşi dădu seama că-şi lăsase poşeta în maşina ei, David o văzu intrînd brusc în panică.

– Nu te îngrijora, zise el. Sam va avea grijă de asta. Valea Cade nu e Washington D.C.

– Dar...

El îi puse mîna pe umăr, cînd ea încercă să se ridice.

– Dar nimic. O să avem grijă de tot ce trebuie. Dă-le doar numele agentului de asigurare, iar eu o să-l sun pe Sam mai tîrziu, ca să-mi dea numărul. E-n regulă?

Nu era în regulă. Laney simţea că viaţa ei este dintr-odată sub control. Dar nu ştia cum să protesteze, fără să sune a ingratitudine sau a nebunie. Dădu din cap.

Dar nici aşa nu era în regulă.

El terminase cu formele şi încă mai stătea acolo, dar Laney se simţea foarte nesigură. Probabil arăta îngrozitor.

Ea îşi simţea cucuiul mare de pe frunte, iar faţa îi era probabil umflată. Nu se mai pieptănase după accident şi nu mai avea nici o urmă din rujul cu care se dăduse înainte de a părăsi hotelul, ca să se îndrepte spre casa lui David Farrar.

Şi el avea părul zburlit, dar arăta încă atrăgător. Cu haina lui din blană de oaie şi cu părul fluturat de vînt, semăna cu bărbatul din reclamele Marlboro. Apoi, ea observă că privea la pereţii spitalului ca un om confuz. Îi făcea impresia că nici lui nu-i place să se afle aici, cum

nu-i plăcea nici ei.

Laney se hotărî să-i vină în ajutor.

– Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, dar n-are rost să mai stai. O să am eu însămi grijă de toate.

Probabil că ar putea s-o facă, se gîndi el, dar n-ar fi vrut s-o lase. În ciuda motivelor care o făcuseră să vină în Valea Cade, el simţea o anumită responsabilitate şi ceva ce nu mai simţise din primele zile ale căsătoriei lui: o senzaţie de căldură în stomac.

– Şi cum rămîne cu reportajul? întrebă el.

– O... să te sun.

El clătină din cap.

– O să aştept aici, să văd ce spune doctorul. Theo o să vrea să ştie.

În spital era o atmosferă rece şi străină, iar prezenţa lui David Farrar îi oferea o căldură de care avea nevoie în clipa asta. Totodată, acest sentiment se lupta cu o dorinţă tot atît de vitală de a se simţi independentă.

– Copiii tăi...

– Mabel a mai stat cu ei, cînd am fost plecat din oraş, zise el. O să le fie bine.

Laney dorea ca doctorul să fi venit mai repede, dorea să se întîmple ceva, dorea să nu

mai simtă nevoia bărbatului care se încăpăţîna să stea cu ea.

Închise ochii, dar chiar şi aşa, putea simţi ochii aceia verzi preocupaţi, fruntea încruntată, trăsăturile lui aspre, plăcute. Îşi aminti dragostea din vocea lui cînd îi vorbise de fiul său, chiar atunci cînd îl certa că a alergat pe stradă, şi se gîndi ce mult îi lipsise o asemenea afecţiune cînd fusese copil, mai ales din partea unui tată pe care ar fi dorit să-l aibă. Începuse să înveţe de la mama ei să nu se încreadă în bărbaţi. Şi n-a avut încredere, pînă l-a întîlnit pe Dean. Aceasta a fost cea mai mare greşeală a ei.

Era şocată, în plus, de absenţa doamnei Farrar. Curios, această remarcă a făcut-o să se simtă mai bine, deşi pentru nimic în lume nu-şi putea imagina de ce. După cum nu a înţeles de ce tresărea de fiecare dată cînd David o atingea, din întîmplare sau intenţionat.

Şi nici de ce, atît de des, ochii lor se priveau reciproc într-o încercare a voinţelor... şi, într-un fel, ca o ciocnire de cîmpuri de energie. Nimic altceva nu putea reda mai bine curentul electric ce lua naştere între ei, mai ales cînd erau atît de aproape unul de altul.

Ar fi vrut să se întoarcă mai repede la

Washington şi să uite de tot episodul ăsta. Şi atunci, de ce îşi punea întrebări în legătură cu mama lui Theo?

David Farrar înapoie formularele la ghişeu şi se întoarse repede, cu un zîmbet abia schiţat. Se rezemă din nou de perete, părînd că se relaxează, deşi umerii săi erau încă tensionaţi. Aruncă o privire prin camerele de consultaţie, dorind ca doctorul să vină mai repede, iar ea îl privi din profil.

Buzele lui atrăgătoare zîmbeau uşor, iar cutele de la colţurile ochilor se adînciră. Nu-i putea vedea ochii, dar şi-i rememora în minte. Erau aşa de... uluitori în claritatea lor. Nu mai văzuse ochi de o asemenea culoare şi o fascinau.

Gîndurile ei îi fură întrerupte brusc de doctorul care se grăbea s-o vadă, scuzîndu-se pentru întîrziere şi cerînd ajutor să ducă targa într-o cameră anumită. A fost consultată, i s-a făcut o radiografie, apoi a fost din nou consultată. În cele din urmă, află că piciorul îi era într-adevăr fracturat şi avea nevoie de operaţie ca să fie pus la loc.

A fost pregătită şi i s-a făcut o injecţie în urma căreia a început să moţăie. În timp ce era

transportată pe culoarele de un verde deschis, îl văzu pe David Farrar mergînd alături de ea, cu un zîmbet încurajator pe buze. Dintr-odată, se simţi mult mai bine. De fapt, era chiar îngrozitor cît de bine se simţea.

Se făcuse ora trei dimineaţa, cînd doctorul intră în sala de aşteptare. David era pe jumătate adormit, stînd pe canapeaua de piele, care văzuse odată zile mai bune, dar se trezi imediat, cînd îl văzu pe chirurg.

– Cum îi este?

– A fost o fractură serioasă. Va mai avea dureri cîteva zile şi trebuie să nu meargă cîteva săptămîni. S-ar putea ca peste o lună să fie în stare să poarte un ghips cu care să poată umbla. Nu cred că e vorba de o contuzie, dar trebuie să rămînă aici cel puţin douăzeci şi patru de ore, sub observaţie. Are cîteva vînătăi pe faţă şi o vînătaie zdravănă la ochi. Ezită o clipă, apoi continuă: Sîntem supraaglomeraţi din cauza ciocnirilor de pe autostradă. Am putea s-o transferăm la un spital din Charleston, doar

dacă nu are prieteni sau o familie care s-o poată îngriji acasă.

– Nu e nevoie să stea în spital?

– Nu e necesar.

David avu o tresărire în minte. Îşi aminti de blestematele alea de formalităţi. Rude: nici una. Şi îşi aminti de refuzul ei de a suna pe cineva

– Pot s-o transport cu Jeep-ul?

– Cît de departe?

– Pînă în Valea Cade.

Doctorul zîmbi relaxat:

– E domeniul Sheilei.

David încuviinţă din cap.

– O să ne îngrijim de ea azi, o să-i mai facem raze X mîine dimineaţă şi, dacă totul merge bine, ar putea pleca sîmbătă, zise doctorul. O să-i dau ceva să-i aline durerea pînă acolo, cu instrucţiuni pentru Sheila.

David încuviinţă din nou, reflectînd la implicaţiile hotărîrii lui. Avea camere destule, iar Mabel ar putea rămîne să aibă grijă de ea. N-ar fi vorba decît de cîteva zile, pînă ea va fi în stare să se întoarcă în apartamentul ei de la Washington.

Martor e Dumnezeu, că îi era tare îndatorat.

S-ar fi putut să-l aibă acum pe Theo în spital.

Dar nu putea să-şi înlăture o oarecare îndoială. Laney Drury era prea atrăgătoare şi ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era o altă femeie ambiţioasă. Ştia totodată că, stînd cu el, ea ar avea posibilitatea să-şi scrie relatarea pe care el n-ar fi vrut să i-o povestească, întrucît îi era teamă să nu distrugă legăturile strînse pe care şi le făcuse cu oamenii, şi aşa suspicioşi faţă de străini.

Dar nu avea de ales. Nicidecum.

Laney află de acest aranjament abia după o jumătate de zi. N-avea de ales. Nicicum.

S-a trezit într-un pat străin, într-o stare de spirit confuză şi cu o durere crudă la picior, pe care o bănuia că va fi mult mai puternică după ce va trece efectul medicamentelor. Sorbi puţină apă rece, cînd apăru doctorul cu David Farrar alături, care privea liniştit.

Laney dorea să se ducă acasă, în apartamentul pe care nu-l prea folosise de fapt, cu simţămîntul siguranţei pe care i-o oferea acest cuib al ei.

Avea oroare să-i impună aşa ceva lui David Farrar, a cărui gură făcea o grimasă, iar în ochi i se citea că nici el nu prea era convins de această situaţie.

Laney se întoarse spre el.

– Eşti sigur că... întrebă ea sperînd că el va spune nu, dar el zîmbi, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile şi ar fi fost de aceeaşi părere. Ar fi dorit să nu fie atît de atrăgător, mai ales în dimineaţa asta, cu părul ăla vizibil aranjat cu mîna, cu hainele şifonate şi cu puţina barbă care-i apăruse pe obraji. Majoritatea bărbaţilor, se gîndea ea, ar fi arătat îmbătrîniţi şi obosiţi. Poate că injecţia, pe care i-o făcuseră mai înainte, o făcea să se simtă puţin cam ameţită.

Aceasta o făcea probabil să devină şi mai dispusă să accepte orice. A doua zi, probabil va regreta.

Dar chiar atunci, cînd privea în ochii lui, nu putea să zică nu.

Patru

– Bună ziua! Vocea joasă, înceată, pătrunse prin ceața care înconjura încă lumea lui Laney.

Laney auzi cuvintele şi-şi întoarse capul spre figura înaltă ce apăruse în uşă şi îşi aminti cu amărăciune de tot ce se întîmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Vizitatorul ei afişa un zîmbet care s-ar fi voit liniştitor, dar Laney era încă nedumerită şi simţi

că se înviorează. El se bărbierise şi arăta mult mai odihnit decît fusese mai devreme, dimineaţa. Fiecare trăsătură atrăgătoare de pe chipul lui era scoasă în relief în lumina soarelui ce pătrundea prin fereastră, iar privirea lui părea să-i ghicească fiecare gînd, într-un fel în care nimeni altcineva n-ar fi putut-o face. Pulsul i se acceleră şi ea încercă să dea vina pe orice altceva decît pe bărbatul însuşi: pe starea sănătăţii ei, pe şocul pe care-l suferise, pe durerea ucigătoare pe care o simţise cu cîteva clipe înainte.

Gura lui se strîmba într-un mod deosebit de atrăgător, care exprima timiditate şi prietenie firească, ca şi cum nu ştia la ce să se aştepte din partea ei. Era o expresie care îi pătrundea în inimă şi o făcu să zîmbească uşor.

Laney încerca agitată să-şi recapete stăpînirea de sine. Nu voia să simtă căldură faţă de acest bărbat, faţă de nici un bărbat. Îşi smulse privirea de la el şi se uită în jur. Patul ei fusese înghesuit într-o cameră mică, unde mai erau încă doi pacienţi, amintindu-i prea bine de starea supraaglomerată a spitalului şi de propunerea lui David Farrar.

Şi de acordul ei.

Ezitînd, din cauză că el părea să aştepte un

răspuns, ea se gîndi la vreme, subiectul cunoscut al unei conversaţii convenţionale.

– E o zi bună? întrebă ea şovăielnic.

– Strălucitoare, zise el cu un zîmbet larg, ca pentru a-i înlătura îndoielile. E rece, luminos şi alunecos.

Ea se cutremură, şi nu doar din cauza temperaturii scăzute. Ai grijă, îşi spuse singură. Aminteşte-ţi de Dean. Şi el avea un zîmbet care o făcea să-i bată inima, şi nişte ochi încîntători.

Dar el n-a avut niciodată căldura lui David Farrar, sau ridurile din jurul ochilor cînd rîdea, care arătau că i-s dragi oamenii. Îşi puse din nou întrebări în privinţa lui, de ce stătea într-o mică comunitate din West Virginia, cînd ar fi fost capabil să se simtă bine oriunde.

– Eşti sigur că vrei să stau la tine? Laney spera ca el să spună nu. Ar fi găsit soluţii. Un lucru se putea spune sigur despre ea, că era inventivă. Şi întreprinzătoare. Toată viaţa a fost în căutarea unor căi de a obţine ce dorea.

Dar de data asta era altfel. Nu voia să meargă acolo unde era îndrumată vizibil. Dar fusese de acord şi ceva din ea voia să meargă cu el. Tocmai acest lucru o îngrijora mai mult decît orice.

– Sînt sigur, răspunse el.

În cele din urmă, ea îi puse întrebarea care o frămînta.

– Dar soţia ta...

Zîmbetul dispăru de pe faţa lui.

– A murit acum doi ani.

Laney se simţi neobişnuit de stingheră. Era obişnuită să pună întrebări. Aşa îi cerea meseria. Dar, de data asta, simţi că s-a amestecat în ceva unde n-avea ce să caute.

– Îmi pare rău, zise ea încet.

Parţial, zîmbetul reveni.

– N-ai de ce, zise el. Asta a fost cu mult în urmă.

– Totuşi...

El clătină din cap şi ridică sacoşa.

– Ţi-am adus cîteva lucruri. O periuţă de dinţi, pastă de dinţi, pieptene, nişte ruj. El ezită, părînd nesigur pentru prima oară. N-am ştiut ce nuanţă să aleg.

Numai ideea de a şi-l închipui pe gravul David Farrar alegînd un ruj, o emoţiona. Căci simplul fapt că s-a gîndit la asta, îl făcea şi mai atrăgător. Apoi, îşi dădu dintr-odată seama că ea arăta probabil neobişnuit, de parcă ar fi ieşit acum din pădure, după o noapte furtunoasă.

Îşi duse mîna spre şuviţele ei negre, nepieptănate, ce atîrnau peste cămaşa de noapte de spital.

– N-am mai văzut pe nimeni să arate atît de bine în aşa ceva, îl auzi ea spunînd, cu o nuanţă de amuzament, făcînd-o şi pe ea să zîmbească; se uită tăcută la ea însăşi, ca să se convingă.

N-ar fi trebuit să-i pese de ce credea el. Şi totuşi, comentariul lui îi produse o anumită senzaţie de căldură.

Întinse mîna şi luă pachetul pe care i-l adusese.

– Mulţumesc, zise ea timid. Am ceva bagaje la hotelul din Valea Cade.

– O să-i spun lui Sam să le ia, zise el. Totodată, cred că ar trebui să-ţi luăm ceva de îmbrăcat pe drumul de întoarcere. Privind spre piciorul ei în ghips, adăugă: Mă îndoiesc că pantalonii tăi o să-ţi intre peste ăsta.

Laney privi spre cămaşa de spital, fără nici o formă, şi se strîmbă. Singura ei valiză era plină mai mult cu pantaloni, pe care acum nu i-ar fi putut îmbrăca. Îşi mai pierduse înainte nişte valize prin avioane, şi purtase aceeaşi îmbrăcăminte mai multe zile, dar lipsa de haine o deranja mai mult ca oricînd înainte. Nu voia să

depindă de bărbatul acesta sub nici o formă. Voia să se simtă egală cu el.

Ochii lui o examinară rapid şi Laney se simţi goală sub privirea lui scrutătoare, care părea că pătrunde prin cămaşa de noapte şi îi transmite o căldură arzătoare.

– Măsura zece?

Ghicise corect. Desigur, cunoştea măsurile femeilor şi Laney avu un sentiment curios de gelozie. Ea aprobă din cap, cumva nemulţumită.

– Roşu, cred, zise el aruncîndu-i o privire cercetătoare. Din nou, părerea lui corectă o surprinse în mod straniu. Roşu era culoarea ei favorită, care îi venea cel mai bine.

– Orice, zise ea scurt. O să-ţi restitui banii.

El dădu din cap.

– Nu, zise. Cred că va fi o plăcere să-ţi cumpăr ceva. Nu mă lipsi de asta.

Cuvintele îi fură însoţite de un zîmbet şăgalnic, de parcă ar fi anticipat o zi deosebit de încîntătoare. Laney încercă să rămînă raţională. Se simţea vinovat, se gîndi ea, deşi n-ar trebui. Numai ea fusese de vină că ajunsese într-o asemenea încurcătură, mai întîi prin faptul că lăsase ca problemele ei personale să se amestece în viaţa ei profesională, şi apoi pentru

că pierduse controlul asupra maşinii.

– Copiii tăi... cum se vor simţi în prezenţa unui oaspete străin, neaşteptat? întrebă ea, schimbînd subiectul.

– I-am întrebat. Sînt încîntaţi. Lor le plac reporterii. Puse un accent uşor pe cuvîntul „lor".

Ea îşi ridică o sprînceană.

– Dar tatălui lor?

– Cred că am discutat deja despre asta.

– Nu îndeajuns. Eram într-o situaţie de inferioritate.

– Nu prea cred că te-ai aflat vreodată într-o situaţie de inferioritate.

Nu era nici o înţepătură în tonul lui, ci pur şi simplu era o observaţie justă.

Laney dorea ca asta să fie adevărat, mai ales acum. O făcuse să rămînă fără replică şi cam încurcată. Ochii lui păreau atotştiutori, prezenţa lui o zăpăcea, zîmbetul lui o punea în încurcătură. Nu-i plăcea slăbiciunea ei, care nu avea nimic de-a face cu accidentul, dar era legată în întregime de prezenţa lui.

– Dar tu? îi replică ea. Te-ai simţit vreodată în inferioritate?

El rîse şi Laney avu impresia că nu auzise niciodată un sunet atît de frumos.

– Cu o clasă plină de copii? Chiar deseori.

– De ce te-ai făcut profesor? Era o întrebare care o preocupa.

– E o poveste lungă.

– Vrei să mi-o spui?

El ridică din umeri, într-un fel de răspuns negativ.

– Te rog, insistă ea.

– De ce?

Ea era obişnuită să pună întrebări, nu să răspundă la ele, şi nu ştia cum să răspundă la o asemenea întrebare. Se simţi dintr-odată aşa cum se simţeau interlocutorii ei. Era un sentiment deconcertant.

Se întoarse la profesionalismul ei rece, cu o faţadă pe care şi-o perfecţionase.

– Ăsta ar putea fi subiectul unui bun articol.

– Asta-i tot ce are importanţă pentru tine? Un articol bun?

Zîmbetul lui dispăruse, ochii lui reci priveau la perete. Dar, în ciuda acestei poze nepăsătoare, ea văzu că trupul lui devenise ţeapăn.

Ochii ei îl priveau, mirîndu-se de această schimbare în starea lui de spirit. Se gîndi să-i răspundă cu un sfidător da, dar înainte de a-l putea rosti, doctorul intră, cu un zîmbet amabil

pe faţă.

Ea nu se simţise niciodată atît de nefericită în viaţa ei, mai ales că David Farrar se strecurase afară pe uşă. Camera pierdu din strălucire.

Laney n-avu prea mult timp să se gîndească la absenţa lui. Doctorul ciocăni ghipsul, care era încă umed; apoi sosi micul dejun, iar în cele din urmă brancardierii au aşezat-o neceremonios pe o targă, ca s-o ducă la Radiologie.

Deşi o vizitase pe mama sa în spital, ea însăşi nu fusese niciodată internată. Acum venise timpul să-şi dea seama de toate umilinţele şi ura fiecare clipă petrecută aici. Ura cămăşile de noapte de spital, zîmbetele largi ale personalului şi salutul însufleţit al tehnicianului radiolog.

Ura să simtă răceala mesei de oţel şi să se simtă atît de neputincioasă. Şi ura să se simtă atît de neajutorată, de fiecare dată cînd se gîndea la David Farrar. Ura modul cum îşi pierduse atît de mult controlul asupra propriei vieţi, şi se mira că nu simţea acelaşi lucru faţă de orice persoană. Nimeni nu părea în stare să-i spună lui „nu".

Ore întregi, alături de el! Zile în şir, alături de el! Perspectiva era înspăimîntătoare.

Darul cel mai de preţ

El era deja în camera ei cînd se întoarse de la raze şi cîteva pachete erau aşezate pe scaun, lîngă patul ei.

Încercă să-şi menţină o privire neutră cînd deschise pachetele, dar îşi dădu seama că plăcerea i se citea în ochi. Prima cutie conţinea un capot roşu de catifea, cu mînec! lungi şi largi, iar în al doilea erau două cămăşi de noapte de modele diferite, de o nuanţă mai pală. În a treia cutie era o pereche de papuci.

– N-am putut cumpăra doar un papuc, explică el privind în jos la ghipsul din care îi ieşeau doar degetele.

Hainele erau de un gust impecabil, atrăgătoare dar simple, călduroase dar nu groase. Mai era acolo un ziar local şi o mulţime de publicaţii, de la reviste pînă la un ghid pentru Virginia de Vest.

Se simţi din nou jenată, gîndindu-se la cît costaseră toate şi se uită în pachete să vadă nota de plată, iar în cele din urmă privi spre el, frustrată.

– E o cheltuială prea neînsemnată, dacă ţinem seama că ai salvat viaţa fiului meu, zise el simplu.

– Ziarul meu... începu ea.

– Ziarul poate să facă altceva. Mi-a făcut plăcere să fac iarăşi cumpărături pentru o femeie. Nu-mi lua această plăcere.

Ea privi în sus spre el şi înţelese că mîndria lui ar fi fost jignită dacă ar fi refuzat. Laney zîmbi, cedînd în cele din urmă şi dînd din cap.

Gura lui se destinse într-un zîmbet uşor care făcu să i se contracte fiecare muşchi al feţei.

– Cred că o să-ţi placă Valea Cade.

Un curent neobişnuit se produse între ei, odată cu o senzaţie de căldură, de parcă s-ar fi petrecut ceva deosebit. Un clopoţel de alarmă sună în capul ei, prevenind-o să fie atentă. Şi din nou, ştiu exact ce are de făcut.

– Dacă o să-mi povesteşti...

– Întotdeauna eşti atît de perseverentă?

– Întotdeauna.

– O să-ţi povestesc despre Valea Cade, zise el după o oarecare pauză, dar trebuie să-mi promiţi ceva.

– Ce?

– Că înainte de a scrie orice, o să ai răbdare pînă o să vezi totul, pînă ce o să te întîlneşti cu oamenii.

– Cît timp?

– Ah... ce fire neîncrezătoare! îi spuse el cu

un zîmbet. Aş putea să te reţin pentru totdeauna. Am o celulă plină de reporteri captivi.

David se întrebă dacă făcuse bine, dar nu dorea o poveste de tipul celor pe care obişnuia ea să le scrie. Poate că, cu timpul, ar putea să o convingă să facă altceva, de pildă să-şi îndrepte atenţia spre nevoia unei industrii în Valea Cade.

– I-ai încuiat bine? Sau le-ai rupt picioarele? întrebă Laney.

Vocea ei îi străpunse gîndurile. Îi trebui o clipă ca să facă legătura cu contextul, apoi zîmbi.

– Nu m-am gîndit la asta pînă acum, o necăji el, o luminiţă sclipindu-i în ochii verzi. Dar poate fi o idee.

– Cam costisitoare, dacă ai de gînd să-i închizi pe toţi.

– Numai pe cei mai drăguţi, îi replică el.

– Farrar nu prea sună a nume irlandez, zise ea.

Gura lui făcu o grimasă întrebătoare.

– Fleacuri, domnule Farrar. Eşti sătul de ele.

– Spune-mi David, cît vom locui împreună.

– Simplu.

– Nu uita de promisiune.

– N-am făcut încă nici o promisiune.

– Ba da, ai făcut-o. N-ai spus nu.

– Dar nici n-am spus da.

– Aşa-i, zise el agreabil, dar o s-o spui.

– Întotdeauna o ţii pe a ta?

Zîmbetul îi apăru din nou pe buze, iar ochii îi deveniră dezolaţi pe neaşteptate.

– Nu.

Se citea o tristeţe în vocea lui, şi Laney era frămîntată de nevoia de a întinde mîna şi a-l atinge, încercînd să alunge astfel umbrele care apăruseră atît de repede în ochii lui. Era şocată de tăria emoţiei, de puterea care o făcea să fie atît de adînc îngrijorată. De-abia îl cunoscuse. Acum, privirea ei o întîlni pe a lui, uitîndu-se fix unul la altul, fiecare simţind că nu era în stare să facă vreo mişcare. Focul şi furtuna îi atinseseră pe amîndoi.

Stai liniştit băiete, îşi zise David. Aminteşte-ţi ce ţi-ai făgăduit ţie însuţi.

E o nebunie, îşi zise Laney. N-o să se înveţe minte niciodată? Acum nu-şi mai putea lua ochii de la el şi nu mai putea să-i spună nu.

E din cauza accidentului, se gîndea David. Arată atît de vulnerabilă.

E din cauza accidentului, îşi zise Laney. Era încă ameţită de doctorii. Altminteri, s-ar simţi

jignită de calea pe care o luase viaţa ei, cerîndu-i ceea ce n-avea dreptul să-i ceară.

Iar el nu putea să-şi ia ochii de la nesiguranţa pe care o citea în ochii ei, de culoarea ciocolatei.

Nici ea nu era în stare să înceteze să se uite la privirea aceea schimbătoare, a celor mai incredibili ochi pe care îi văzuse vreodată. Apucă revistele pe care i le adusese el, forţîndu-se să-şi ia privirea de la el, cu un interes prefăcut.

De fapt, Laney nu se uita în reviste. Vedea doar privirea lui pe care o simţea aţintită asupra ei. În cele din urmă, îi auzi vocea şi se întrebă dacă privirea lui era de vină pentru nesiguranţa ce o simţea, sau ea însăşi.

– Ai nevoie de odihnă, zise el. O să revin mai tîrziu.

Ea îl privi. N-ar fi vrut să plece; vedea că el ezită, că nu se mişcă.

Cum de se întîmpla aşa ceva? Îşi ascunse confuzia cu o uşoară înclinare a capului, şi-şi închise ochii de parcă voia să doarmă, nedorind să-l vadă plecînd.

Cînd auzi nişte voci tinere, deschise ochii. El plecase, locul lui fiind luat de nişte adolescenţi

care veniseră să-l vadă pe unul din ceilalţi pacienţi din cameră.

Apoi mai veniră alţi vizitatori şi ea încercă să închidă ochii, ca să ascundă brusca singurătate care o cuprinsese. Peste cîteva zile, îşi spuse ea, va fi acasă. Acasă, la Washington, printre prietenii ei.

Dar, pentru moment, sentimentul de singurătate nu dispăru.

Laney îşi reaminti senzaţia pe care i-o dăduseră braţele lui David Farrar. Visase chiar ceva legat de asta, în timpul perioadelor de somnolenţă şi cînd dormise, în ultima zi şi jumătate.

Aceste braţe îi ofereau acum parcă şi mai multă siguranţă în timp ce o purtau de pe căruciorul spitalului pe bancheta din spate a Jeep-ului. Acesta nu păruse a fi un efort pentru el, deşi greutatea ei sporise datorită ghipsului, care îi cuprindea piciorul pînă aproape de genunchi. Se simţea de parcă ar fi cîntărit o tonă.

Lucrul cel mai remarcabil fusese gentileţea cu care o purtase în braţe şi o introdusese în Jeep-ul încă plin de perne. Simţea mirosul curat, ameţitor, de săpun şi *after-shave.*

Darul cel mai de preţ

Niciodată în viaţă, nu simţise o asemenea protecţie, cum îi oferise David. Se îngrijise singură de cînd îşi amintea şi se simţea mîndră că îşi poate păstra această auto-încredere. Pînă acum. Nu înţelegea noile senzaţii pe care nu le mai avusese, dorinţa de a se lăsa în grija lui, dar nu putea nega plăcerea pe care o simţea în compania lui, valul uşor de mulţumire cînd el trase o pătură în jurul ei.

Sîmbăta asta era din nou o zi însorită. Alunecuşul şi ploaia dispăruseră sub strălucirea cerului albastru, destul de rece însă pentru a păstra o pojghiţă de gheaţă pe cea mai mare parte a cîmpului. Raze de soare sclipeau pe petele de zăpadă, împodobindu-le parcă cu fire de aur.

Dealurile se luminau în jurul ei, părînd un fel de paznici pentru orăşelul din mica vale, deservit de spital.

Laney simţi un val de încîntare văzînd frumuseţea regiunii, revenind parcă la viaţă. Îşi dădea seama că nu mai simţise o asemenea energie de luni întregi, poate chiar niciodată.

– E comod?

Vocea profundă a lui David vibră în Jeep. Ea dădu din cap iar el închise uşa şi se urcă pe

scaunul din faţă.

– Ai sunat pe cineva?

– Da, zise ea cînd Jeep-ul porni cu uruitul lui specific. Laney îşi aminti cele spuse în legătură cu dragonul şi zîmbi.

– Şi... ? reveni el.

– Şi totul e bine, zise ea rece.

Nu voia să-i spună că Patrick se oferise imediat să o aducă cu ambulanţa înapoi la Washington şi să-i ofere tot ce ar fi avut nevoie. Vocea lui era îngrijorată şi părea că se simţea vinovat. Patrick ştia că ea n-avea rude şi că el îndeplinise parţial acest rol în ultimii cîţiva ani.

Dar ceea ce dorise cu disperare cu cîteva zile în urmă – de a se întoarce la Washington – i se păru deodată a nu fi aşa de importatnt. Era vorba de reportaj, îşi spuse ei înseşi, cum îi spusese şi lui Patrick. Niciodată nu lăsase vreo treabă nedusă la capăt. Ea ascultă liniştită protestul lui Patrick, şi apoi îi relată plat că era pe cale să dea de povestea pe care o dorea. Va trebui să aştepte articolul peste cîtva timp.

Urmă o pauză, o întrerupere lungă, liniştită, ca să se gîndească, apoi îi zise:

– Fă ce crezi că e mai bine, Laney, dar să mă anunţi dacă apare ceva ce aş putea rezolva

eu sau ziarul.

Uimită ea însăşi de propria ei încredere în sine de care aparent dădea dovadă, acceptă repede, mai înainte ca el să aibă timp să-i mai pună alte întrebări.

– Ai mai văzut ceva din Virginia de Vest înainte? o întrebă David.

– În campanie... dar atunci chiar că nu aveai timp să vezi nimic.

– Ce campanie?

– Am fost să relatez despre campania senatorului Tribling, îi explică Laney.

– Eşti un reporter de politică? În vocea lui se citea o oarecare nedumerire.

– Da!

Era şi încredere şi mîndrie în vocea ei.

– Atunci de ce... ?

Laney înţelese. Profesor de ţară sau nu, el cunoştea ierarhia reporterilor.

– Editorul meu s-a gîndit că ar fi o... variantă plăcută.

– Dar nu erai de aceeaşi părere, nu-i aşa? întrebă el.

De unde ştia? Oare ghicise datorită pauzei pe care o făcuse între cuvinte?

– Dumneata ai putea fi un reporter bun, zise

ea glumeţ.

– M-am gîndit odată la asta, zise el, surprinzînd-o prin faptul că nu mai întrebase de ce avea nevoie să facă o variaţie plăcută.

– Şi?

– Şi m-am hotărît în cele din urmă să fiu profesor, zise el. Cuvintele fuseseră rostite aşa de firesc, încît Laney înţelese că nu ascundea nimic.

– De cînd predai în Valea Cade? întrebă ea, instinctul ei de reporter apărînd din nou, înregistrînd în minte toate detaliile şi dorindu-şi să aibă un carneţel şi hîrtie.

– De cîtva timp. Era ceva amuzant în răspunsul lui evaziv. Dar te-am întrebat ceva despre tine.

– N-am nimic să-ţi povestesc.

– Cu excepţia răspunsului la întrebarea de ce o doamnă atît de drăguţă vine în Valea Cade.

– O toană de ziarist, zise ea.

– Sau soarta, zise el surprinzînd-o.

– Nu cumva crezi în soartă? îl admonestă Laney.

– Dar tu? Vocea lui era din nou amuzată, glumeaţă.

– Eu cred că oamenii îşi fac singuri soarta.

– Fără nimic magic, fără ursitoarele noastre?

– Nimic din toate astea.

– Nici chiar de Crăciun?

– Mai ales de Crăciun, nu!

– Oare sînt eu un fel de vrăjitor? Nu-i de mirare că editorul tău te-a trimis aici. Călătoria asta are loc în prezent? Sau în trecut?

David Farrar pătrunsese în cele mai ascunse colţuri ale fiinţei ei. Dar deşi Laney înţelese că simte această intruziune, era totodată conştientă că se bucura foarte mult de această provocare.

– Şi ce rol joci tu? întrebă la rîndul ei. Nepotul? Sau Tiny Tin? El chicoti.

– Sînt un optimist naiv, aşa îţi închipui.

Laney lăsă tăcerea să vorbească în locul ei.

– Mi se pare că am o meserie care mi se potriveşte, zise el. Întotdeauna mi-a plăcut Crăciunul.

– De ce?

– Mîzgăleşti ceva în caietul ăla de notiţe din mintea ta?

– Dacă te gîndeşti că te înregistrez, da.

– Atunci refuz să răspund la probleme care ştiu că îţi sînt familiare.

– De ce?

– Întotdeauna pui atît de multe întrebări?

– Desigur. Nu răspunzi la nici una?

– La ale tale, s-ar putea. Nu la ale lumii.

– Atunci, pentru moment, consideră că am închis carneţelul. Cuvintele o surprinseră chiar pe Laney. Dar dorinţa ei de a afla mai multe despre enigmaticul David Farrar merita un armistiţiu temporar.

Se mişcă uşor în locul ei, de parcă ar fi discutat cu ea însăşi. Îmbrăcat în acelaşi pulover verde tricotat, pe care-l purtase cu două zile înainte, arăta teribil de atrăgător, de parcă ar fi vrut să se simtă ca acasă, înălţat pe o stîncă irlandeză, sau la cîrma unei vechi corăbii comerciale.

Fantastic! Magic! Ea nu credea în aşa ceva.

Deodată, simţi nevoia să ştie de ce credea el în astea.

– De ce îţi place Crăciunul? întrebă ea din nou.

El tăcu un moment, înainte de a răspunde.

– Presupun că din cauză că el scoate întotdeauna la iveală ce e mai bun în oameni. El reînvie speranţele şi visurile lor, visurile lor pentru o lume mai bună, poate.

– Dar asta nu-i face cumva artificiali? Nu e un fel de scuză pentru că nu sînt atît de buni în

restul anului?

El zîmbi:

– Eşti o cinică.

– Să fie oare asta un fel de confirmare că am dreptate?

– Oh, nu, prietena mea. Sărbătoriie, fie ele ale creştinilor, ale evreilor, sau ale oricăror religii *scot mai degrabă la iveală* ce e bun în oameni, sentimente care zac adînc în eul lor; ele le aduc la suprafaţă, făcîndu-ne să ne exprimăm mai deschis aceste sentimente, pe care adesea ne simţim jenaţi să ni le manifestăm în alte ocazii.

– Asta este ceea ce încerci să faci prin proiectul tău?

– Nu chiar.

– Atunci, ce?

– *O să vezi tu singură.*

– Şi o să-mi arăţi totul? Totul?

Urmă o pauză lungă.

– Există mai mult decît o singură poveste în Valea Cade. Aş vrea să le afli pe toate.

O, desigur, se gîndi în sinea ei. Poate că asta ar ajuta-o să-l înţeleagă pe David Farrar, care devenise tot mai mult un mister pentru ea. Un mister de neînţeles, palpitant pentru ea.

– Da, zise ea cu glas tare.

– Atunci o să afli, zise el uşor. Cred că o să le afli.

Căldura vocii sale o făcu să înceapă să creadă în fantastic.

Cinci

David aruncă o privire prin oglinda retrovizoare spre bancheta din spate a Jeep-ului şi ar fi dorit ca pasagera să nu fie chiar atît de al naibii de frumoasă.

Ei parcurseră în linişte ultimele cîteva momente şi acum faţa ei arăta gînditoare şi chiar visătoare. Părul ei negru bogat fusese pieptănat bine ca să lucească şi buzele aveau o

culoare plăcută, păreau bune de sărutat.

Senzaţiile permanente ale prezenţei lor fizice stînd împreună făcea să crească temperatura în Jeep, mai mult chiar decît radiatorul.

David nu-şi dădea seama de ce era amuzat de asemenea gînduri. Chiar din convorbirea lor, el desluşise că ea e dedicată în întregime carierei sale. O înţelegea şi era de acord cu asta, dar totodată îşi dădu seama că nu voia să se confrunte cu o profesie atît de atrăgătoare şi pretenţioasă.

El cedase odată unei femei care dorise o viaţă mult diferită de cea pe care o dorise el, iar acum era în sfîrşit în stare să facă ce dorea cu viaţa lui. Exact ce dorea. Dacă, îşi spuse el, nu ţinea cont de acele momente ocazionale cînd era dornic de compania cuiva, de acele momente de intimitate dintre oameni care se simpatizează unul pe celălalt.

Dar, de obicei, asemenea gînduri erau repede alungate de solicitările fiilor săi şi ale meseriei ce o avea. Întotdeauna era ceva de făcut, o nevoie de acoperit, fie că trebuia să dea mai multă atenţie vreunui elev, fie că se ocupa de alte probleme ale comunităţii, ca de pildă aceea de a crea acolo o industrie. Pînă acum,

toate încercările eşuaseră, dar continua să persevereze pe acest drum.

Avea o viaţă bogată, plină de satisfacţii şi frumuseţe, cînd îşi vedea copiii crescînd într-o comunitate neafectată de droguri şi crime, într-un loc în care nu trebuiau ţinuţi tot timpul sub observaţie.

Atunci, de ce simţea o oarecare pustiire şi neliniştè sufletească? Femeia atît de atrăgătoare din spatele Jeep-ului îl făcea să se simtă aşa cum nu se mai simţise de ani de zile, ca un băiat care se întîlneşte pentru prima oară cu o fată. Privi înapoi în oglindă.

– Mi-au mai rămas trei zile de şcoală înainte de vacanţa de Crăciun, zise el, încercînd să spargă atmosfera tensionată din maşină. Mabel a consimţit să stea la noi în următoarele cîteva zile, ca să-ţi ţină companie.

– Dar ea nu are familie?

– E văduvă şi-i face plăcere să fie de folos.

– O să-i plătesc pentru asta.

Spinarea lui deveni ţeapănă.

– Nu te gîndeşti niciodată decît la bani?

Cuvintele ei îi aminteau de obsesia Juliei faţă de bani şi o luă ca pe o ofensă adusă mîndriei sale.

– Ziarul... zise scuzîndu-se.

– Lui Mabel îi face plăcere să facă asta. Theo este ca unul de-al ei, iar ea e recunoscătoare. Dacă o să-i oferi bani, se va simţi jignită.

– Dar... vru să se scuze Laney.

Vocea lui se auzi slabă:

– Iartă-mă, n-am vrut să te supăr, dar Mabel s-ar simţi ofensată dacă tu sau eu ne-am oferi să o plătim. Sîntem, într-un fel, o familie pe care a adoptat-o. Nu are nici un copil şi a fost ideea ei să stea la noi acasă. În vocea lui apăru o nuanţă de amuzament. Cred că se simte datoare să-mi apere reputaţia.

– Hm! răspunse Laney cu voce moale. Dar pe a mea?

– Tu eşti o străină. Tu nu ai încă aşa ceva.

– Dar tu ai?

– Una absolut impecabilă, răspunse el cu o voce clară şi categorică.

– De ce oare îmi vine greu să înţeleg asta?

– Nu prea ai posibilitatea.

– Îmi vine şi mai greu să înţeleg aşa ceva.

– Ah, vrei să ne faci vreun compliment prin această mărturisire, domnişoară Drury?

– E mai mult o observaţie de ordin profesional. Iar tu ai putea foarte bine să-mi spui

Lane.

– Lane e un nume de bărbat, zise în glumă. Eram gata să-i fac vînt lui Lane Drury.

– Dar dacă nu era accidentul, mi-ai fi făcut şi mie vînt?

Urmă o clipă linişte, apoi chicoti:

– Să spunem că ar fi fost ceva mai dificil.

El ezită, frămîntat de a şti mai multe despre ea. Părea că are o mulţime de faţete, ca o piatră preţioasă, care îşi ascundea adevărata *complexitate sub o aparenţă lucitoare, uneori* chiar fragilă.

– De unde îţi vine numele ăsta, sau e doar un nume folosit la ziar?

– O, e chiar numele meu. E singurul lucru pe care mi l-a dat tata vreodată.

Replica fusese rostită liniştit, cu toate că se simţea amărăciunea în spatele ei, ceea ce făcu ca inima lui să tresară. Dar nu spuse nimic, lăsînd ca liniştea să vorbească în locul lui, şi nu-i puse întrebări pe care nu le-ar fi putut rosti cu voce tare.

– Tatăl meu şi-ar fi dorit un băiat. Văzînd că nu i s-a împlinit dorinţa, mi-a dat un nume şi a dispărut.

– Îmi pare rău, zise el. Blîndeţea din glasul lui

mărturisea că aşa era.

– Nu contează.

Laney aproape că regretă acest moment, cînd îi dezvăluise prea multe, dar era în Jeep-ul ăsta o atmosferă de intimitate; sunetul plăcut al vocii lui, blîndeţea din vorbele lui, o făceau să-şi deschidă ceva din sufletul ei, ceva ce ţinuse ascuns de cînd fusese copil...

– E întotdeauna greu să-ţi pierzi un părinte.

– Nu poţi să pierzi ce n-ai avut niciodată.

– Dar mama ta? zise el slab.

– A murit imediat după ce am terminat liceul.

Răspunsul sec nu mai îndemna la alte întrebări.

El tăcu şi, din anumite motive, ea simţi nevoia să vorbească despre mama ei, ceea ce nu mai făcuse. În ciuda puţinelor lui cuvinte, ea îi simţi simpatia. Ba chiar ceva mai mult decît simpatie. Înţelegerea lui.

– Aş fi dorit să-i ofer lucruri pe care nu le-a avut niciodată.

– Lucruri?

– Un loc confortabil în care să trăiască, nişte rochii drăguţe, nişte lucruri mai aparte.

– Te-a avut pe tine.

– Eu însemnam doar cheltuieli şi iar cheltuieli.

– Mă îndoiesc că ea privea lucrurile aşa.

– De ce nu?

– Lane... aşa îţi spun oamenii, Lane?

– Prietenii îmi spun Laney.

– Cred că aşa sună mult mai bine, zise el, şi îi spuse pe nume.

Era mai blînd, mai plăcut, ca privirea aceea din ochii ei, cînd a întrebat despre băiatul lui, îndată după accident.

Privi din nou în oglinda retrovizoare. Ea se mişcase uşor şi faţa ei ieşise din cîmpul său vizual. Dar nu-i scăpă pieptul ei plin şi frumos, sub rochia de un roşu deschis.

– Laney, începu el iar. Îmi închipui că mama ta era foarte mîndră de tine.

– Dar eu n-am putut face niciodată ceva pentru ea...

– Chiar numai faptul că exişti e cîteodată suficient.

– Tu n-ai cunoscut-o.

– Nu, zise el, n-am cunoscut-o pe mama mea. Dar eu ştiu că fiecare minut petrecut cu băieţii mei, e ceva deosebit.

Laney simţi o durere adîncă în suflet. Nu simţise niciodată o asemenea apropiere. Îşi amintea de mama ei că era obosită, mereu prea obosită ca să-i ofere afecţiune sau timp. Laney se simţise totdeauna vinovată în privinţa asta, se simţise vinovată că tatăl ei o părăsise pe maică-sa.

Şi din nou se simţi groaznic de vulnerabilă, aşa cum fusese de cînd era copil, înainte de a se fi obişnuit singură că nu are un tată, că mama ei n-avea niciodată timp...

Aproape cu disperare, se agăţă de un alt subiect.

– Mai avem mult de mers?

– Pînă acasă? Nu prea. Pregăteşte-te. Vei fi probabil asaltată de băieţii mei şi de animalele lor.

– De cîini, vrei să zici?

– Şi de John cel lung.

– John cel lung?

– Motanul nostru.

Laney chicoti, amintindu-şi de pisica cu trei picioare.

– Din familia Argintiilor, presupun.

– Exact. A fost ideea lui Theo.

– Mai sînt mulţi pe-acolo? întrebă Laney, cu curiozitate, gîndindu-se la Gertrude şi la John cel lung.

– Mai este şi Samantha.

– Să îndrăznesc să întreb cine e?

– Iepurele nostru.

– Şi...

– Chiar vrei să ştii? Toată seriozitatea dispăruse, iar vocea lui părea să glumească.

– Cred că ar fi mai bine, zise Laney prevăzătoare.

– Lollipop.

– Un şarpe? Laney încercă să-şi imagineze cel mai groaznic lucru ce-i trecu prin minte.

Rîsul lui, profund şi sănătos, stîrni un ecou în maşină.

– Nici măcar să nu sugerezi aşa ceva. Theo a prins odată un mic şarpe negru iar Mabel aproape că a avut un şoc. Lollipop e un hamster.

– Cîini, pisică, un iepure şi un hamster. Toţi sînt în aceeaşi casă. Nu se calcă pe picioare?

– Nu, destul de curios, dar n-o fac. Uneori, am senzaţia că mă aflu în arca lui Noe, dar o

să-i ţinem deoparte, să nu-ţi stea în drum.

Ea scuturã din cap, apoi, amintindu-şi cã el n-o vedea, îi zise:

– Nu. Îmi plac animalele.

David înţelese repede cã nu mai voia sã povesteascã nimic despre ea însãşi. Ar fi vrut sã afle mai mult, dar ea îl fascina aşa cã îi zise:

– Ai vreunul favorit?

– Nu se prea împacã cu lucrul meu, iar mie îmi lipseşte timpul, zise ea, citindu-i-se regretul în glas.

– Probabil cã o sã ajungi la o suprasaturaţie, dupã urmãtoarele zile.

– David!

Îi plãcu cum sunã numele lui rostit de buzele ei. Avea o voce rãguşitã, femininã şi foarte sexy. Mai ales cînd vorbea încet, de parcã s-ar fi gîndit înainte de a rosti fiecare cuvînt.

– Ce-i?

– Nu cred cã e o idee prea fericitã.

Ochii lui îi întîlniră pe ai ei în oglindã. Chiar şi în acest mod indirect, se simţi o atracţie între ei, îndrãzneaţã, obraznicã, de nedefinit.

– Nici eu, recunoscu el, şi amîndoi înţeleserã la ce se gîndeşte celãlalt. Nu era vorba de jenã,

de preferinţe; era doar atracţia puternică dintre ei.

– Să facem o încercare. E departe pînă la Washington.

Ea dorea să rămînă. Dorea să ştie mai multe despre David Ferrar şi îl făcea să acţioneze. Nu mai întîlnise pe nimeni care să-i semene şi nu se simţise niciodată atît de atrasă de cineva. Cu siguranţă că niciodată nu povestise cuiva atîtea lucruri atît de importante pentru ea.

Voia să ştie de ce-o făcuse.

Dar n-avu timp să reflecteze la această problemă, căci Jeep-ul încetini şi intrară pe străduţa care-i provocase atîtea necazuri, cu cîteva zile înainte.

În ciuda unui cer senin de iarnă,împrejurimile erau întunecoase. Laney se gîndi că asta se datora probabil copacilor goi, fără frunze, şi petecelor de pămînt îmbibate cu apă. Dar, privind în depărtare, văzu munţii măreţi şi protectori, care îi sugerau o altfel de poveste, despre o adevărată independenţă. Ca şi David Farrar.

Jeep-ul opri şi uşa casei se deschise, unul din băieţi alergînd în jos, pe drum, celălalt

urmîndu-l într-un pas mai domol.

David se destinse în scaun, întinzîndu-şi picioarele lui lungi, înainte de a deschide uşa din spate.

– Eşti pregătită pentru un mêlé[1]? zise el, cu ochii jucăuşi în lumina scăzută a Jeep-ului.

Laney nu putu decît să schiţeze un zîmbet, cu toate că îi revenise durerea în picior. Pastila pe care o luase împotriva durerii, înainte de plecare, îşi epuizase probabil efectul. Se strîmbă de durere, cînd el o ridică şi văzu mirarea lui cînd copii îi întîmpinară.

Laney îşi scrută memoria. Cel mai mare era Abe, cel mai mic era Theo.

– Tii, ce bine că aţi venit, zise Theo, plin de entuziasm. Un reporter. Ce straşnic!

Abe era mai rezervat, aşa cum fusese în prima zi: dădu din cap timid, cu ochii plini de curiozitate.

Laney îşi aminti cum era ea însăşi la acea vîrstă, cît de sfioasă fusese ea însăşi pînă ce s-a învăţat să-şi învingă timiditatea.

– Vă mulţumesc de găzduire, zise ea încet, în

1. amalgam, amestecătură (franceză)

direcţia lor.

Abe zîmbi îndată, ca răspuns la zîmbetul larg al tatălui său. Dar Theo fu cel ce răspunse:

– Şi Henry se bucură că ai venit.

– Mi-ar face plăcere să-l aud pe Henry spunînd asta, zise ea cu un zîmbet plin de prietenie ştrengărească.

Zîmbetul lui Abe se lărgi.

– Şi mie, interveni David, imediat ce vom fi înăuntru. Theo, du-te şi deschide uşa. Abe, sînt nişte cîrje în Jeep. Adu-le înăuntru.

Laney se gîndi că el o să-şi rupă braţele, dar observă în vocea lui ceva mai mult decît nerăbdare. Exista şi un scaun cu rotile în Jeep, dar el nu făcu efortul să-l ia şi să-l folosească, iar gîndul ăsta îi provocă ei o anumită satisfacţie.

Era uimitor cît de mult se bucura de strînsoarea braţelor lui şi de senzaţia de a sta rezemată de corpul lui. De fiecare dată cînd o atingea, atracţia dintre ei sporea, stimulată de intimitatea atingerii, asemeni unei locomotive ce cobora o pantă fără frîne. Simţea acelaşi fior, de parcă s-ar fi aflat într-un astfel de tren.

Fiorul nu o părăsi decît cînd intrară în casă,

şi simţi aromele plăcute dinăuntru. Holul era aproape aşa cum şi-l amintea, însă plin cu pachete şi hîrtii. Mocnea un foc în căminul pe care nu-l remarcase înainte. Henry lătră în semn de salut şi fu urmat de celălalt cîine mai mic, dar aparent mai agresiv, Gertrude.

David şovăi o clipă, chiar în dreptul uşii.

– Pe canapea sau în dormitor?

În ultimele două zile, Laney se gîndise că va trăi cumva singură, dar era atîta căldură în jurul ei, în cameră erau atîtea feţe îngrijorate de soarta ei, încît se simţi cu totul copleşită. Nu voia să plece de acolo. În orice caz, nu acum.

– Pe canapea, zise ea.

Încă o dată simţea nevoia să clarifice lucrurile şi privi întrebător spre David cînd o lăsă pe canapea. Dintr-odată toţi apărură în spatele ei şi ea stătea acolo, iar trei perechi de ochi omeneşti şi două perechi de cîine priveau la ea. Intră femeia pe care o văzuse în treacăt vineri; David îi zîmbi cu afecţiune vizibilă, iar ochii îi rîdeau.

– Ţi-o aminteşti pe Mabel?

Laney întinse mîna şi simţi că i-o strînge cu

căldură.

– Sînt foarte bucuroasă că stai aici, zise femeia. Cina e aproape gata. Cu mîncărurile favorite ale domnului Farrar.

Laney nu dorea în mod deosebit să privească înapoi spre gazda ei, dar ochii ei făcură asta fără să ezite. Părul lui era bătut de vînt, iar faţa îi era uşor colorată de frig. Puloverul verde îi sublinia culoarea ochilor şi emana masculitate.

Observă că are gropiţe în obraz, cînd zîmbeşte. Cum de nu remarcase asta înainte? Poate că ăsta era zîmbetul lui aparte, pe care i-l adresa lui Mabel. Era cu totul răpitor, iar ea îşi dădu seama că zîmbetele pe care i le adresase ei pînă atunci fuseseră mai reţinute.

Acest gînd o răni mai mult decît ar fi fost cazul.

Laney înţelese deodată că ar fi în stare să facă aproape orice, dacă acest zîmbet i-ar fi fost adresat ei.

Ai grijă, îşi spuse ea. O să pleci înapoi peste cîteva zile, în lumea care îţi e familiară. Clipi din ochi şi se mişcă uşor.

– Ai nevoie de ceva?

Avea. Avea nevoie de o grămadă de lucruri pe moment, dar mai mult decît orice, de bun simţ. Dar scutură din cap.

– Pot să-ţi ofer o coca-cola? întreabă Theo, dornic să fie de folos cu ceva.

– Ar fi grozav, răspunse Laney.

Orice era foarte potrivit, ca să-i abată gîndurile care o frămîntau.

Privi în jurul ei prin cameră, la teancurile de rochii, de jucării şi de cutii.

– Astea sînt pentru elevii tăi?

– Mda, zise David, şi o parte din zîmbetul lui grozav dispăru.

– Le împachetaţi?

El făcu o grimasă.

– E o treabă mai mult pentru copii. Iar Theo şi Abe sînt bucuroşi s-o facă.

– Şi tata, zise Theo reintrînd în cameră cu un pahar în mînă.

– Facem un fel de întrecere, zise Abe zîmbind. Să vedem cine face mai multe pachete.

– Şi cine face mai multe?

Theo privi amărît.

– Abe cîştigă întotdeauna.

Laney privi spre Abe, care făcu o grimasă ca şi taică-său. Era un gest incredibil de drăgăstos.

– Asta pentru că eu nu mă distrez, ca Theo.

– Abe e un perfecţionist, zise David. Lui Theo i-ar plăcea să se ocupe mai degrabă cu împodobirea cîinilor.

– Poate c-aş putea da şi eu un ajutor, zise Laney aproape fără să vrea, dar apoi se gîndi că poate, în felul ăsta, se amestecă în viaţa altora.

– Tii, chiar vrei? întrebă Theo.

– Aţi vrea! îşi corectă David fiul, calm, aşa cum o fi făcut-o de sute de ori de-a lungul timpului.

– Oh, tată, asta am vrut să spun, zise Theo necăjit.

David îşi roti privirea spre Laney, iar ea nu putu decît să-i zîmbească.

– Orice ajutor e bine venit, zise el liniştit, dar să nu te simţi obligată.

– Nicidecum, zise ea.

– Am o grămadă de cărţi în birou, zise David. Cîte puţin din fiecare gen. Poveşti actuale,

istorie, biografii, romane polițiste. Să-mi spui doar ce preferi. Iar Sam, vecinul nostru de la numărul următor, ți-a luat bagajele de la hotel. Sînt în camera ta, împreună cu poșeta.

Stătea acolo lîngă ea și, pentru prima oară de cînd îl întîlnise, părea încurcat.

– Eu... noi am vrea să te simți cît mai bine posibil.

– Dar o să fie straşnic dacă o să ne ajuți la împachetat, insistă Theo.

– Theo!

Băiatul privi inocent spre tatăl său.

– Doar dacă vrea, tată...

– Iar eu vreau.

Privi în ochii plini de speranță ai lui Theo și avu deodată sentimentul că a împacheta lucrurile era ceva deosebit de atrăgător. Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Aproape toată viața, fusese împreună doar cu mama ei, iar după ce-i murise mama, le oferise mici cadouri prietenilor. Nu se pricepuse niciodată prea bine să tîrguiască și nu era plăcut s-o facă.

Acum, existau acolo munți de cadouri, destinate poate unor oameni care aparent aveau nevoie de orice, dacă ar fi fost să se ia

după cele văzute în scurta ei trecere prin partea locului.

N-avea altceva ce să facă.

Cu excepţia, desigur, a interviului cu David Farrar. Se gîndea cum s-o facă mai bine.

Iar el o privea cu oarecare îndoială, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

La ideea asta, ea simţi că un val de neajutorare o cuprinde. De obicei, ea era aceea care citea gîndurile oamenilor. Era mică, fragilă şi ştia că ochii ei adînci, îi făceau de obicei pe oameni să o creadă necoaptă şi naivă. Deseori, era prea tîrziu cînd descopereau că nu e aşa, ci dimpotrivă.

Dar, David – ce curios că se gîndea atît de simplu la el, numindu-l David – părea că ştie orice gîndeşte ea. Era deconcertant. Era enervant. Era... ca într-o confruntare.

Aşa că îl consultă din nou:

– Ai ceva împotrivă?

– Desigur că nu! zise el uşor; dar nu-i oferi acelaşi zîmbet pe care i-l adresase lui Mabel.

După grimasa gurii sale, îl bănui că îşi închipuie că interesul ei pentru împachetat va fi

de scurtă durată.

– Şi apoi o să mergem sus, să-mi arăţi cărţile.

– Bine, zise el. Întotdeauna am fost de părere că cititul e cea mai bună pastilă de dormit.

– Sau cel mai bun lucru ca să te ţină treaz.

– Într-adevăr, fu el de acord. După masă, o să te iau într-o raită cu limuzina ta, şi o să poţi să priveşti cît pofteşti.

Laney se uită cu neplăcere spre scaunul cu rotile din colţ, dar dădu doar din cap.

Ochii lui o căutau şi o priveau. Era o privire cercetătoare, care o pătrundea, iar ea se străduia să se forţeze să nu-şi mute privirea. N-ar fi vrut să-i ofere această satisfacţie. N-ar fi vrut ca el să ştie că se simţea atît de goală sub privirea lui. Aşa că ochii ei îi întîlneau pe ai lui, într-un fel de confruntare.

Camera părea să plesnească de atîta tensiune. Valuri de atracţie o înfiorau, înlăturînd zidul de protecţie pe care îl ridicase în jurul inimii ei.

S-ar fi putut tot atît de bine să nu mai fi fost nimeni în cameră, nici copiii, nici animalele, nici

amintirile. Dar era de ajuns că erau doar ei doi, iar Laney simţi un val de dorinţă şi de excitaţie, cum nu mai simţise vreodată. Simţea că tot trupul ei se încordează, şi avea o nevoie intensă să-l vadă zîmbindu-i, să-i audă vocea profundă, să-i simtă blîndeţea mîinilor puternice.

La naiba!

Nu mai fusese în viaţa ei atît de bucuroasă, ca atunci cînd vocea lui Mabel destrămă acel moment fantastic, într-o singură clipă.

– Masa e gata.

Şase

David privea la oaspetele său. Era ceva simplu.

Se întreba dacă ea ştie că are o faţă atît de expresivă. În ultimele cîteva minute, trecuse prin toată gama de senzaţii, de la prudenţă la mirare, apoi la nedumerire şi în cele din urmă la mulţumire, cînd auzi anunţul pentru masă.

Fusese oare ea mai transparentă pentru că

avuseseră sentimente asemănătoare?

Anunţul lui Mabel fusese bine venit pentru el, dar mai ales pentru Laney. David nu era atît de îngrijorat de faptul că ea îl fascina tot mai mult. Spera că asta se datorează faptului că fusese lipsit atîta vreme de atracţia unei femei, şi nu lua lucrurile prea în serios.

– Ţi-ar plăcea să iei masa pe canapea sau încerci să stai cu noi la masă?

– Păi, tată, ea vrea să mănînce cu noi, zise Theo.

– Da, spuse ea.

– Eşti sigură că poţi s-o faci?

Ea nu ţinu seamă de durerea din picior, care ar fi făcut-o să refuze, probabil.

– Sînt sigură.

Ochii ei străluciră, iar inima lui David îşi acceleră bătăile. Hotărîrea ei însemna că trebuie s-o poarte din nou în braţe. O scuză ca s-o ţină din nou, să-i simtă braţele în jurul gîtului.

– Mă întorc într-o clipă, spuse el alergînd repede în bucătărie şi aruncînd o privire asupra mesei rotunde. Ridică un scaun suplimentar şi îl aşeză astfel încît Laney Drury să poată să-şi rezeme piciorul. Scaunul era aşezat altfel decît de obicei.

Mabel îl privi.

– E tare drăguţă!

– Da, zise el scurt, dorind ca nimeni din Valea Cade să nu încerce să facă pe peţitoarea. Chiar după ce sosise acolo, toate fetele nemăritate şi femeile de la şaptesprezece la cincizeci de ani, trecuseră într-un fel sau altul prin faţa lui şi el ştia că se iscau adesea discuţii, dacă arăta un cît de mic interes să se recăsătorească. Locuitorii din Valea Cade erau cu totul credincioşi mariajului, iar David ştia că el reprezintă o posibilitate de alegere, de care era interesată întreaga comunitate.

Aşa că se strîmbă la cele spuse de Mabel, ce făceau parte din lungul şir de încercări ale comunităţii de a-l determina să se recăsătorească.

– O să rămînă aici doar cîteva zile.

– E destul timp.

Nu-şi putu reţine un mormăit uşor.

– E destul timp pentru ce?

Mabel îi aruncă o privire nevinovată şi zîmbi:

– Doar atît, că e destul timp.

David privi la ea, dar ea îi zîmbi, în timp ce gura ei se strîmbă într-un zîmbet adresat sieşi.

– Eşti o romantică incurabilă, Mabel.

– Poate! fu ea de acord.

– Dar de data asta greşeşti.

– Poate! îi răspunse ea cu acelaşi zîmbet atotştiutor, care era atît de enervant.

David schimbă subiectul, adulmecînd mirosurile ce veneau din cuptor.

– Friptură de pui, cu sos şi cartofi, fasole verde, biscuiţi cu miere şi porumb, zise ea. Şi plăcintă la desert.

– Mabel, eşti un dar trimis de Dumnezeu.

– Ar putea fi altcineva, zise ea zîmbind. Copiii ăştia au nevoie de o mamă.

– Nu de ea.

– De ce nu?

– Pentru că are viaţa ei proprie şi meseria ei, iată de ce.

– Să nu crezi că nu poate s-o schimbe. Cum ai făcut şi tu.

– Ahh, Mabel... Eu nu mi-am schimbat-o. Doar m-am abătut puţin.

– Ei bine, şi ea ar putea face la fel. Oricum, du-te şi pune mîna pe ea, pînă nu se răceşte totul. E drăguţă. Ultimele cuvinte le spuse în şoaptă.

Mabel o să-şi dea seama singură, îşi spuse David. Va vedea, în timpul mesei, cît de

stînjenită se va simţi aici Laney Drury.

Laney luă o bucăţică de cartof cu puţin sos şi privi în jurul mesei, mirîndu-se cît de acasă se simţea. Desigur, nu se aşteptase la asta.

Nu fusese niciodată mult timp printre copii, dar ăştia doi erau un deliciu, şi de fiecare dată cînd ridica ochii, îi întîlnea pe ai lui David îndreptaţi spre ea, uneori cu îndoială, alteori cu o căldură neaşteptată. În timp ce răspundea întrebărilor fără sfîrşit ale copiilor, descoperi repede cît de inteligenţi erau, iar ea le vorbi de parcă ar fi avut de-a face cu oameni mari.

David învioră conversaţia spunînd:

– Domnişoara Drury mi-a relatat despre campania prezidenţială.

Pentru o clipă, Laney se miră de ce adusese vorba despre asta, dar imediat Abe dădu drumul la o serie de întrebări, cu ochii strălucind în dosul ochelarilor, ca nişte luminiţe din pomul de Crăciun.

– Cine crezi că va cîştiga? întrebă el, uitînd de friptură.Laney privi în sus spre David.

Darul cel mai de preţ

– Abe este politicianul nostru, zîmbi el. Ar fi în stare să-ţi spună mai multe despre campanie decît ai putea tu.

– Dar cine crezi tu că ar trebui să cîştige? îi întoarse Laney întrebarea.

Abe rosti repede numele candidatului şi argumentele lui, toate fiind excelente. Laney privi la David, ridicînd o sprînceană.

– Abe e genul nostru local, zise el umil.

– Ei, totă! spuse Abe dînd uşor din cap. Ştii că nu sînt prea grozav la matematică.

– Pentru că nu te străduieşti.

Laney observă că nu era nici dojană, nici asprime, în schimbul lor de cuvinte, ci doar căldură afectuoasă şi recunoaşterea justeţei argumentelor.

– Nici eu nu am fost prea bună la matematică, mărturisi ea.

– Nu-l încuraja! o întrerupse David, dar se simţea o nestăvilită căldură în vocea lui.

– Tata ştie multă matematică, zise Theo. A fost director de bancă.

Laney deschise larg ochii.

– Director de bancă?

– La Boston, adăugă fericit Theo, vizibil bucuros că e din nou în centrul atenţiei.

Buzele tatălui său se subţiară uşor.

– La Boston? zise Laney ca un ecou, vădit surprinsă. Cum se face că un director de bancă din Boston a devenit profesor într-o măruntă comunitate rurală din Virginia de Vest?

I se citea întrebarea în ochi, în tonul vocii.

David se făcu că nu aude.

– Mai vrei pui?

Se simţea o oarecare grijă în vocea sa, iar Theo privi la el curios, apoi zîmbi.

Laney luă puiul ce i se oferise, dar curiozitatea ei era tot mai mare. David Farrar, oricum, nu părea dispus să dea vreo lămurire. Aşa că, pentru un moment, ea îşi îndreptă atenţia spre mîncare.

Apoi Abe începu să-i pună întrebări, aşa că Laney nu putu să şi le pună pe ale ei.

– Te-ai întîlnit vreodată cu preşedintele? întrebă Abe cu ochii plini de fascinaţie.

– O dată, recunoscu ea. Cineva m-a dus la un dineu la Casa Albă.

– Grozav! zise Theo impresionat. Iar Abe era entuziasmat peste măsură.

– Şi ai vorbit cu el?

– Doar două secunde, zise Laney cu un

zîmbet. N-a adăugat că şi ea, deşi se mîndrea că e un reporter vechi, fusese puţin impresionată.

– Noi am fost la Washington, o informă Theo cu entuziasm.

– Şi la congres, adăugă Abe.

– Şi ce părere ai? zise Laney.

– A fost foarte interesant, admise Abe. Erau doar cîţiva oameni acolo şi vorbeau între ei. Nici unul nu era atent la ce spune speaker-ul.

Laney îi zîmbi conspirativ.

– Exact aşa am gîndit şi eu cînd am fost pentru prima dată. Ei îşi desfăşoară cea mai mare parte a activităţii în comisii.

– Vrei să-mi povesteşti despre asta?

Laney se uită spre David, care îşi dădu ochii peste cap de parcă ea ar fi urmat să plece într-o călătorie îndelungată, care nu s-ar mai fi terminat niciodată.

Fiecare din privirile lui părea să fie o provocare, se gîndi ea. Se simţea de parcă ar fi fost evaluată şi îi lipsea ceva. Dar nu dădu atenţie acestei senzaţii.

Se hotărî să atace:

– Mi-ar plăcea, îi spuse ea lui Abe. Apoi se

întoarse să se uite la David Farrar. Cît de mult a trecut de cînd aţi sosit în West Virginia?

– Doi ani, spuse el repede.

– Trebuie să fi fost o mare schimbare faţă de Boston.

El dădu din cap, iar ochii lui priviră miraţi.

– De ce să fi fost o mare schimbare? întrebă el.

O luminiţă apăru în ochii lui verzi şi ea înţelese că amîna răspunsul.

– N-a fost aşa?

– De ce să fie? Îmi place Virginia de Vest, zise el. Îmi plac munţii şi pădurile şi oamenii.

– Dar...

– Dar ce?

Tonul era scurt, nerăbdător. Ea înţelese că trebuie să renunţe. Mai era timp şi trebuia s-o ia cu încetişorul.

Totuşi, faptul că David Farrar a fost director de bancă era o idee care o intriga. Imaginea nu i se potrivea. Nici meseria de profesor nu i se potrivea. Mai curînd ar fi putut să-l vadă călare, mînînd vitele, sau căpitan pe o corabie, decît conducînd o clasă de elevi. El radia putere masculină şi autoîncredere, care sfidau tiparele

obişnuite. Şi nu avea pretenţii. David Farrar era un om fericit în felul lui. Ea se mira că poate fi mulţumit într-un birou.

Dorinţa de a cunoaşte totul despre el era copleşitoare, şi nu doar pentru că trebuia să scrie un articol. Nimeni nu o subjugase atît de total ca David Farrar.

Stătea acolo, cu o sprînceană ridicată, aşteptînd un răspuns la acel „dar" al său.

Nu-i putea oferi nimic. Cum ar putea să-i spună ce gîndeşte? Ar fi putut crede că o lovise ceva la cap, mai rău decît fusese lovită. De altfel, şi ea începuse să creadă aşa ceva. Laney se retrase, cîtă vreme mai putea să o facă. Trecu iute la altă problemă şi, întorcîndu-se spre Mabel, care venise la masă, îi spuse:

– A fost minunat. Nu-mi amintesc de cînd n-am mîncat o mîncare atît de bună.

Mabel zîmbi, apoi privi spre David şi din nou spre Laney.

– Arăţi într-adevăr obosită, domnişoară Drury.

Laney încercă o scuză.

– Sînt, într-adevăr, deşi am avut o companie excelentă.

Zîmbetul ei îi incluse şi pe băieţi. Theo pufni de mîndrie, în timp ce Abe dădu uşor din cap.

– Îmi pare rău, zise David.

Vocea lui se schimbă, căpătînd un ton baritonal plăcut, care o răvăşea cu totul. Dacă ar fi putut să păstreze undeva acest glas, ea s-ar fi considerat milionară.

El îşi împinse scaunul înapoi.

– O să te duc sus, în camera ta.

Din nou, braţele lui o cuprinseră, unul din ele încercînd să balanseze ghipsul.

Laney îi puse braţele pe după gît, mîinile ei simţind mîngîierea părului lui, şi această senzaţie o cuprinse cu totul. Nu se mai uita în ochii lui, căci capul lui era în dreptul pieptului ei, iar ea se gîndea că el i-ar putea auzi bătăile inimii. Iar el chiar asta făcea.

Corpul lui era atît de plăcut, de puternic, de cald. Mirosul de săpun şi colonie o învăluia, în timp ce simţea respiraţia lui uşoară şi caldă în păr.

El îi aţîţa, îi trezea, îi punea la încercare toate simţurile în cea mai misterioasă apropiere pe care o avusese vreodată. Simţea că nişte flăcări îi străbăteau corpul, mai ales cînd răspundea

unduirilor corpului lui.

Ea închise ochii, bucurîndu-se de miliarde de senzaţii, ca de fiecare dată cînd o atingea. Degetele lui se mişcau încet, căutîndu-i gîtul şi ea simţi un fior prin întregul corp.

Apoi, fu aşezată în pat şi privi în jur, simţindu-se ca un copil părăsit de cineva drag. Se simţea slabă, mai slabă decît ar fi trebuit, şi ea înţelese că această slăbiciune era o reacţie faţă de apropierea trupului lui. Privi în sus şi citi pe faţa lui că se simte stînjenit.

Deşi o lăsase jos, mîna lui lunecă în jurul ei şi Laney era conştientă de efectul magnetic al acestei atingeri.

Cealaltă mînă a lui se ridică spre gîtul ei şi îl atinse, iar ea simţi că o trec fiorii. Cînd mîna lui se mişcă încet atingîndu-i o şuviţă de păr, ea închise ochii, nevrînd să-i arate cît de bine se simţea.

– Tată!

Glasul rupse magia care îi cuprinsese. Mîna lui se retrase repede, de parcă l-ar fi ars ceva.

Dar vocea lui David era domoală, cînd îi răspunse:

– Ce e, Abe?

– Aş putea să te ajut cu ceva?

– De ce nu-i aduci domnişoarei Drury puţină apă într-un pahar? întrebă David.

– Imediat, zise băiatul şi se întoarse spre uşă.

Readusă la realitate, Laney privi în jur. Stătea într-un pat mare, într-o cameră spaţioasă ce arăta a cameră de bărbat. Erau doar cîteva lucruri mai feminine. Pe măsuţa de toaletă erau o perie de păr, o cutie simplă de bijuterii, o fotografie înfăţişînd doi băieţi şi o femeie drăguţă.

– Asta-i camera ta, zise ea.

El zîmbi.

– Întotdeauna observi totul?

– Nu e prea greu, răspunse ea.

El privi în jur ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

– Toate camerele sînt aşa.

– Poate, dar asta are ceva din personalitatea ta.

David o privi amuzat.

– Personalitatea mea?

– Nu-mi cere să-ţi explic, replică ea. Nu cred că pot.

– E banală şi obişnuită, vrei să spui.

– Astea sînt două cuvinte pe care nu ţi le-aş atribui niciodată.

– Atunci, care crezi că s-ar potrivi?

Ea se gîndi.

– Încă nu ştiu. Dar o să-ţi spun.

– E o provocare?

–.Tu m-ai provocat toată seara.

El ridică o sprînceană, mirat.

– Nu face pe inocentul, domnule Farrar.

– Nu-mi amintesc să te fi făcut să te simţi jenată.

– N-ai făcut-o! replică ea sec. M-ai dezbrăcat cu privirea.

Ochii lui o cercetară atent, remarcînd locul unde rochia lăsa să se vadă pielea ei albă.

– Văd că eşti îmbrăcată destul de bine.

Privirea lui spunea totul. El încercă să-şi mute privirea, cînd Abe apăru din nou, de data asta cu o tavă cu o cană de apă şi un pahar. El nu dădu semne să plece, învîrtindu-se prin cameră.

– Nu vreau să-ţi iau camera, zise ea în cele din urmă, încercînd să înlăture nuanţa de sexualitate ce pătrunsese în cameră.

– Are o baie proprie, explică el, privind-o în felul lui atît de teribil de atrăgător. Nu te îngriji în privinţa mea. Băieţii au o baie dublă sus, iar eu voi folosi una din ele.

– Dar...

– Nici un dar, o opri el. O să aduc scaunul pe rotile de jos şi un teanc de cărţi care poate or să-ţi placă. Cărţile poliţiste sînt întotdeauna potrivite pentru perioada cît... o să te refaci. Şi ce-ai zice de o poveste gotică, bună? Să te afli într-un orăşel, într-o casă veche, în timpul unei furtuni de zăpadă...

– Cu tot felul de animale mici...

– Şi cu o guvernantă ameninţătoare...

– Şi un stăpîn al casei morocănos?

Faţa lui David deveni ursuză, dar ochii lui verzi, sclipitori, îi dădeau cu totul alt aspect.

– Eu cred că ar fi nevoie să facem nişte schimbări în privinţa asta, zise ea glumind, ca şi în privinţa guvernantei.

David privi puţin şocat, dar numai pentru o clipă. Îşi ridică sprîncenele şi vocea lui deveni mai aspră.

– Aşteaptă pînă la noapte, neştiutoarea mea!

Laney chicoti şi începu să rîdă. El o privea atît de atrăgător, încercînd să pozeze în protector.

Începu şi el să rîdă şi se aşeză pe pat.

Se priveau unul pe altul, încîntaţi de mica lor glumă. Laney rîdea atît de tare, încît aproape că se înecă, iar el o prinse cu mîinile, degetele lui îngemănîndu-se cu ale ei, în timp ce priveau unul la altul. Rîsul alungă tensiunea şi scurtul moment de confruntare. Rîdeau amîndoi atît de tare, încît Abe privi la ei cu mirare, apoi chicoti şi el

După cîtva timp, Abe se tăvălea pe jos de rîs. Laney auzi paşi grăbiţi pe scări şi imediat Mabel şi Theo apărură în uşă, lîngă Abe, privind amîndoi nedumeriţi.

Laney încercă să dea o explicaţie, dar izbucni din nou în rîs. Un uşor zîmbet apăru pe faţa lui Mabel şi începu şi ea să rîdă.

Theo bătu din picior, nedumerit.

– Ce e atît de nostim? întrebă el.

Asta stîrni noi hohote de rîs între David şi Laney şi, încet, Theo schiţă un zîmbet.

Cîinii, stîrniţi de zgomot, veniră şi ei sus, urmaţi de John cel lung. Cîinii începură să latre,

iar motanul să miaune, şi fiecare zgomot nou părea să stîrnească noi hohote de rîs.

În cele din urmă, rîsul se termină. Pe faţa lui Laney curgeau lacrimi şi ea observă că şi la colţurile ochilor lui David apăruseră cîteva. Privi în jur, la auditorii ei, şi izbucni din nou în rîs.

– Se pare că ne-am dat în spectacol.

– Cred că ai dreptate, domnişoară Drury! fu el de acord, zîmbind.

În cele din urmă, îi zîmbi şi ea se gîndi că niciodată nu mai văzuse o privire atît de grozavă.

– Cred că acum ai nevoie de odihnă, mai mult ca oricînd.

Cu regret, îi dădu drumul la mînă.

– Tăceţi cu toţii! zise el, iar privitorii se risipiră.

– I-ai dresat bine.

– Nu-i lăsa să te înnebunească, zise el. Au probabil altceva pe agendă.

– Altceva pe agendă?

– Nu aşa spuneţi voi, ăştia din Washington?

O necăjea din nou. Laney ar fi vrut să nu se bucure atît de mult.

– Şi cum spuneţi voi, ăştia din Virginia de

Vest?

– Că au ceva mai bun de făcut.

Ea rîse din nou, cu toate că, cu cîteva clipe înainte, crezuse că nu mai poate de rîs.

– Eşti un fermecător incorigibil, zise ea.

– Nu le spune asta elevilor mei.

– Probabil că ştiu deja.

– Nu, zise el. Mă străduiesc să fiu un căpcăun.

– De ce îţi place să faci pe Moş Crăciun? zise ea, dar imediat îi păru rău că a întrebat.

Ceva din strălucirea ochilor săi dispăru şi vechea vigilenţă îl cuprinse din nou.

– Iar s-a ivit reporterul care întreabă?

– Nu, zise ea încet. Nu acum.

– Bine, spuse el, dar era clar că nu mai voia să discute. Mă duc să-ţi aduc scaunul cu rotile, ca să văd dacă te simţi bine în el.

– Doctorul mi-a spus că pot folosi cîrjele.

– După o săptămînă, zise el, plecînd.

– David...

El se întoarse, privind-o din nou.

– Îţi mulţumesc pentru toate astea.

– Şi eu îţi mulţumesc. Pentru fiul meu. Şi pentru că m-ai făcut să rîd.

Ieşi din cameră, iar Laney simţi ceva minunat care îi cuprindea întreaga fiinţă.

Şapte

După ce David se întoarse cu scaunul cu rotile şi o aşeză pe Laney în el, o părăsi, iar ea intră în baie. Acolo, ea înţelese adevăratul sens al frustrării.

Nu putea să se privească în oglindă, era aşezată prea sus. Din cauza gipsului, nu putea folosi nici baia, nici duşul. Trebuia să se mulţumească cu chiuveta şi buretele.

Fiecare operaţie îi lua o grămadă de timp. Piciorul continua să o doară, dar acum nu-l mai avea pe David s-o distreze. O durea capul. Ştia că faţa îi era mai umflată. O simţea.

Merse singură cu căruciorul pînă în dormitor şi o găsi acolo pe Mabel, lîngă un teanc de cărţi aşezat pe noptiera ei.

– Domnul Farrar v-a trimis astea, zise ea, dar eu cred că mai curînd aveţi nevoie să dormiţi.

Laney fu de acord.

– Ai dreptate.

– I-aţi făcut bine domnului Farrar, continuă Mabel. Nu l-am mai văzut niciodată rîzînd ca adineauri.

Ea îi permise lui Mabel să o ajute să intre în pat.

– Spune-mi ceva despre el.

– Cînd a venit prima oară aici, părea grav bolnav, zise Mabel. El şi băieţii arată mai bine acum, dar au nevoie de o mînă de femeie. Acum, hai, culcă-te. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă. Eu sînt dincolo de uşa asta, iar domnul Farrar e jos, în hol.

Schimbarea nu o făcuse pe Laney să adoarmă mai repede, chiar după ce şi-a luat medicamentele. Ea îi mai vedea şi acum faţa, îi

auzea vocea, îşi amintea cuvintele lui Mabel...

Ştia că nu poate interveni nimic. Viaţa ei era la Washington D.C. Viaţa ei era ziaristica. Viaţa ei era... a ei proprie. Dar David Farrar era şi el, evident, hotărît în ce-l priveşte.

Sau poate nu? Un profesor ar putea preda oriunde, nu-i aşa?

Era un gînd prostesc, ştia acest lucru. Pe de altă parte, nu voia să se implice din nou. Avea impresia că David era şi el precaut din anumite motive.

Atunci, de ce nu putea să uite ochii aceia verzi ai lui?

Oare impresia ochilor acelora negri nu se va şterge niciodată?

David se răsucea în patul străin. Insomnia lui, se gîndea el, se datora în întregime faptului că nu se afla în camera lui.

În parte, se datora şi lui Laney Drury, recunoscu el. Mîinile lui mai simţeau căldura atingerii ei, inima îi bătea neregulat, iar în corp simţea o durere aparte.

Simţea nevoia unei pastile ca să doarmă. El, care dispreţuia asemenea lucruri chiar şi în cele mai grele ocazii! Dar în ultimele trei zile aproape că nu dormise.

Oare nu trecuseră decît trei zile de cînd o văzuse pentru prima dată pe Laney Drury? Părea să fi trecut mai mult, parcă o cunoştea dintotdeauna. Era ca şi cum ar fi ocupat dintotdeauna un loc în mintea lui, ca o umbră care i se dezvăluise în cele din urmă.

Fleacuri, se gîndi el, sucindu-se pentru a nu ştiu cîta oară. Fuseseră împreună ultimele trei zile, asta-i tot. Dar ea era o femeie atrăgătoare. O femeie atrăgătoare, care în curînd va pleca.

Uit-o, îşi zise Farrar.

Închise ochii, dorindu-şi somnul care nu venea.

Cînd Laney se trezi în dimineaţa următoare, David şi băieţii plecaseră. El pleacă întotdeauna devreme, o informă Mabel cînd îi aduse un mic dejun grozav, cu şuncă de ţară, biscuiţi şi crupe.

Laney s-ar fi lipsit cu uşurinţă de acestea din urmă, dar văzu privirea lui Mabel urmărind-o şi simţi că nu e în stare să o dezamăgească pe bătrîna femeie.

Darul cel mai de preţ

Mîncă, dîndu-şi seama că Mabel avea o cu totul altă părere despre micul dejun, decît aceea obişnuită în locurile pe unde lua ceva în grabă, în timpul campaniilor.

Întrucît nu putea să se dea jos din pat fără ajutorul lui David, Laney îşi petrecu ziua citind şi ascultînd-o pe Mabel. Avea în bagaje şi o maşină de scris cu computer, portabilă, dar n-avea chef să scrie. N-avea *despre ce să scrie.* Tot timpul se gîndise doar la David Farrar şi îşi dădea seama cît de puţine lucruri îi povestise el.

Încercă să o folosească pe Mabel, care părea să fie un izvor de informaţii, pînă la un anumit punct.

– Îi trebuie o soţie, reluă Mabel. Ochii ei păreau să o evalueze, cînd rosti aceste cuvinte.

– E... cu cineva? Laney *simţi că i se taie* răsuflarea.

– Cu cineva? De unde? Nu, încă nu. Dar mai avem speranţă.

– Speranţă?

– Poate apare vreo fată drăguţă pe lîngă el şi cred că n-ar fi atît de greu, zise Mabel. Dar cîtă vreme e în doliu...

– Mai e în doliu? Ea n-a murit încă de acum doi ani?

– Cam aşa. A venit aici imediat după asta. Îmi aduc aminte. El şi copiii erau cu adevărat distruşi. Dar acum sînt bine. Cred că n-o să treacă mult şi o să-şi găsească o soţie.

Gîndul acesta o umplu de durere pe Laney.

– Este un bun... profesor?

– Nimeni n-ar fi mai bun, deşi n-a venit aici decît de puţin timp. Fata vecinei mele spune că e cel mai bun profesor pe care l-a avut vreodată. Sperăm, desigur, să nu ne părăsească niciodată.

Laney putu să-şi închipuie ochii fiecărei fete din şcoală, privindu-l cu adoraţie. Aşa cum a făcut-o şi ea seara trecută.

– O să-şi găsească o nevastă, cît de repede, zise Mabel. Cît de repede! O privi atentă pe Laney. Niciodată nu l-am văzut rîzînd ca aseară. Mi-a făcut plăcere să-l aud rîzînd. Fără îndoială că mi-a plăcut să văd acea sclipire din ochii lui.

Apoi, ea schimbă subiectul, întrebînd-o dacă ar fi dispusă să primească vizitatori în ziua următoare.

– Oameni de pe aici. Vor să-ţi mulţumească

pentru ce ai făcut în privinţa lui Theo.

Laney nu simţea că ar fi făcut ceva deosebit pentru Theo. Oricine ar fi făcut asta. Şi nu se simţea în stare să primească vizitatori. Dar, în felul ăsta, se gîndi ea, ar putea afla mai multe despre rosturile care îl puneau în mişcare pe David. Dădu afirmativ din cap.

Cîteva clipe mai tîrziu, Mabel plecă, iar ochii ei negri luceau. Laney încercă să citească, dar gîndul ei zbura la conversaţia avută. Ce fel de soţie şi-ar alege David Farrar? Ce fel de soţie avusese? După fotografia din biroul lui, fusese drăguţă.

Şi de ce o interesa treaba asta?

Cîteva ore mai tîrziu, după ce citi aceeaşi pagină de cel puţin douăzeci de ori fără să-i înţeleagă sensul, o dădu deoparte. Cîinii şi pisica intrară, iar pisica se apropie iute de pat, deşi avea doar trei picioare. Cîinii o adulmecară, solicitîndu-i o clipă de atenţie, iar Laney le era recunoscătoare că îi ţineau companie. Asta o surprinse. Înainte, fusese întotdeauna mulţumită să fie singură.

Acum, de ce nu mai era?

Sheila veni sus, anunţînd-o că femeia despre

care îi vorbise în seara accidentului, născuse un copil. O fetiţă. Se uită repede la Laney zicîndu-i că arată uluitor de bine, deşi va mai avea un ochi vînăt cîteva zile şi s-ar putea să o mai doară piciorul. Dacă are nevoie de ceva, poate s-o sune imediat.

– Cum a fost drumul? Întrebarea era însoţită de o privire şireată, cu care Laney începuse să se obişnuiască, deoarece îşi petrecuse dimineaţa cu Mabel. Laney înţelese repede de ce îi spusese David că ar fi avut nevoie de o însoţitoare.

– Interesant, zise ea, uşor ironic.

– Cum îţi place David?

– E interesant, repetă Laney, bucurîndu-se de nedumerirea ce se citea în ochii Sheilei. Infirmiera fusese probabil o femeie atrăgătoare, pe la mijlocul anilor treizeci şi Laney se întreba dacă nu cumva o interesează persoana lui David. Dar văzu verigheta de pe degetul ei şi se gîndi că e vorba de un interes obişnuit.

– E foarte drăguţ! mai spuse ea şi Sheila zîmbi larg.

– Ei bine, trebuie să plec, zise ea. Nu uita, dacă ai nevoie de ceva sau nu te simţi bine...

Darul cel mai de preţ

În cele din urmă, veni dejunul, iar aerul de iarnă pătrunse în cameră. Simţi că aproape îi vine să sară în sus de nerăbdare. Nu era obişnuită să stea inactivă, să stea nemişcată ca o păpuşă de cîrpă. Dar el trebuia să se întoarcă în curînd, împreună cu copiii.

Se privi în oglindă şi văzu cu oroare un ochi atît de vînăt, încît făcea inutil orice efort de a-l pudra. Dezgustată, îşi luă peria şi şi-o trecu de două sute de ori prin păr, pînă ce auzi zgomotul maşinii care cotea pe drum.

Cîteva minute mai tîrziu, auzi o ciocănitură uşoară în uşă şi după ce răspunse aceasta se deschise.

Se gîndise că poate exagerase în aprecierea felului cum arăta el, dar îşi dădu imediat seama că nu era aşa. Privirea lui făcea să i se taie respiraţia.

Purta o haină din blană de oaie şi ea simţi un val de plăcere văzînd că el venise s-o vadă,chiar înainte de a-şi dezbrăca haina. Părul lui era zburlit de vînt. O şuviţă rebelă îi atîrna pe frunte, faţa i se îmbujorase de frig, iar ochii lui aveau o nuanţă mai profundă decît şi-o amintea.

– Bună, zise el.

Laney simţi că nu putea să vorbească. El strălucea de vitalitate.

– Bună, răspunse ea, simţindu-se pierdută.

Buzele lui se mişcară.

– Nu eşti prea vorbăreaţă, nu-i aşa?

– Nu, şopti ea.

David ezită.

– Curios, zise el, dar ţi-am simţit lipsa.

Era ciudat, se gîndi el, că rostise aceste cuvinte. Dar îi venise greu să aştepte toată ziua şi, imediat ce sosise acasă, alergase sus pe scări şi iată că vorbele astea îi scăpaseră, fir-ar să fie.

Mîinile ei tremurară uşor.

– Şi tu mi-ai lipsit.

– Nu e prea înţelept din partea noastră, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, ca şi cînd ar fi reflectat la asta.

– Nu e bine deloc.

– Arăţi foarte drăguţă.

Mîna lui Laney se duse spre ochi.

– Chiar cu vînătaia asta? zise ea, îndoindu-se.

– Păi...

Laney ridică o sprînceană, în semn de provocare.

– Dă-i drumul. Încearcă.

– Adaugă un anumit farmec! I se citea în ochi că e gata să rîdă.

– O încercare temerară, zise ea, dar nu se potriveşte. N-ai vrea să mai încerci din nou?

El zîmbi.

– Oh, vrem onestitate, nu-i aşa?

Ea renunţă, uitîndu-şi necazul datorită privirii lui calde.

– Nu, pur şi simplu, nu pot să cred.

El zîmbi.

– Ei bine, o să-ţi spun adevărul, domnişoară Drury. Nu cred că ai putea arăta vreodată altfel decît foarte, foarte atrăgătoare.

Laney zîmbi. Cel puţin, el nu minţise spunînd minunată, ci doar atrăgătoare, care se potrivea deocamdată. Deşi nu-l credea de-a binelea, se simţea mult mai bine.

– Îţi mulţumesc, zise ea încet. Şi tu arăţi în cea mai bună formă.

Ar fi dorit să spună mai mult, că arată irezistibil, dar nu fu în stare.

Mîinile lui păreau să se strîngă pe tocul uşii.

– Ai avut o zi bună?

Laney încuviinţă din cap.

– Henry, Gertrude şi John cel lung mi-au ţinut companie. Iar Mabel e o bucătăreasă grozavă.

– Ştiu... probabil că... te-au plictisit.

Nu de asta m-am plictisit, se gîndi Laney. Ci din cauză că n-ai fost tu aici. Clătină din cap.

– Unde-s băieţii?

– Mabel îi hrăneşte cu nişte prăjituri. I-am spus că trebuia să te fi dus jos. Vrei să cobori?

Da. Nu. Ba da, ar fi vrut s-o ţină în braţe. Ba nu, mai bine ar rămîne acolo, singură cu el. Atracţia dintre ei era mai puternică decît oricînd, iar din glasurile lor răzbătea nesiguranţa. El îi spusese că-i simţise lipsa, iar apoi schimbase vorba atît de repede, încît nici unul din ei nu putu să se gîndească mai bine la cele spuse. Dar el aştepta acolo, lîngă ea.

În cele din urmă, dădu din cap afirmativ.

– David!

El zîmbi, iar numele lui rostit de buzele ei suna moale şi plăcut.

Închise uşa şi, din cîţiva paşi, fu lîngă patul ei, aşezîndu-se cu grijă în colţul acestuia. El era

atît de aproape, încît îl putea atinge.

N-ar fi vrut s-o facă, dar nu se putea stăpîni. Mîna ei îl căută şi rămase pe şoldul lui, iar atingerea, chiar prin materialul hainei, o răscolea. Îl simţi că respiră agitat, apoi mîna lui o prinse pe a ei, şi o făcu să simtă răceala temperaturii de afară. Degetele ei îl mîngîiau, încălzindu-i mîna, încălzindu-i inima.

El se aplecă, iar buzele lui trecură peste părul ei, ca o pană uşoară.

Laney închise ochii de plăcere, cufundîndu-se într-un fel de nisip mişcător. Era şi înspăimîntător şi minunat. Gura lui era plăcută şi atrăgătoare, supărată şi tandră, şi ea simţi că reacţionează de parcă ar fi atinsă de un curent electric. Senzaţii îi cuprindeau întregul corp, accelerîndu-i pulsul şi respiraţia.

Simţi braţele lui cuprinzînd-o, strîngînd-o uşor, iar mîinile ei se ridicară spre gîtul lui, înconjurîndu-l cu degetele, care se jucau pe pielea lui, pînă ce simţi un fior în tot corpul. Gura ei se deschise sub presiunea gurii lui irezistibile, şi ea îl puse la încercare, pînă ce limba lui o pătrunse şi o excită.

Laney mormăi, iar fiecare părticică din ea,

fiecare os, fiecare nerv, fiecare mușchi păru cuprins de flăcări, în timp ce gurile lor se explorau și se savurau una pe alta. Mîinile lor se căutau și le făcea plăcere să descopere tot mai multe mistere în acest teritoriu vast, de necuprins.

David o săruta pe buze, privind-o cu colțul ochilor, cu atîta tandrețe încît simți că inima ei se cutremură.

Mîna ei se ridică spre fața lui, și-i urmări trăsăturile, oprindu-se acolo unde-i văzuse gropița. Ca și cum ar fi sesizat dorința ei, gura lui îi zîmbi cuceritor. Gropița apăru, iar Laney o privi cu dragoste.

Ochii lui David erau întunecați, aproape lucioși, cînd o privi.

– E o nebunie! zise David, cu mîna tremurînd.

Nici corpul ei nu părea prea sigur, pe cît își dădu ea seama. Nu putea vorbi, cîtă vreme mai simțea gustul lui atît de real.

– Îmi pare rău. Vocea lui era plină de auto-condamnare.

– Mie nu-mi pare rău, dacă mă gîndesc bine.

Expresia lui sumbră se îmblînzi, un mic

zîmbet apărîndu-i în colţul gurii, şi o sprînceană i se ridică.

– Doar dacă te gîndeşti?

Oh, Doamne, era irezistibil spunînd asta.

– Mi se întîmplă, cîteodată, să şi gîndesc! Ea zîmbi mirîndu-se de golul ce-l simţea în stomac.

– Cred că o faci adesea! replică el iute.

Laney se miră din nou de uşurinţa comunicării dintre ei, după asemenea momente emoţionante. Lipsa unor contacte cu bărbaţii, încă din copilărie, o făcuse bănuitoare faţă de aceştia. Era unul din motivele pentru care se îndrăgostise atît de tare de Dean. El o făcuse să se simtă în largul ei.

Acest gînd îi alungă zîmbetul de pe faţă. Faţa lui se schimbă şi ea, ca o reacţie la schimbarea ei.

– Eşti gata să coborîm? Era un ton ca între oamenii de afaceri. Nu mai era vorba de ironii drăguţe.

– Da.

El o duse jos şi ea simţi din nou acea putere a lui care o surprinsese. Era bucuroasă că putea să-şi controleze mişcările, căci îşi închipuia că nu mai e în stare s-o facă. Fiecare

oscior al ei părea să se înmoaie cînd o atingea el.

Haina lui, lipită de faţa ei, avea un parfum plăcut; mirosea a bărbat şi a piele şi era ceva excitant. Era, desigur, o haină scumpă, ca şi puloverul irlandez pe care-l îmbrăcase. Se mira cum de face faţă unor asemenea cheltuieli, cu un salariu de profesor. Apoi, îşi aminti că fusese director de bancă.

Îşi întoarse capul, ca să-i poată vedea ochii. El evită să o privească în timp ce cobora scările.

Fu aşezată tot pe canapeaua încă plină de perne. Focul ardea; băieţii nu erau acolo, iar din bucătărie veneau arome delicioase.

– Unde sînt Abe şi Theo?

– Oh, cred că vor fi aici într-o clipă. Probabil că au ieşit cu cîinii, să-i plimbe. Ezită o clipă, apoi întrebă: Ai luat vreo doctorie azi?

– Nu.

– În cazul ăsta, ţi-ar face plăcere un pahar cu vin?

– Desigur.

Dispăru în bucătărie şi se întoarse repede cu două pahare.

– Ţine-l puţin. E un vin vechi.

Darul cel mai de preţ

Laney îl gustă ca să-l aprecieze. Nu-i plăcea să bea mult, dar ştia destule despre vinuri, ca să-şi dea seama că era un soi bun.

El se îndreptă spre un casetofon care se afla în colţ iar ea îl urmărea cu privirea. El răsfoi cîteva albume şi ea dori să vadă ce fel de muzică pune. Încercă să ghicească, dar era imposibil. Era un om surprinzător, în multe privinţe.

Cînd un sunet de chitară clasică se auzi în cameră, ea se gîndi că intuise asta. În muzica asta se simţea o pasiune adevărată pentru viaţă, proprie lui David Farrar, un fel de eliberare.

– Îmi place alegerea ta, zise ea încet.

El se uită la ea cu privirea aceea cuceritoare.

– Îmi place chitara, chiar şi cînt puţin, deşi copiilor nu le place, pentru că nu e chitară electrică. Ei ar prefera ceva mai gălăgios.

– Mi-ar plăcea să te aud cîntînd.

– Nu sînt prea grozav. Am un repertoriu format doar din cîteva cîntece de la munte, pe care le-am prins. Într-o zi, o să le transcriu într-o carte, ca să nu se piardă de tot.

Laney scutură din cap.

– Mă uimeşti mereu.

– De ce?

– Un director de bancă din Boston, care predă lecţii într-o comunitate mică, iar acum mai e şi folclorist.

El zîmbi.

– Dintotdeauna mi-am dorit să fiu profesor.

– Atunci, cum ai devenit bancher?

El ezită.

– Vrei să-ţi vorbesc ca unui reporter sau ca între noi?

– Ca între noi, zise ea. I-ar fi promis orice, ca să dezlege misterul. Ţi-am promis că nu voi scrie nimic referitor la persoane, fără să-ţi cer părerea.

El o studie cu atenţie, de parcă ar fi vrut să se hotărască dacă să aibă încredere în ea sau nu, iar Laney îşi ţinu răsuflarea. Era foarte important pentru ea ce hotăra el. Nu atît pentru reportaj. Asta nu mai avea importanţă acum. Era însă teribil de important pentru Laney Drury, femeia.

– Am fost abătut din drumul meu, cînd m-am căsătorit. M-am îndrăgostit de unicul copil al unui director de bancă şi i-am promis să conduc mai departe banca tatălui ei. Ea avea întot-

deauna ce-şi dorea. Aş fi vrut să-i pot oferi şi eu totul. Cînd mi-am dat seama că treaba nu merge, că începusem să urăsc munca la bancă, ea se îmbolnăvise. Avea cancer. Iar eu nu puteam s-o iau de lîngă familia ei, s-o lipsesc de cea mai bună îngrijire medicală. Aşa că am rămas.

Vorbise cu un ton plat, fără emoţie în glas, ca un om care se pricepe să-şi ascundă bine sentimentele. Ea ştia asta, pentru că şi ea se folosise de o asemenea protecţie. Se simţea lovită de durere în adîncul ei, la gîndul că el şi-a iubit foarte mult soţia, dacă a fost în stare să-şi schimbe tot cursul vieţii, de dragul ei.

– Dar de ce ai venit în West Virginia?

– Am fost la facultate cu o bursă de la Universitatea din West Virginia, zise el. Şi am făcut practică într-o comunitate ca asta.

– Şi..., îl grăbi ea.

– Mi-a plăcut, zise el simplu. Am simţit că pot face cu totul altceva. Ştiu că sună cam pompos, dar...

El zîmbi.

– Profesorii pot face asta oriunde.

– Ştii cît de greu e să găseşti profesori

într-un loc ca Valea Cade?

Vocea lui era aspră.

Ea dădu din cap.

– Practic, e imposibil, continuă el. Profesorii buni sînt foarte căutaţi. Sistemul şcolar se îngrijeşte de ei. Li se oferă onorarii, chiar premii ca să dea interviuri sau asistenţă didactică. Ce ar putea să le ofere Valea Cade?

– Totuşi, ţi-a oferit ceva, fără îndoială.

David o privi, uimit de cele spuse, apoi zîmbi:

– Ei bine, eu sînt cam excentric. Dacă nu mă crezi, întreabă-mi rudele.

– Ele n-au fost de acord?

– Asta e puţin spus. După părerea lor, meseria de profesor e bună pentru cei ce nu sînt în stare să facă altceva. Şi cum să-mi întreţin copiii în felul în care fuseseră obişnuiţi? Vocea sa căpătase un ton de amărăciune. Era un mod de viaţă pe care nu voiam să-l ducă în continuare. Să trăiască într-un bloc? Să mă tem să-i las să meargă pe stradă să se joace? Să le ofer obiecte, în loc de prieteni? Nici măcar nu puteau să ţină cu ei nişte animale domestice.

– Se pare să te-ai răscumpărat în privinţa asta, zise ea amuzată.

El zîmbi, ceva din supărarea lui risipindu-se.

– Şi tu nu l-ai văzut încă pe Lollipop.

Ea dădu din cap.

– Dar tu? o întrebă el brusc. Cum s-a întîmplat că te-ai făcut reporter?

– Curiozitatea, zise ea. Am fost întotdeauna teribil de curioasă. Iar ziaristica se pare că e cea mai bună cale de a-ţi satisface această dorinţă, într-un mod acceptabil din punct de vedere social.

Ea se dădu pe spate şi rîse.

– Şi eu ţi-am descoperit deja această trăsătură. Îmi aminteşti de un mistreţ care dă cu rîtul în faţa oricărui obstacol ce îi stă în cale.

– Ei, ăsta-i un compliment grozav pentru un ziarist!

– Dar asta nu-i prea plăcut pentru persoana căreia îi aparţine terenul. Îi vine cîteodată să se arunce în flăcările iadului.

Ochii lui Laney îl priveau apreciativ. Nu se simţise niciodată atît de vioaie alături de un bărbat, atît de competitivă, atît de preocupată să dea şi să primească.

– Nu prea cred că tu ai fi gata să te arunci aşa de uşor în iad.

– Doar dacă e un mistreţ deosebit de drăguţ.

Ea chicoti.

– Nu mi-am închipuit că un mistreţ poate fi deosebit de fascinant.

– N-am vorbit despre fascinaţie...

Orice ar fi spus în continuare, s-ar fi pierdut în zgomotul uşii trîntite. Theo năvăli în cameră, cu Henry după el, tot atît de agitat.

– Cum te simţi, domnişoară Drury?

– Tot atît de bine ca un mistreţ pe un pămînt bun de scormonit.

– Cum?

Laney privi în sus spre ochii lui David şi apoi spre Theo, care părea foarte nedumerit.

– Mă simt foarte bine. Mulţumesc, îi zise ea. Dar spune-mi Laney.

– Tii, pot să-i spun aşa? zise Theo privind spre taică-său.

– Da, desigur, dacă aşa preferă ea.

– Laney! încercă Theo. Ai vrea să-l vezi pe Lollipop?

– Şi pe Samantha, zise Laney, cînd apăru şi Abe.

– S-a făcut.

Theo năvăli afară, iar Abe îl urmă.

– Le faci pe voie, zise David. Le place să ţi-i arate pe Samantha şi pe Lollipop.

– Unde stau Samantha şi Lollipop?

– În camera băieţilor. Ca şi cîinii. Henry îşi închipuie că aparţine lui Abe iar Gertrude lui Theo.

– Şi John cel lung...

– El se învîrte pe lîngă fiecare, fără deosebire. Laney se aşează mai confortabil şi luă o altă înghiţitură de vin. Focul trosnea în spatele ei, muzica era liniştitoare, dar te atrăgea prin ritmul ei. Niciodată nu se simţise aşa de bine, atît de la ea acasă. Peste tot era căldură, mai ales în ea însăşi, iar inima îi bătea liniştit. Privi în sus şi văzu că David zîmbeşte. Era ceva magic. Era încîntător. El rostise cuvintele acestea în drumul de la spital. Dar ea nu crezuse în ele.

Acum însă începea să creadă.

Opt

David nu putea să-şi întoarcă privirea de la ea. Fusese atras de Lane Drury din clipa în care o văzuse în maşină, accidentată. Fascinaţia aceasta crescuse în puţinele momente petrecute la spital, iar acum, cînd ochii ei îi priveau gura cuprinşi de o emoţie adevărată, el se gîndi că nu mai văzuse niciodată vreo fiinţă atît de drăguţă.

Nici chiar Julia, care fusese într-adevăr frumoasă.

Gîndul la Julia îi trezi un val obişnuit de amărăciune. Simţea că nu fusese cinstit cînd făcuse comparaţie între cele două femei. Se simţea un fel de trădător, pentru că făcuse critici cu privire la viaţa pe care o dusese. Dar el se simţise atît de sfîşiat între ceea ce era bine pentru Julia, pentru copii şi pentru el însuşi. Şi apoi, nu prea a putut să aleagă, din cauză că Julia era pe primul plan. Julia şi lupta lui îndelungată.

Dar acum se simţea bine, atît în privinţa lui, cît şi a muncii lui, a lucrurilor acelora mărunte pe care le realizase. Îi dăduseră atîta satisfacţie, încît nu înţelesese cît de mult îi lipseau alte lucruri, ca de pildă o femeie care să-i zîmbească, sau atracţia care se naşte între un bărbat şi o femeie, sau o controversă verbală care stimulează pofta de confruntare.

Se simţea din nou viu, plin de energie. Fiecare nerv îi provoca senzaţii pe care nu le mai cunoscuse demult şi simţea o căldură adîncă în el însuşi.

Căldura din cameră nu se datora doar vechiului calorifer sau sobei. Şi nici fierbinţeala

sîngelui său nu se datora vibrantului sunet al muzicii flamengo ce se auzea la casetofon.

Îşi dădea seama că asemenea senzaţii erau periculoase. Nu voia să se implice din nou cu o femeie ca Laney Drury, care, ca şi Julia, nu va fi niciodată satisfăcută cu ceea ce poate el să-i ofere.

Abstinenţă, îşi porunci lui însuşi. Reacţiile lui faţă de ea veneau doar din celibatul semi-impus din ultimii doi ani. Refuza să creadă că ar fi vorba de altceva.

Şi totuşi, rîsese în ultimele optzeci de ore, mai mult decît rîsese luni întregi înainte, şi asta îi făcea bine. Fir-ar să fie!

Laney Drury privea aproape tot atît de uluită ca şi el, iar pentru o clipă, tăcerea pluti în jurul lor, căci casetofonul se oprise. Simţea încordarea plutind în aer.

David fu recunoscător cînd Theo şi Abe se întoarseră, cărînd amîndoi mici creaturi cu blană. Theo îl aşeză pe Lollipop în poala lui Laney, în timp ce Abe stătea alături, ţinînd iepurele.

Faţa lui Laney se îmblînzi cînd atinse hamsterul, degetele ei mîngîind micuţul animal.

– Vezi că muşcă, o preveni David.

– Ei, tată, nu, nu muşcă. Doar o dată. Era înfuriat pe tine!

Laney zîmbi.

– Ce a făcut tatăl tău de l-a înfuriat pe Lollipop?

Theo privi spre tatăl său, apoi spre Laney.

– A ţipat la mine.

– Întreabă-l de ce, îi ceru David, simţind că roşeşte.

– Ai făcut ceva?

– Tu ai deschis subiectul, nu eu, zise David, cu un zîmbet uşor, fără ranchiună.

– Am pus o broască în lada de făină.

– Iar Mabel s-a speriat de moarte, adăugă David.

– Nu s-a speriat. Doar a zis aşa.

– Ia gîndeşte-te, cum s-ar simţi Laney dacă ar găsi o broască sau un şarpe sau chiar pe Lollipop în patul ei.

Laney rîse.

– Aş fi dorit să am un frate care să fi făcut aşa ceva, din cînd în cînd.

David încercă cu greu să se încrunte, dar nu reuşi.

– Fii atentă, Laney, căci s-ar putea să te trezeşti de-a binelea cu aşa ceva în pat.

Abe privi spre ea.

– Nu ai nici fraţi, nici surori?

– Nu, zise ea.

– Nici copii?

Laney scutură din cap.

Ochii lui Abe păreau plini de îngrijorare.

– Un tată?

Nu menţionase cuvîntul „mamă" şi David simţi o durere. Niciodată copiii lui nu aminteau de mama lor.

Rîsul dispăru în parte din ochii ei şi el îşi aminti de conversaţia lor din maşină, de amărăciunea din glas cînd îi vorbise de tatăl ei.

– Abe, nu mai pune atîtea întrebări, spuse el cu vocea cea mai aspră de care era în stare.

Fiul său cel mare păru jignit, iar pe David îl cuprinse îndată regretul.

Mai ales după moartea Juliei, Abe devenise foarte sensibil la observaţii.

– Nu-i nimic, zise Laney încet. Ţine minte! Mie îmi place să pun întrebări. Numai aşa înveţi.

Îi dădu hamsterul înapoi lui Theo şi întinse mîna să atingă iepurele din poala lui Abe.

– Nu, Abe, zise ea. N-am avut tată, iar mama a murit demult.

Ochii lui Abe se umeziră.

– Şi mama mea a murit.

– Ştiu, zise Laney, cu o voce blîndă, care-l surprinse pe David şi îl făcu să simtă o durere adîncă.

– Poţi să ne socoteşti pe noi ca familia ta, zise Abe iar David rămase cu totul surprins. De obicei, Abe nu prea se acomoda uşor cu străinii şi, cu toate că David îşi schimbase mult părerea despre Laney Drury, mai exista încă o distanţă în privinţa ei, care în mod normal ar fi trebuit să-l facă pe Abe şi mai rezervat. Dar ambii copii se apropiaseră de Laney cu o neaşteptată uşurinţă.

Aşa cum făcuse şi el, în ciuda multor rezerve pe care le mai avea. Era ceva foarte atrăgător la Laney, cu toată aparenta fragilitate pe care o observase la început. Îi plăcuse rîsul ei nestăpînit din seara trecută şi fusese fermecat de căldura din ochii ei cînd îi vorbea lui Abe şi de blîndeţea cu care-i mîngîiase pe Lollipop şi pe Samantha.

I se topi inima cînd ea îl privi pe Abe cu o tandreţe ce nu era deloc prefăcută.

– Mi-ar face multă plăcere.

Atunci apăru Mabel, anunţînd că e gata masa, iar copiii se grăbiră îndată să-şi ducă animalele jos şi să se spele pe mîini. David îi

dădu lui Laney un prosop ud ca să se şteargă, înainte de a o ridica din nou şi a o duce la masă.

El ar fi dorit să nu tremure şi să nu şovăie, nu atît din pricina greutăţii ei, căci era uşoară chiar cu ghipsul, ci din cauza încîntării de a o atinge, de a-i simţi pielea lipită de a lui, de a simţi totala ei încredere.

Trecuse mult timp de cînd nu mai simţise încrederea unei femei. Cînd se aşeză, ea îl privi, cu ochi plini de dorinţă... şi incredibil de captivanţi. Erau amîndoi cufundaţi nespus de adînc în nenumărate emoţii pe care ar fi dorit să le exploreze împreună. Încet, intim.

Apoi, el îşi aminti că nu e cazul. Ea va ieşi în curînd din viaţa lui, şi din cea a copiilor săi, tot atît de brusc precum intrase.

Dar, pe măsură ce trecea seara, el descoperi că nu-i face bine să-şi împietrească inima.

Rămase tăcut în timpul mesei, lăsîndu-i pe copii să ducă conversaţia, cu întrebări peste întrebări. Laney Drury le răspundea răbdătoare,

uneori cu un umor neaşteptat, care te făcea să stai un moment să-l savurezi, iar apoi izbucneai în rîs.

După masă, urmă împachetatul cutiilor. David îi explică lui Laney că elevii săi ştiu că aceste cadouri au fost oferite de întreprinderi, iar unele vor fi înmînate la o reuniune specială la şcoală, în ultima zi dinaintea vacanţei de Crăciun. Cele rămase vor fi duse la case mai tîrziu, în ajunul Crăciunului, astfel încît părinţii să le poată da copiilor cum doreau: ca nişte cadouri de la părinţi, sau de la Moş Crăciun, sau căzute din cer.

David văzu raza de înţelegere din ochii lui Laney şi ea se oferi sincer să ajute la împachetat. Erau aşa de multe lucruri trimise de diverse întreprinderi, încît erau destule pentru toţi cei o sută opt copii din şcoală şi nu doar pentru cei treizeci dintr-a şaptea, a opta şi a noua, ai lui David. Erau şi cadouri pentru copiii preşcolari din comunitate.

După ce David o aşează pe Laney pe canapea, îi arătă listele. Erau liste peste liste. O listă de patru pagini cuprindea măsurile de haine pentru fiecare copil. Alta includea jucăriile dorite de fiecare. Erau făcute semne în dreptul

celor pentru care cadourile fuseseră împachetate şi care însumau aproape trei sferturi din liste.

Laney îşi ridică o sprînceană.

– Tu ai făcut toate astea?

El ridică din umeri şi făcu o grimasă.

– Sam şi Sarah Talley au venit şi au dat şi ei o mînă de ajutor, uneori şi Sheila, cînd nu era ocupată, Mabel. Şi încă alţi cîţiva.

– Şi în ajun de Crăciun?

– Eu îl fac pe Moş Crăciun.

– Unde o să le pui pe toate?

– Cutiile împachetate sînt în magazie, afară. Cea mai mare parte a celor neîmpachetate sînt în veranda încuiată.

Ea privi spre o uşă pe care n-o mai văzuse înainte.

– Spune-mi ce să fac, zise ea, molipsită de entuziasmul lui David şi al copiilor.

Cu mult în urmă, Laney se mai ocupase cu cutii şi funde şi cadouri. Era uimită de cantitatea de cadouri. David scrisese la o sută de întreprinderi, iar scrisorile trebuie să fi fost foarte eficiente, de vreme ce majoritatea răspunseseră cu donaţii. De fapt, explică David, primiseră mai multe decît avea nevoie, uneori chiar camioane

pline. David nu se gîndea că ar putea să doneze o parte altei comunităţi sau unei cooperative locale, care le-ar fi putut vinde la preţuri scăzute. O astfel de soluţie ar fi putut creea surse pentru hrană.

Abe se apropie de Laney cu o cutie mare.

– Vrei să mă ajuţi? zise el.

– Ce trebuie să fac?

Abe deschise cutia şi scoase cîteva paltonaşe de măsură mică.

– Eu o să citesc măsurile, zise el, iar tu să cercetezi lista, să vezi cui se potriveşte. Apoi îl împachetăm.

David înlocui muzica de chitară de Crăciun, iar, cîtva timp mai tîrziu, toţi fredonau, chiar şi Mabel, care apăruse să dea şi ea ajutor.

Sufrageria devenise din nou o harababură: cîinii se încurcau printre hîrtii; pisica stătea cocoţată pe vechiul televizor, privind dispreţuitoare la agitaţia din jurul ei. Laney se uită în jur şi i se păru că nimic în viaţa ei nu semănase mai mult cu o pictură de Norman Rockwell. În trecut, ea inventase asemenea scene, dar acum... Privi la paltonaşul pe care îl împachetase şi ochii ei rămaseră aţintiţi la David. Mîinile lui, puternice şi sigure, erau de asemenea

ocupate, făcînd ca fiecare pachet să arate cît mai bine posibil, degetele lui lungi împachetînd aproape perfect cutiile. Eforturile ei nu erau atît de reuşite şi o oarecare umbră de nemulţumire apăru pe faţa ei.

Ochii lui plini de căldură îi întîlniră pe ai ei şi vocea sa baritonală, plăcută, fredonă ultimele versuri din *„Dumnezeu să te binecuvînteze"*. Zîmbi spre ea, mai mult a scuză, decît sentimental.

Ea se simţi slabă, topindu-se toată, şi n-ar fi vrut să se simtă aşa. Avea cariera ei, care era tot ce-şi dorise. Avea un salariu bun, prestigiu, respect şi un apartament drăguţ, deşi n-avusese timp să-l folosească.

N-ar fi vrut să depindă de cineva cum s-a întîmplat cu mama ei.

Avea totul. Doar cîteva zile, şi va fi din nou înapoi, în lumea ei. Încercă să se simtă bine, gîndindu-se la asta.

– Laney, vrei să mă ajuţi să leg cutia asta? zise Abe privind-o nerăbdător.

Laney, binevoitoare, îşi puse degetul unde arăta el, îi lăsă panglica roşie, lucitoare, să treacă peste degetul ei, iar privirea lui Abe îi pătrunse în inimă.

Darul cel mai de preţ

Theo stătea lîngă celălalt perete, alături de tatăl său, împachetînd pachetele cam stîngaci, în timp ce Gertrude stătea mulţumită în poala lui, între picioarele lui încrucişate. Cînta cu entuziasm *Cei trei magi.* Avea o voce atît de subţirică şi clară, încît Laney simţi că-i dau lacrimile.

Cînd isprăvi, el privi în sus la Laney, cu un zîmbet larg.

– Am cîntat în corul şcolii. Şi Abe la fel. Vrei să vii să-l vezi?

– Cînd e posibil? întrebă Laney.

– Miercuri, zise Theo. Am un solo, numai eu.

– Sigur că vin. Ai o voce minunată.

Faţa lui Theo se înroşi şi îşi coborî uşor privirea, la auzul acestui compliment.

– O să vii, aşa-i?

David privea în altă parte, inexpresiv, dar Laney simţi că el aştepta răspunsul ei.

Laney ar fi dorit să spună da, dar începuse să-şi dea seama că fiecare clipă petrecută în casa asta devenise primejdioasă. Ei o făceau să se simtă nemulţumită într-un fel cum nu mai fusese vreodată, nici măcar în ultimele cîteva luni. O speria cît de mult ar fi dorit să rămînă acolo.

– Te rog, vino, adăugă Abe, cu faţa stră-

lucind. Şi o să ne ajuţi să aranjăm pomul de Crăciun, joi, şi asta-i cel mai plăcut.

Laney privi spre David. Ochii lui priveau fix spre televizorul de pe care pisica dădea din coadă.

– Te rog, insistă Theo, cu un glas rugător.

Laney înţelese îndată cît de mult le lipsea copiilor mama lor şi simţi o oarecare gelozie faţă de femeia dispărută.

Faţa lui David se întoarse în cele din urmă spre ea, cu o privire enigmatică.

– Doctorul a spus să stai liniştită, cu piciorul ăsta, cel puţin o săptămînă.

Răspunsul lui era cumva mai puţin entuziasmat decît erau fiii săi şi ea observă cît de încordat devenise deodată. Mîinile lui stăteau nemişcate.

Nu discutaseră niciodată cît de mult timp va rămîne ea acolo. La spital, Laney se gîndise că va pleca de acolo cît mai curînd posibil, imediat ce-şi va termina reportajul. Perspectiva de a rămîne într-o casă străină, depinzînd complet de alţii pentru cea mai mică nevoie, nu-i făcea prea mare plăcere.

Fusese de acord, într-un moment cînd era ameţită de medicamente. Dar acum, nu mai voia

să plece. O uimi cît de mult ar fi dorit să rămînă.

– O să vii, aşa-i? insistă Theo.

Laney ar fi vrut să aibă o idee mai bună despre cele spuse de David. Oare era binevenită? După sărutul lor din după-amiaza aceea, David păruse mai distant, cumva încurcat. Oare crezuse că fusese o greşeală? Ceva absurd?

El rămăsese tăcut, iar ea nu putu decît să ghicească la ce se gîndeşte.

– Poate că joi, zise ea, pe cît de neutru putu.

– Vii cu noi să căutăm un pom de Crăciun?

Theo o privea atît de plin de speranţă, încît se simţea în încurcătură. Poate că, în căutarea pomului de Crăciun, ar putea să-şi scrie reportajul, se autojustifică ea.

Reportajul!

Nu mai avusese timp să se gîndească la asta. Fusese atît de atrasă de David Farrar, încît abia dacă se mai gîndea la motivul pentru care ajunsese acolo. Mintea ei încercă să o sustragă din cele ce o absorbiseră în ultimele cîteva ore, dar ea îşi dădu seama că se implicase prea mult în povestea asta.

Proastă mişcare, Laney, îşi spuse ea însăşi. Se ţinuse totdeauna distantă de orice eveniment, ca să poată avea perspectiva lucrurilor.

Dar acum, stînd în camera asta luminată de foc, solicitată de doi băieţi şi simţind o teribilă atracţie pentru prezenţa bărbatului ce stătea puţin mai încolo, simţea că nu poate fi obiectivă şi să nu se implice.

Ochii ei îi întîlniră pe ai lui David şi văzu o lumină în ochii lui, un început de zîmbet, care o făcea să se piardă.

– Uite ce-i! zise el. O să caut un pom, joi, şi o să te duc vineri la avion, la Charleston.

Doar patru zile. Doar patru zile cu el.

Era incredibil de stupid, dar Laney se trezi dînd din cap.

– Unde te duci să cauţi pomul?

El zîmbi.

– În pădure. E unul din avantajele vieţii la ţară să ai pomi de Crăciun, cîţi vrei.

– Dar..., Laney privi spre piciorul ei.

– Nu-ţi face griji. Doamna în roz poate pătrunde aproape oriunde, prin păduri şi peste dealuri.

– E vorba de camioneta de afară, ghici ea.

– Într-adevăr.

Aproape că chicoti. David şi camioneta aia roz! Niciodată nu mai văzuse o asemenea pereche.

– Nu rîde, zise el. E foarte bună.

– Cum ai dat de ea?

– Am luat-o odată cu casa.

– Ne place mult mai mult decît maşina pe care o aveam înainte, zise Theo.

David zîmbi, citind nedumerire în ochii lui Laney.

– Cealaltă maşină nu s-ar fi potrivit aici şi cumva, *mi-a plăcut fata asta bătrînă.*

– Potrivire de caracter? sugeră Laney.

– E un fel de a privi lucrurile, consimţi el. Dar e vorba de ceva mai practic. Pe aici sînt drumuri proaste.

– Ce-ai făcut cu cealaltă?

Urmă un moment de tăcere.

– A dat-o cooperativei, zise Mabel.

David amintise mai înainte de cooperativă şi ea voia să afle mai multe.

– Ce cooperativă?

David se grăbi să răspundă.

– Au nevoie de ea, să ducă oamenii la doctor, la spital sau la magazin.

Mabel îi aruncă o privire rece.

– Domnul Farrar a înfiinţat-o.

– Coperativa?

Mabel dădu afirmativ din cap.

Atît de mult, pentru a fi un simplu profesor de ţară! se gîndi Laney. Dar David nu era nici un om obişnuit, nici un om simplu. Iar el nu voia să-i povestească nimic. Va trebui să afle cîte ceva de la Mabel.

– Ce altceva a mai făcut domnul Farrar? întrebă ea, oarecum jenată.

Mabel ignoră privirea încruntată a lui David.

– A iniţiat o campanie ca să creeze aici o industrie de recreere, zise ea.

– Asta ar crea o grămadă de locuri de muncă.

– Şi...

Mabel dădu să deschidă gura, dar David interveni.

– Cred că ar fi bine dacă ne-ai da o ceaşcă de cacao, Mabel.

Mabel încercă să mai spună ceva.

– Mabel! Cuvîntul sunase ca un ordin. Mabel privi grăitor la Laney, înainte de a dispărea în bucătărie.

David îşi dezmorţi picioarele lungi, ridicîndu-se de parcă ar fi vrut să pună capăt oricărei discuţii.

– Mă duc să o ajut, zise el, iar Laney avu sentimentul că ar putea pierde unica ei sursă de

informaţii.

Laney îl văzu pe David dispărînd în bucătărie, înalt, puternic, graţios. Emana forţă. Calm.

Şi, din nou, îşi puse întrebări cu privire la trecutul său şi cum de ajunsese aici.

Abe scoase un nou palton şi îi spuse măsura lui Laney. Aceasta cercetă lista şi găsi pe cineva potrivit să-l primească, iar Abe zîmbi.

– Ăsta-i cel ce mi-a dat-o pe Samantha.

Laney găsi altă coală de hîrtie şi începu să împacheteze.

– Cum îţi place aici, Abe?

– Îmi place acum. La început, nu prea mi-a plăcut.

– De ce nu ţi-a plăcut?

– Îmi lipsea şcoala mea.

– Şi acum?

– Îi am pe Henry, pe Samantha şi pe Gertrude, şi mergem împreună în excursii. Îmi place asta, dar... îmi lipseşte totuşi ceva din Boston.

Ca de pildă mama, se gîndi ea. Nu o spusese, dar se citea în ochii lui.

Voia să-l întrebe mai multe despre ea, dar ar fi însemnat prea mult pentru o intrusă ca ea şi

ştia, instinctiv, cît de mult s-ar supăra David.

– E plăcut aici, zise ea.

– Îmi place de-a binelea, spuse Theo, solicitîndu-i vizibil atenţia. E plăcut să faci camping. Tata cîntă la chitară, cîntăm şi noi, iar el ne povesteşte tot felul de lucruri.

– De pildă ce?

– Poveşti despre stafii.

Laney încercă să-şi imagineze scena. Doi copii, sorbind fiecare cuvînt, aşezaţi în cerc în jurul unui foc. Ea nu fusese niciodată în camping, dar îşi închipuise întotdeauna că e ceva plăcut. Din păcate, fusese mereu ocupată.

– Spune poveşti frumoase despre fantome?

– Cele mai înspăimîntătoare, zise Theo zîmbind.

– Şi îţi plac poveştile astea?

Theo se cutremură, prefăcîndu-se că îi e frică.

– Mda, dar Henry e şi el acolo, ca să alunge stafiile.

– Merge şi Henry cu voi?

– Desigur. Theo privi la ea mirat.

– Şi Gertrude?

– Mabel are grijă de Gertrude, de John cel lung şi de ceilalţi, replică Abe. Gertrude s-ar

putea pierde.

– Mi se pare minunat în camping, zise Laney.

– Poate că ai vrea să mergi cu noi, o dată, zise Theo plin de speranţă.

Abe aruncă o privire de superioritate spre fratele său.

– Nu poate, zise el. N-o să fie aici.

Laney simţi că o cuprinde dezamăgirea şi se miră de ce i-ar plăcea aşa de mult să stea în camping, mai mult decît în apartamentul ei din Washington.

Dar aşa era.

Se auzi o ciocănitură în uşă, iar David îi întîmpină pe cei doi soţi de care Laney îşi amintea din ziua accidentului. Laney îi salută cu căldură pe soţii Talley, amintindu-şi de ajutorul ce i-l dăduseră, dar nu-şi putut ascunde mirarea, cînd ei îi oferiră un cadou, într-un pacheţel.

– Vă mulţumesc, dar nu trebuia! zise ea cu ochii nedumeriţi.

– Pentru că l-aţi salvat pe Theo, zise Sarah. El înseamnă ceva deosebit pentru noi, ca şi tatăl său.

Laney nu se simţise niciodată aşa de stînjenită ca atunci cînd deschise pachetul.

Pentru nimic deosebit, oamenii aceştia făcuseră atît de mult pentru ea, mai ales David.

Nu putu să-şi oprească o excamaţie de încîntare, cînd deschise cutia şi văzu o cruce mică, făcută din sticlă colorată. Avea un desen încîntător şi fusese făcută evident cu multă dragoste şi atenţie.

David se aplecă s-o privească.

– Sarah face aşa ceva, ea singură. Le vinde la Charleston.

Laney privi spre Sarah.

– E într-adevăr minunată. Îţi mulţumesc.

Sarah roşi de plăcere.

– N-ai pentru ce.

David observă stînjeneala lui Laney.

– Să facem nişte cacao, zise el, schimbînd subiectul.

Peste puţin timp, toţi îşi sorbeau ciocolata, în timp ce Sarah se interesa cum fusese la spital.

Apoi, toţi reveniră la împachetat, conversaţia fiind cînd mai vie, cînd mai lentă, referindu-se mai ales la copiii cărora le erau destinate pachetele.

O păpuşă pentru Elsie şi un set de bucătărie pentru sora ei. O patină pe rotile pentru Ray şi o

minge de baseball şi o şapcă pentru fratele lui sportiv. Avuseseră mare grijă să aleagă cadoul potrivit pentru fiecare copil. O grămadă de nume se amestecară în capul lui Laney, copiii şi nevoile lor devenind o realitate pentru ea.

Mîinile ei se mai obişnuiseră cu treaba, grăbindu-se ca şi ceilalţi, întrucît aveau un mobil real. Aproape că vedea feţele şi îşi imagina expresiile copiilor de Crăciun.

Timpul zbură repede. I se păru că trecuseră doar cîteva minute, cînd soţii Talley îşi cerură scuze, iar copiii plecară la culcare.

Mabel şi David se îngrijiră să facă curăţenie, în timp ce Laney spăla, dorind să participe într-un fel la această treabă.

Era de ajuns să-l vadă pe David cum punea în ordine hîrtia şi pachetele şi cum orînduia cutiile cu cadouri atît de grijuliu. Şi el era dornic s-o privească, iar din cînd în cînd, privirile lor se întîlneau şi ţîşneau scîntei care parcă luminau camera.

Laney îşi simţi trupul încordat, cînd ultimele daruri fură puse deoparte. Se gîndea dinainte că, în curînd, va simţi din nou braţele lui.

Oare şi buzele lui? Va încerca din nou gustul

lor? Şi dacă o face? Cum să suporte asta, ştiind că ea va pleca în curînd?

Nouă

David îşi avea şi el propriii săi demoni, privind spre ea şi gîndindu-se că o va purta din nou în braţe.

Niciodată nu mai dorise atît de mult să sărute pe cineva.

Îşi amintea gustul ei şi asta îl făcea să moară de dor.

Chiar şi curiozitatea ei nestăpînită era atră-

gătoare.

Dar voia să-şi ducă viaţa ca şi pînă acum.

Purtînd-o în braţe pe scări, simţea cum creşte atracţia dintre ei. Îi plăcea umorul ei, reacţiile faţă de ceilalţi, felul cum se comporta cu fiii săi.

Mai mult decît orice, îi plăcea felul cum îi răspundea. Corpul ei părea să se contopească cu al lui, în timp ce o purta.

Priveşte înainte, îşi porunci el. Ţi-ai schimbat odată viaţa pentru o femeie. N-o să se mai întîmple niciodată.

Încercă să se stăpînească, să păstreze o anumită distanţă spirituală în timpul acestei apropieri fizice.

Odată ajunşi în dormitor, el o aşeză în scaunul cu rotile de lîngă pat. Se încruntă şi privi spre ea, ca să-i spună noapte bună.

Obrajii ei se îmbujoraseră de căldura focului de jos, ochii ei negri străluceau jucăuşi, buzele îi tremurau într-o încercare de a zîmbi. Rochia roşie i se deschisese puţin la gît, descoperindu-i pielea sidefie. Părul ei, atît de negru şi mătăsos, părea un nor ce-i învăluia trăsăturile delicate ale feţei.

Se simţea pierdut.

Ridică un deget şi-i atinse obrazul, urmărindu-i pomeţii fini şi conturul buzelor. Cu blîndeţe, acestea se ridicară spre el, iar el simţi că vrea s-o ia din nou în braţe. Doamne, avea nevoie de ea.

Îşi simţea întregul corp vibrînd de dorinţă.

David se forţă să-şi retragă mîinile şi se aşeză pe patul ei, cu mîinile pe genunchi, ca să se abţină să nu le întindă spre ea.

În ochii săi se citea atîta durere, încît Laney înţelese că el îşi reamintise momentele petrecute între ei doi.

– Ce este, David? întrebă ea liniştită.

– Ce-ţi doreşti, Laney Drury?

– Ce-mi doresc?

– Da, pentru mîine, pentru săptămîna următoare, la anul?

Fu tentată să spună: Pe tine! Dar ştia că viaţa nu-i atît de simplă. Îşi organizase şi îşi orînduise viitorul cu multă grijă, timp de mai bine de cincisprezece ani. A urcat fiecare treaptă cu hotărîre. Aproape că-şi atinsese scopul visat. Dean Kelly fusese doar un mic ocol, o deviere pe care nu mai dorea s-o repete.

Îşi dorise succes şi independenţă. Nu voise niciodată să depindă de un bărbat deoarece o

asemenea slăbiciune a distrus-o pe mama ei.

Dar, dintr-odată, toate astea păreau că nu mai au atîta însemnătate. Sau era doar o rătăcire de moment, care nu va dura, nu trebuia să dureze?

În cazul lui Dean, n-a trecut?

– Aş putea să-ţi răspund doar despre mîine, zise ea în cele din urmă. Nu ştiu ce va fi apoi.

– Atunci, ce-ţi doreşti pentru mîine?

– Să merg cu tine la şcoală.

– De ce? întrebarea era categorică.

Pentru că nu vreau să-mi petrec ziua fără tine, ar fi vrut ea să zică, dar îi răspunse:

– M-ar ajuta să-mi scriu reportajul.

Blestemat reportaj! David îşi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea, că ar fi dorit să spună că vrea să fie cu el.

– Eşti în stare s-o faci? zise el grijuliu.

Ea încuviinţă din cap.

– Va fi o zi lungă.

– Nu contează.

El îi cercetă faţa cîteva clipe.

– Poate că ai putea să le vorbeşti copiilor despre reportaj?

Ea consimţi din nou. Nu se simţea în largul ei să vorbească despre asta, dar el i-o ceruse ca o

favoare şi nu-i putea refuza asta. Considera că e un preţ prea neînsemnat pentru prilejul de a afla mai multe despre David Farrar, de a fi împreună cu el.

– Eu mă scol la şapte, o preveni el.

– Vrei să insinuezi că eu aş lenevi?

– Ar trebui să trîndăveşti. Ai tot dreptul s-o faci.

– Cînd sîntem în campanie, zise ea, ne sculăm la şase, uneori şi la patru dimineaţa. Ora şapte e un lux.

– Îi simţi lipsa?

– Campaniei?

Ea ridică din umeri nepăsătoare, deşi în privirea ei nu se vedea nepăsare, ci încordare.

– Campania, politica, Washingtonul?

Ea ştia răspunsul; se gîndise la asta mai înainte. Fusese atît de entuziasmată şi interesată la început să-şi petreacă timpul cu alţi reporteri, analizîndu-l pe cutare sau cutare politician, cît de bine puteau fi în felul lor. Dar, cumva, de-a lungul timpului, entuziasmul s-a mai estompat. Poate din cauză că familiaritatea dintre ei dădea naştere la insatisfacţii.

Oare îi lipseşte asta? Nu. Dar săptămîna viitoare? Nu ştia încă. Ştia doar că are de

îndeplinit o însărcinare, la care se pricepea. Sau poate că s-ar duce, cu încuviinţarea lui Patrick.

– Da, zise ea, cu o oarecare bravadă în voce.

– Şi cum rămîne cu reportajul pentru care te-au trimis aici?

– Acela de care te fereşti?

El zîmbi.

– Mda, ăla.

– Ce-i cu el?

– Te-ai hotărît cum să-l faci? Vocea lui deveni deodată încordată.

Ea dădu din cap amărîtă.

– Principala mea sursă de informaţie nu vrea să-mi povestească nimic.

– Aş putea să te implic în altă poveste?

– Ce fel de poveste?

– Despre comunităţi, ca asta din Valea Cade, care se găsesc peste tot în sud, în vestul mijlociu, în sud-vest. Comunităţi cîndva unite, cu istorii vechi, cu tradiţii şi credinţe. Cum de supravieţuiesc, în ciuda indiferenţei guvernului? Sau cum de mor? În vocea lui, era o puternică pasiune.

– Ce se întîmplă acum cu Valea Cade? întrebă ea liniştită.

– Tinerii pleacă în alte locuri. Cei mai mulţi, în

armată. Aici nu au de lucru, nu au posibilităţi, iar sărăcia naşte şi mai multă sărăcie. În cîţiva ani Valea Cade va fi aproape un oraş fantomă.

– Iubeşti într-adevăr aceste locuri, nu-i aşa?

– Iubesc oamenii. Îmi place independenţa şi încăpăţînarea lor. Zîmbi uşor, puţin încurcat. Şi îmi plac dealurile şi munţii. Există aici o istorie minunată, de la revoluţie pînă la războiul civil, cînd Virginia de Vest s-a despărţit de Virginia.

– Din nou independeţa, zise ea, gîndindu-se că el însuşi era o independenţă în miniatură. David Farrar a făcut întotdeauna ce a crezut că e bine, în ciuda consecinţelor. Îşi scotocea mintea şi nu putea să-şi amintească de vreunul ca el, cu o integritate de fier, ce făcea parte din însăşi fiinţa lui. Îşi aminti ultimele lui cuvinte, cînd vorbiseră pe scurt despre viaţa lui, că la un moment dat, avusese o abatere. Simţea că el nu mai vrea să se abată din nou.

– Independenţa şi o preţuire profundă a pămîntului, adăugă el.

– Iar tu îi ajuţi să o păstreze?

David se încruntă, iar ridurile din jurul ochilor i se adînciră, cînd se întrebă cu ce intenţie îl descususe ea.

– N-au nevoie de ajutor în privinţa asta. N-au

nevoie de milă. Pur şi simplu, doresc o şansă. Apoi, martor mi-e Dumnezeu că vor şti s-o folosească.

– Dar tu le eşti de ajutor, desigur – cooperativa, donaţiile de la corporaţii...

Vocea lui deveni tăioasă.

– Poate, puţin. Nu sînt atît de egoist, încît să-mi închipui să pot să schimb cine ştie ce.

– Banca la care ai lucrat n-ar putea să-şi folosească legăturile în cazul ăsta?

Lumina din ochii lui se întunecă.

– Nu. Banca noastră se îngrijeşte de cei bogaţi. Ne-am specializat să dăm împrumuturi celor care n-au nevoie de ele.

Lui Laney nu i-au scăpat vorbele „banca noastră".

Dar era un semnal de alarmă în vocea lui, iar ea nu voia să strice relaţiile dintre ei, care deveniseră atît de puternice. Încercă o altă tactică.

– De unde eşti, de fel? Încercase să ghicească asta mereu, de cînd îl întîlnise.

– Dintr-un mic orăşel de mineri din Pennsylvania.

– Ca acesta.

– Aproape.

– De ce nu te întorci acolo?

– Prea multe amintiri.

– Dar tu te-ai întoarce în felul tău, nu-i aşa? Ai ales un oraş ca acela din care vii.

– Poate, într-o oarecare măsură. Şcoala era chiar mai mică decît aceasta. Una din şcolile alea cu o singură cameră, de care ai auzit. Dar am avut o profesoară straşnică. Nu m-a lăsat să plec şi a scris cuiva pe care-l cunoştea, ca să-mi ofere o bursă.

– Dar familia ta?

– Tata a murit de cînd eram mic. O silicoză la plămîni. Mama a murit cu un an mai tîrziu, de pneumonie. Sora mea şi soţul ei m-au crescut.

– Ei mai sînt acolo?

– Au o fermă. E mică, dar se pot întreţine din ea. Şi sînt mulţumiţi. Asta contează.

– Te-ai simţit fericit acolo?

– Mda. Ţi-ar plăcea sora mea. Are şase copii, de la şase la douăzeci şi doi de ani, şi e neobosită.

Discutau ca doi vechi prieteni, fiecare interesat de viaţa celuilalt. Mîna ei ajunsese cumva pe genunchii lui şi rămăsese acolo, simţindu-i căldura. Mîna lui se mişcă şi i-o atinse, iar degetele o mîngîiau uşor.

Era ceva intim în această atingere, o apropiere pe care Laney nu o mai simţise faţă de nimeni înainte. Pentru ea, nu mai exista nimic în lume, în afara ochilor lui verzi, a gurii lui puţin strînse, senzaţia pielii lui atingînd-o pe a ei, atracţia magnetică a corpurilor lor, stînd unul lipit de altul.

El o luă şi o puse uşor în pat, ţinîndu-i capul aproape de al său; ea îl ţinea cu mîinile de gît. Mîinile lui se plimbau în sus şi în jos pe braţele ei, de parcă nu putea renunţa la această atingere.

Ea recepţionă fiecare atingere, pierdută în magia senzaţiilor ce se năşteau între ei. Buzele ei îi atinseră părul, iar mîinile lui îi mîngîiau gîtul, transmiţîndu-i fiori în tot trupul.

Laney îşi înălţă capul, pînă ce privirea ei o întîlni pe a lui, iar buzele lui le atinseră pe ale ei, puţin uimite apoi înfierbîntate.

Ieşeau flăcări din fiecare celulă a corpului ei; iar sîmburele ei înfierbîntat, centrul feminităţii ei, radia parcă prin şira spinării, în sufletul ei. Nimeni nu o mai mîngîiase aşa şi ea îşi dădu seama că totul din ea îl dorea, într-o disperare tăcută.

Nu mai fusese niciodată atît de dornică de

cineva. Atît de flămîndă, atît de total. Mîna ei se ridică tremurînd, cînd îi atinse faţa, o faţă care i se întipărise în inimă, o faţă cu trăsături puternice şi tulburătoare, cu umor şi autoironie, o faţă ce credea în minuni, deşi cunoştea tragedia.

Iubea faţa asta.

Această certitudine bruscă era devastatoare. Degetele ei ezitau, iar privirea ei o întîlni pe a lui, simţind aceeaşi senzaţie de şoc.

Ea gemea uşor şi se mişca dar mişcarea nu făcu decît să apropie şi mai mult corpurile lor, unul de altul. Ea îi simţi tăria şi aproape că îi veni să ţipe.

Ar fi dorit să se piardă în lumea lui. Dar viaţa ei era disciplinată, cu planurile ei în vederea atingerii ţelurilor, cu teama ei de a nu-şi pierde identitatea pentru care se străduise atîta, şi toate acestea îi rodeau încet inima.

Laney se mişcă, forţîndu-şi corpul să se desprindă de al lui.

Faţa lui Davis se crispă.

– Am făcut-o din nou, se pare că nu pot să mă ţin departe de tine, doamnă.

– Nici eu nu prea pot, recunoscu Laney cu tristeţe. Gura ei se relaxă uşor. N-am crezut

niciodată că reciprocitatea ar putea fi o problemă, adăugă ea.

– Şi este? Îi cercetă faţa cu atenţie. Ai putea fi fericită vreodată într-un loc ca Valea Cade?

Cum privea la ea, îi venea să spună da. Dar pentru cît timp?

– Nu ştiu, zise ea cinstit.

– Asta n-a mulţumit-o nici pe soţia mea, zise David încet, mişcîndu-se uşor spre ea, desfăşurîndu-şi umbra lui lungă şi stînd în picioare. Se citea părerea de rău pe faţa lui. Regret. Durere. Hotărîre.

– Mai bine te las să dormi puţin, adăugă după un moment, cu o voce goală.

Laney simţi şi ea un gol, de parcă ar fi pierdut ceva important.

– Aş putea totuşi să merg cu tine mîine?

– Desigur, zise el.

– David!

– Da? zise el, întorcîndu-se după ce pornise spre uşă.

– Seara asta a fost... foarte... plăcută.

– Îţi mulţumesc pentru colaborare.

Vocea lui era forţată şi ea simţi o durere adîncă. Fusese atît de cald mai devreme, atît de dispus să rîdă.

– Nu ştiu de cînd nu m-am mai simţit atît de bine.

Faţa lui rămase inexpresivă, dar se vedea o neîncredere în ochii săi, care-i adînci durerea lui Laney.

– Noapte bună, spuse ea în cele din urmă, incapabilă să mai suporte privirea lui scrutătoare.

– Noapte bună.

Sunetul uşii care se închise fu foarte încet, dar lui Laney i se păru că s-a trîntit o uşă de fier.

David se bărbieri repede. Dormise puţin în timpul nopţii. Îl durea capul, iar mintea îi era prea ocupată să scape de zgomotul din cap.

Julia era acolo, cu el. Şi Laney. De ce fusese întotdeauna atras de femei ambiţioase?

Se deosebeau totuşi. Julia fusese ambiţioasă în privinţa lui. Succesele lui erau şi ale ei. Laney era ambiţioasă în privinţa ei înseşi. Cum ar putea să-i ceară să renunţe la visurile ei, cînd el nu renunţa la ale lui.

Nu o condamna pe Laney. De fapt, o admira.

Dar visurile lor nu se puteau contopi, cum nu se amesteca uleiul cu apa.

El încercase să le amestece. Nu o va mai face. Îl duruse al naibii de mult.

Rudele din partea soţiei îl socoteau nebun, ştia el. Cînd Julia a murit, el moştenise a opta parte din acţiunile familiei la bancă şi economisise bani din salariul său de la bancă. Ar fi putut avea aproape tot ce şi-ar fi dorit.

Dar el nu dorea bani. Asta fusese doar o capcană, chiar de la început; iar el îşi dorea cu atît mai puţin aceşti bani, cu cît îi veneau din partea soţiei decedate. David nu putea să nu se gîndească la ei ca la nişte bani murdăriţi de sînge.

El pusese moştenirea într-un fond rezervat copiilor. Cumpărase casa din economiile lui, iar restul banilor îi depusese la bancă, ceea ce făcea să aibă un venit lunar suplimentar.

Fusese fericit şi era încredinţat că şi băieţii se simţeau fericiţi acolo. Le-a trebuit cîtva timp, dar acum le plăcea să alerge prin pădure şi să privească un apus de soare împreună cu el. Descoperiseră plăcerea de a împărtăşi bucuria. Crescuseră atît de mult în ultimii doi ani, nu atît în înălţime cît în valoare. La Boston, n-aveau

decît să-şi dorească ceva şi imediat li se şi oferea de către mama lor sau de către bunici. Vieţile lor, după cum simţea David, se măsurau doar prin lucrrile pe care le aveau.

Puţine lucruri îi făceau atîta plăcere ca acela de a-i privi cum dau ajutor la pregătirea cadourilor pentru prieteni şi cunoscuţi, sau faptul că-şi foloseau timpul ca să-i facă pe alţii fericiţi.

Dar apropierea lor aproape imediată de Laney fusese neaşteptată... şi chiar îl sperie puţin. El nu observase, desigur, cît de mult simţeau lipsa unei mame, deşi ştia că deseori le părea rău după Julia.

Nu putea să-i lase să se ataşeze de Laney, aşa cum nu putea să-şi permită să se implice el însuşi din nou.

O altă greşeală, o altă pierdere, ar fi prea devastatoare pentru ei toţi.

Ciocăni la uşa ei, iar ea îi rosti repede numele.

Sperase ca ea să se fi răzgîndit în privinţa însoţirii lui la şcoală. Prezenţa ei, timp de zece ore, alături de el, l-ar sustrage de la treburi.

Ea stătea în pat, cu părul ei lung împletit într-o coadă franţuzească, îmbrăcată simplu cu

o bluză albastră care-i venea bine.

– E singura mea îmbrăcăminte de lucru, zise ea puţin stînjenită.

Simţi că i se taie respiraţia. Culoarea făcea ca ochii ei să pară mai largi, mai întunecaţi, mai misterioşi, iar părul împletit îi sublinia trăsăturile fine ale feţei. Era încîntătoare şi irezistibilă.

– Cred că una îţi ajunge, zise el.

– Nu se şifonează, zise Laney.

El simţi cum corpul îi reacţionează la simpla ei prezenţă, la cel mai mic zîmbet al ei, atît de atrăgător. După noaptea trecută, ea trebuie să se fi simţit tot atît de confuză ca şi el.

Oricum, atmosfera era fierbinte între ei, în ciuda repetatelor atenţionări pe care şi le făcea singur în privinţa fascinaţiei pe care o simţea faţă de ea.

Mîinile ei erau încleştate în pat, cum erau şi mîinile lui pe care le ţinea în buzunar, căutînd ceva de care să se agaţe, sau mai curînd dorind să o atingă, să o mîngîie.

– A trecut mult de cînd n-am mai fost la şcoală, zise ea, vocea tremurîndu-i uşor, într-un fel care o făcea să pară şi mai vulnerabilă, ca şi inima ei.

Dumnezeule, el nu voia să se ducă la şcoală.

Prefera să stea lîngă ea pe pat, s-o mîngîie, s-o exploreze.

O dorinţă asemănătoare ardea în ochii ei, făcînd ca negrul adînc al ochilor să aibă sclipiri aurii.

– Nu te aştepta la prea mult, îi zise el scurt.

Dar faţa ei se înroşise de emoţie. Întreaga oboseală pe care o simţise, cu cîteva zile în urmă, se risipise şi Laney Drury arăta tînără şi proaspătă. Era minunată.

– Cred că azi voi încerca să folosesc cîrjele, zise ea.

David îşi ridică o sprînceană.

– Doctorul a vorbit de o săptămînă.

– Ei, zise ea zîmbind uşor. Sînt cinci zile, adică o săptămînă de lucru.

David scutură uşor din cap, zîmbindu-i la rîndul lui.

– Cred că nu prea te-ai avut bine cu matematica. Era sîmbătă, cînd ţi-a pus piciorul în gips.

– Era vineri seara tîrziu, îl corectă ea.

– Să facem o înţelegere, zise David. Dacă Sheila aprobă, vom încerca mîine.

– Dar dacă eu plec joi...

Dacă... Cuvîntul plutea în aer, iar lui David i

se tăie din nou răsuflarea. Vorba fusese rostită cu ezitare, de parcă ar fi stat la îndoială, iar David simţi un val de adrenalină prin corp. Nu era sigur cît timp poate să-şi mai ţină mîinile departe de ea, mai ales cînd ea privea la el, ca acum.

– Eu încă... mai am de scris reportajul...

– Iar eu am o grămadă de lucruri pe care să ţi le arăt.

Cuvintele lui fuseseră rostite cu grijă. Ar fi dorit să spună ceva cu totul diferit, ceva în genul „Aş vrea să rămîi... Nu ştiu dacă o să te pot lăsa să pleci".

Dar cuvintele îi rămăseseră în gît. Dădu din cap.

– În curînd, cred că ar fi mai bine să coborîm la micul dejun, ca să nu întîrziem.

Laney se încordă cînd el se îndreptă spre ea, pentru că ştia exact ce se va întîmpla. I se muiară oasele şi simţurile îi scăpară de sub control. Încercă să-şi ţină corpul puţin depărtat de al lui, dar şi el avea o dorinţă a lui, şi ea se simţi lipindu-se de el, cu capul rezemat de pieptul lui, de-i putea auzi bătăile inimii. Îi cuprinse gîtul cu mîinile, iar părul lui îi atinse pielea înfiorînd-o.

Privi în sus şi văzu cum se mişcă un muşchi pe faţa sa şi simţi încordarea din corpul său. Ochii lui verzi ca muşchiul erau umbriţi, genele cafenii îi fereau de priviri străine. Acum, mîinile lui erau blînde, de parcă ar fi ţinut un obiect preţios şi fragil.

Laney nu se simţise fragilă pînă acum şi nu-şi dorea să se simtă fragilă, dar de data asta i se părea minunat să se simtă aşa.

Era ceva magic în asta. Laney se simţea de parcă ar fi fost Cenuşăreasa şi Albă ca Zăpada, eroine ale căror destine reprezentau atît dragoste cît şi pericol, trezire şi pierdere.

Poveştile se sfîrşeau bine, dar Laney nu întrevedea un sfîrşit fericit în privinţa lui David. Ea şi David reprezentau lumi diferite în multe privinţe.

Se duseră în bucătărie, unde zîmbete nostime dădeau căldură interiorului. Ca şi în zilele trecute pe masă se găseau biscuiţi proaspeţi, gem, ouă, şuncă.

Dar pofta lui Laney dispăruse, stomacul ei simţind fiorii a ceea ce urma să se petreacă. Ascultă conversaţia dintre Abe şi Theo cu privire la petrecerea şcolară de a doua zi şi cum evenimentul major era faptul că Laney mergea

cu ei la şcoală.

Mîndria lor îi dădea fiori de bucurie pînă ce întîlni privirea lui David şi citi neliniştea din ea.

Nu te apropia prea mult de ei, părea să spună el, iar acest avertisment o durea. Bucuria ei se transformă în tăcere reţinută.

O bucăţică de biscuit i se opri în gît şi simţi că i se strîng ochii. Nesiguranţa îi înceţoşă mintea şi, aproape orbită, se mişcă brusc, lovind furculiţa de masă.

Se aplecă s-o ia, iar David făcu acelaşi lucru, mîinile lor întîlnindu-se într-o atingere fierbinte. Privirile li se încrucişară şi rezerva lui dispăru, apărînd dorinţa, foamea de a o avea.

Mîna lui apucă furculiţa, apoi se îndepărtă cît putu de repede, de parcă voia să se simtă în siguranţă.

– Hei, zise Theo, şi momentul de tăcere dispăru.

Era atîta vulnerabilitate şi dorinţă şi farmec în expresia lui David, încît inima lui Laney zvîcni.

– Ce faceţi voi acolo? întrebă Theo curios.

David îşi ridică o sprînceană, cu şiretenie în priviri.

– Caut, răspunse el. Inflexiunea sugestivă a vocii lui găsi înţelegere la Laney, dar nu la fiii săi,

care priveau nedumeriţi.

– Mie nu-mi trebuie atîta timp să găsesc o furculiţă, mormăi Theo.

Abe aruncă o privire înspre Theo, cu un gest care o nedumeri pe Laney.

– Ei bine, nu-mi trebuie atîta timp! protestă Theo.

– Nu-ţi trebuie, zise David liniştit. Dar ar fi mai bine să n-o lungeşti cu masa, că te lăsăm aici.

Pofta învinse curiozitatea şi Theo începu să mănînce, dar tacîmurile lui Abe rămaseră nemişcate, cînd privi la tatăl său şi la Laney, cu o surprinzătoare privire de adult.

– Şi tu, grăbeşte-te, zise David. Mă duc să încălzesc motorul.

Privirea lui rămase îndreptată pentru o clipă spre Laney. El se întoarse şi îi avertiză pe copii.

– Plecăm imediat ce mă întorc.

Laney văzu că el îşi îmbrăca jacheta din blană de oaie, cu aceeaşi graţie obişnuită. I se mişcau muşchii spatelui, iar ea, care cunoştea bine forţa lui, privea masculinitatea bărbatului care îmbina gentileţea cu puterea, care contrazicea orice părere pe care o avusese ea înainte despre bărbaţi. Încă două zile. Poate trei. Şi va trebui să plece.

Privi în jur, prin camera plină cu vase de bucătărie şi desene de şcoală şi lucruri de artizanat local, şi înţelese că locul ăsta îi va lipsi mai mult decît oricare pe care l-a cunoscut vreodată. Îi vor lipsi vocile şi tachinările şi dojenile şi zîmbetele şi căldura.

Încă două zile. Poate trei. Timp în care, poate, va descoperi că aceste poveşti cu zîne nu se petrec şi în realitate. Nu, cu nişte oameni practici, ca ea.

Zece

Şcoala avea nevoie să fie rezugrăvită. Avea de asemenea nevoie de un acoperiş; chiar şi neexperimentată, Laney observase asta.

Dar copiii erau la fel, ca în orice loc, cu feţele îmbujorate de frig, vorbind şi rîzînd, într-o linişte cu care Laney nu se obişnuise încă. Ea era o fată de la oraş, aşa fusese întotdeauna, iar zgomotul făcea parte din viaţa ei.

Liniştea din această zonă o impresiona. Rîsul părea mai curat, cîntecul păsărilor mai plăcut, dar acum, în ultimele zile, totul îi părea mai strălucitor.

Se întrebă de ce această impresie devenise acum mai ştearsă. Venirea ei în Valea Cade o obosise, dar şederea ei acolo îi refăcuse optimismul şi curiozitatea. David Farrar era doar o parte a acestei senzaţii de împrospătare. Nimic mai mult.

Acum simţea o oarecare nervozitate şi chiar un fel de emoţie cînd el o ajută să se aşeze în scaunul cu rotile, plasat în spatele camionetei. David îi aşeză chitara în poale şi nu dădu atenţie privirii ei nedumerite.

O chitară? La şcoală? Dar David ştie probabil ce face. Părea întotdeauna atît de sigur pe el şi ştia că el este probabil un profesor deosebit.

Simţea din nou nesiguranţa care o domina cînd era adolescentă. Se temuse întotdeauna că, într-o bună zi, se va trezi la realitate, că toată cariera ei, toate realizările ei se vor sparge ca un balon, că toate vor rămîne doar un vis.

Tocmai de aceea, critica editorialului ei o lovise atît de tare. I se păruse că totul se transforma în fum. Ăsta era principalul motiv

pentru care fusese de acord să vină în Valea Cade, iar apoi să rămînă la David Farrar.

– O să fie bine.

Cuvintele pătrunseră prin gîndurile ei şi ea înţelese din nou cît de bine îi citea în suflet. Privi în sus şi văzu că ochii îi sclipeau, jucăuşi.

– Sînt un om venit din afară, ţine minte!

– Dar un om foarte drăguţ, răspunse David. Să-ţi spun cît de bine arăţi?

Laney se strîmbă, uitîndu-se la piciorul ei în gips.

– Mă simt ca un elefant cu chestia asta.

– Crede-mă, domnişoară Drury, nu semeni deloc cu un elefant. Poate cu o gazelă.

Imaginea îi plăcea în mod deosebit şi ceva din nesiguranţa ei se risipi, inima îi tresări şi îl privi în faţă.

Inima începu să-i bată mai tare, cînd văzu zîmbetul lui devastator de parcă şi-ar fi regretat cuvintele. Laney se simţi din nou vulnerabilă şi nesigură.

Se simţi chiar mai nesigură, cînd intră în şcoală şi văzu privirile pe care copiii i le aruncau lui David, curioşi şi zîmbitori. Era pe terenul lui, nu pe al ei, şi ea ar fi preferat ca el să o poată vedea cînd arăta cel mai bine, făcînd ce ştie ea

mai bine.

Fu împinsă într-o cameră mare, împărţită în trei rînduri de scaune, cîte unul pentru fiecare clasă, se gîndi ea, şi îl văzu pe Abe aşezîndu-se. Zgomotele se liniştiră şi aşteptarea umplu camera.

David o duse în centrul camerei. În loc s-o prezinte, aşa cum se aştepta, el se aplecă şi luă chitara din poala ei. Se sprijini de catedră, strîngîndu-şi picioarele lungi, şi o privire pierdută îi apăru pe faţă. Cu o voce tare dar plăcută, începu să cînte:

Voi domni şi doamne, care trăiţi
pe-acest meleag,
Fiţi buni şi ascultaţi-mi poemu-acesta
drag.
Aveţi acum norocul să m-auziţi pe mine
Căci alt rapsod mai straşnic, prin
Kentucky nu vine.

Aţi auzit desigur de oastea cea
vitează
A lui Nickory Jackson, ce-atunci
stătea de pază

Darul cel mai de preţ

Prin mlaştini şi-n pădure, ca nu cumva să vie
Duşmani să ne-nrobească şi să ne ia-n sclavie.

Vocea lui David deveni mai dramatică spre sfîrşit, şi încheie cîntecul cu un zîmbet. Clasa era tăcută, cînd el sfîrşi şi-şi scutură capul.

– Ei, acum cine-mi poate spune despre ce e vorba în cîntecul ăsta?

Trei mîini se ridicară, printre care şi a lui Abe.

David o alese pe o fetiţă să răspundă.

– Despre războiul din 1812, zise ea.

– De unde?

– De la New Orleans... Bătălia de la New Orleans, zise altă voce cu mîndrie.

– Şi cine-i Nickory?

– Andrew Jackson, veni răspunsul.

Şi întrebările continuau, fiecare primind repede un răspuns, într-un dialog care o cuceri şi pe Laney, aşezată în scaunul ei, ascultînd cum David povestea despre Jackson şi Lafayette, care se aliaseră ca să-i învingă pe britanici. Era un actor înnăscut, care îşi cucerea ascultătorii făcîndu-i să se gîndească şi să-şi

spună părerea.

După o oră, David puse capăt subiectului. O prezentă pe Laney.

– Ştiu că vă puneţi probabil întrebarea...

Laney înţelese îndată ce urmărea el: să le sporească interesul, făcînd ca ea să reprezinte pentru ei un semn de întrebare, cel puţin pentru moment.

– Domnişoara Drury e reporter la unul din cele mai mari ziare din ţară. A relatat şi despre una din campaniile prezidenţiale. Cine vrea să ghicească despre care din ele?

Laney zîmbi, văzîndu-i tactica. Îi manevra fără jenă, pentru a-i face să le sporească interesul, iar ea văzu imediat că aceşti elevi erau cu mult mai bine informaţi decît mulţi alţii.

– Şi acum, cine ar vrea să pună întrebări?

Descoperi curînd că toţi ar fi vrut. Se întrebă dacă să rostească o scurtă cuvîntare în faţa lor, în faţa lui, dar nu era cazul. Copiii treceau de la un subiect la altul, punînd întrebări care l-ar fi pus la încercare chiar şi pe un reporter versat.

Timpul trecea repede şi Laney era încîntată şi se bucura de fiecare clipă. Se uită spre David şi el îi făcu cu ochiul, parcă ar fi zis: Te-am prins.

Apoi se făcu ora de masă, deşi i se păruse

că nu trecuseră decît cîteva minute de cînd intrase în clasă. În sala de mese, toţi elevii doreau să ştie dacă ar putea să semneze pe gips, iar ea le spuse că i-ar face plăcere. Nişte desene şi un brad mare, decorat cu fel de fel de ornamente pictate, se aflau într-un colţ, dînd camerei, care de altfel arăta sărăcăcios, culoare şi căldură.

Ochiul de reporter al lui Laney observă că majoritatea copiilor aveau haine peticite sau erau prea mici sau prea mari şi că toată mîncarea din farfurii dispăru într-o clipă. Nu existau resturi.

Privirea lui Davis o urmărea.

– Mîncarea e gratuită pentru majoritatea dintre ei, zise el cu o voce scăzută, ca să n-o poată auzi decît ea. Mamele o prepară şi o servesc.

Ea dădu din cap.

– Ţi-a plăcut dimineaţa asta? Întrebarea lui era puţin şovăielnică de parcă n-ar fi fost sigur de răspunsul ei.

Dar în privirea ei nu se citea îndoială.

– Oh, desigur, zise ea, privind la zîmbetul de plăcere ce apăru pe faţa lui. Eşti un cabotin neruşinat.

– Sînt, de ce n-aş fi? încuviinţă el cu un zîmbet de autosatisfacţie. E mult mai bine decît să fii bancher.

– Şi de aia eşti profesor? Că eşti un actor ratat?

– Un trubadur, o corectă el. Povestitor. Dacă aş fi trăit cu cinci sute de ani în urmă, aş fi fost un om fericit.

Ea îl privi şi-i văzu satisfacţia din ochi şi zîmbetul larg.

– Cred că eşti un om fericit şi acum.

– S-ar putea, replică el cu seriozitate. Dar mi-a trebuit mult pînă să ajung aici.

– Vrei să-mi vorbeşti despre acest drum?

– Ca unui reporter?

– În parte, consimţi ea.

– Şi în rest...

Pentru mine. Numai pentru mine. Doar pentru mine, ar fi vrut să zică, dar nu putu. Zîmbi:

– E curiozitatea aia de care ţi-am vorbit.

– Îmi place curiozitatea.

– Afară de cazul cînd te priveşte pe tine.

– Nu-i nimic misterios în mine. Sînt un simplu profesor şi îmi place ce fac.

– Poţi fi în toate felurile, dar numai simplu nu,

domnule Farrar.

El zîmbi.

– Şi nici tu, prietena mea. Iar dacă tu ai deschide o uşă, noi le-am deschide pe amîndouă.

Îi atrăgea atenţia, pur şi simplu. Dar orice cercetare suplimentară a subiectului încetă odată cu sunetul clopoţelului.

Laney şedea deoparte, înfăşurată, într-un scaun din grădina lui David. În ciuda frigului, simţea căldura satisfacţiei gîndindu-se la felul cum îşi petrecuse ziua.

Amintirea o umplea de satisfacţie. Se bucurase văzîndu-l cu elevii, văzînd cum reacţionează aceştia, felul cum le stîrnea interesul, fie că era vorba de matematică, de engleză sau de geografie. David făcea ca fiecare subiect să pară interesant pentru ei şi o făcea într-un fel în care îi obliga să gîndească. Spre sfîrşitul zilei, el le sugeră elevilor să facă ei înşişi o gazetă şi îi ceru ei sugestii cum să procedeze.

Ceea ce făcuse şi spusese ea îi plăcuse, pe cît se pare, iar în drumul spre casă, discutară

despre cîţiva elevi şi de posibilităţile lor, cu o preocupare vădită pentru viitorul lor.

Acasă, după ce Abe şi Theo plecaseră în camera lor să-şi facă lecţiile, David o duse pe Laney în curtea din spate.

El zîmbi, într-un fel ce ar putea fi numit o încîntare de copil, şi dispăru, întorcîndu-se cu pahare de vin.

– Nu poţi cunoaşte oamenii ăştia şi dealurile astea fără să vezi un apus de soare de aici, zise el. O apucă pe după umeri de parcă ar fi aparţinut locului, iar pe ea o trecură fiori de plăcere.

Privi spre munţii din vest, cu vîrfurile strălucind de zăpadă, încununaţi de soare.

Cerul era de un albastru adînc, cu nişte nori gonind pe deasupra crestelor.

Laney luă o înghiţitură de vin, bucurîndu-se de perfecţiunea momentului: aerul rece şi proaspăt, satisfacţia de la sfîrşitul zilei, atingerea mîinii lui David.

El se mută mai aproape şi îşi lăsă jos ochelarii. Amîndouă mîinile îi mîngîiau umerii ei, cerul începu să-şi schimbe culorile, iar norii reflectau razele de soare, întreaga privelişte părînd colorată într-un roşu ca de scorţişoară,

ce dădea într-un roşu purpuriu. Culorile îţi tăiau răsuflarea într-un mod violent şi totodată paşnic, dramatic dar compatibil.

Ca şi sentimentele ei faţă de el.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, el se aplecă şi o atinse cu buzele pe păr, pe gît, iar pe ea începură s-o treacă fiorii.

– Îţi mulţumesc, zise el.

Nedumerită, ea privi spre el.

– Copiii... ei zic că ai fost straşnică. Şi eu cred aşa.

– M-am luat după tine, zise ea. Numai că eu n-am avut chitară. Întotdeauna îţi începi orele cu un cîntec?

– Sînt o grămadă de lucruri în cîntecele astea, sînt pline de fapte, de istorie, de sentimente. Ezită puţin. Cîntecele fac ca istoria să fie mai vie, mai aproape pentru copii. Nu e doar o descriere rece a faptelor, ci e vorba de oameni adevăraţi, care au scris cîntece despre război şi despre moarte. Ei pot să povestească despre asta.

Mîna lui găsi drumul pe după gulerul bluzei ei, mîngîind-o, transmiţîndu-i săgeţi de foc prin nervi. Cerul era acum complet roşu, iar vîrfurile munţilor aveau străluciri de argint. Părea un foc

scăpat de sub control, aşa cum şi era de fapt. Nimic nu mai avea importanţă acum, decît atingerea lui, apropierea lui, magnetismul care îi atrăgea unul spre altul.

Acum, avea şi el tainele lui. Simţea aceiaşi fiori ca şi ea, cînd era în faţa lui, iar apropierea dintre ei le întuneca raţiunea.

David îşi dădu seama că mîinile lui fac lucruri pe care îşi promisese să nu le mai facă. Dar iată că nu se putea ţine departe de ea, fir-ar să fie.

Ea îşi întoarse capul şi îl privi, iar ochii îi erau incredibil de mari şi adînci, cu reflexe uşoare de chihlimbar. El se aplecă şi buzele lui le atinseră pe ale ei. Voise ca sărutul să fie scurt, dar buzele lui ezitau iar apoi răspunseră la moliciunea gurii ei.

Îi atinse gîtul uşor şi simţi valuri de tandreţe în tot corpul. Trecuseră doar cîteva zile de cînd o văzuse pentru prima oară în maşina accidentată...

– Mi-e teamă că sînt gata să stric reputaţia amîndurora, zise el cu o voce nesigură.

Ea îl privi, oarecum mirată.

– Ţi-e teamă?

El zîmbi.

– De obicei, nu. Aşa cred. La Boston, un

sărut în public nu e ceva curios dar aici devine un eveniment important. Ceva de genul unui serial.

– Sau o adevărată nebunie.

– Sau o inundaţie catastrofală.

– O noutate senzaţională, chicoti Laney.

– Mai straşnică decît cele din ziare.

– Ultimul bărbat necăsătorit din Valea Cade...

– Cam aşa, consimţi el.

– Şi oricine se gîndeşte la căsătorie?

– Oricine, confirmă el.°

– Şi n-are nici o şansă?

Zîmbetul dispăru de pe faţa lui.

– N-am de gînd să mă însor din nou.

Afirmaţia asta seacă fu ca un duş cu apă rece pentru Laney.

– Aş putea să te întreb de ce?

– Deschide uşile din ambele părţi, adu-ţi aminte! O atenţionă el.

Dar Laney avea nevoie să ştie mai mult. În momentul ăsta, ar fi dat orice ca să afle mai multe despre el.

– Îmi amintesc, zise ea moale.

David privi în zare. Cerul căpătase o culoare paşnică, iar soarele abia se mai zărea în spatele munţilor. Întunericul coborî repede şi, odată cu

el, aerul se răci. O simţi că tremură.

– S-a făcut noapte, zise el.

Laney îşi simţea sîngele zvîcnindu-i prin vene, într-un ritm tot mai iute, pînă ce toate simţurile ei se răscoliră.

– Bine! zise ea, mirîndu-se cît de răguşită îi era vocea. O să fie al dracului de greu să stau cu tine la masă, astă-seară.

– N-are nici un sens, nu crezi?

Ea zîmbi uşor, dar în ochii ei se citea regretul.

– N-are, într-adevăr.

Atunci, Theo apăru deodată lîngă ei, ca o minge de tenis scăpată. Laney căzu pe gînduri. Exact ca vineri, cînd a alergat în faţa maşinii. Să fi fost doar acum cinci zile? I se părea că trecuse o viaţă.

– Masa-i gata, îi informă el.

– Dar voi v-aţi terminat lucrările pentru acasă?

Theo chicoti.

– Domnişoara Drury nu ne-a dat prea multe. Nu ţi-e frig aici, Laney?

Nu, vru să răspundă Laney, dar zise:

– Ba da.

Theo privi la ea, apoi la tatăl său şi din nou la ea.

– Lui tata îi place afară.

Apoi dispăru tot atît de repede pe cît apăruse.

Laney îşi trecu mîna prin păr, lăsîndu-l să cadă peste cămaşa de noapte şi peste rochia pe care i-o cumpărase David. Cina fusese asemănătoare cu cea din seara trecută, plină de conversaţie şi de întrebări, urmată de pregătirea mai multor pachete şi de un joc *Monopoly.*

Nu mai jucase acest joc pînă atunci. Plăcîndu-i din fire să se întreacă, ar fi fost mult mai absorbită de joc, dacă n-ar fi stat lîngă David, dacă genunchii lui nu i-ar fi atins din întîmplare pe ai ei, şi dacă mîinile lui nu le-ar fi atins pe ale ei din cînd în cînd, transmiţîndu-i fiori în tot corpul.

Privirile li se întîlneau şi rămîneau aproape ca hipnotizaţi, pînă ce unul din băieţi sau Mabel îi trezeau la realitate.

Abe cîştigă jocul, fie pentru că fusese mai atent, fie pentru că avusese noroc. David, grijuliu, trimise copiii la culcare şi o duse şi pe ea sus, în dormitor. Ea renunţă să ia căruciorul cu rotile, care dispăruse, dar văzu o promisiune în ochii lui.

Aştepta să treacă timpul şi se mira cît era de nesocotită. Oare nu o învăţase nimic Dean? Crescuse în spiritul neîncrederii în bărbaţi, iar Dean dovedise că avea dreptate. Cu cîteva ore mai înainte, chiar David îi spusese că nu vrea să se mai recăsătorească.

Atunci, de ce mai aştepta, ca o şcolăriţă aflată la prima întîlnire?

Auzi o bătaie uşoară în uşă, atît de uşoară, încît înţelese că el avea rezerve.

Laney ezită, gîndindu-se să se facă că doarme, dar vorbele îi scăpară înainte de a le putea opri.

– Intră.

El se schimbase, îmbrăcîndu-se cu o pe-

reche de jeanşi decoloraţi, care îi scoteau în evidenţă picioarele lungi şi musculoase şi cu un tricou cu fermoar. La gît era desfăcut şi ea văzu un smoc de păr auriu.

Părul îi era ciufulit, de parcă şi-ar fi trecut mîna prin el şi el rămase puţin în uşă ezitînd. ca şi cum s-ar fi gîndit la ceea ce ştiau amîndoi, anticipau şi se temeau, cu cîteva ore înainte.

– Eşti obosită?

Ea dădu din cap, în semn că nu.

El înaintă încet spre patul ei şi fără nici un cuvînt îi luă peria din mînă şi începu să-i perie părul cu mişcări sigure, puternice.

– Ai un păr minunat.

Simţea fiecare atingere de parcă un deget i se plimba pe spate, trimiţîndu-i fiori în tot corpul. El mirosea a săpun şi a *after-shave*, un parfum înţepător care avea un efect afrodisiac asupra ei, ca de altfel orice venea de la el. Nici cu Dean nu se simţise astfel, niciodată. Fusese atrasă fizic de el, dar niciodată atît de total. Ea şi David erau amîndoi radioşi şi tandri.

David se juca uşor cu o şuviţă de păr pe care o înfăşura în jurul gîtului ei, iar mîna lui o mîngîia încet, înfiorîndu-i fiecare nerv din

corp.

– Mi-am dorit toată ziua să fac asta, mărturisi el, iar răsuflarea lui avea un efect devastator asupra ei.

Laney stătea culcată în faţa lui, simţind din nou acea senzaţie de apartenenţă pe care nu o mai avusese niciodată înainte. Părea mai deosebită, cu fiecare pulsaţie a inimii. Alături de el, calmul şi furtuna mergeau împreună.

Nu am de gînd să mă recăsătoresc. Aceste cuvinte îi reveniră în minte. De ce se simţise rănită? Nici ea nu avea intenţia să se mărite din nou. Adu-ţi aminte de tatăl tău, îşi spunea ei însăşi. Cum a părăsit-o pe mama. Şi cum Dean te-a minţit încă şi încă o dată.

Laney oftă. Simţea pulsul inimii lui, căldura trupului şi, privind în sus, simţea plăcerea simplului fapt că o privea. Dintr-odată, nimic nu mai avu importanţă, cu excepţia lui. Îşi ridică mîinile şi i le puse pe după gît; buzele ei se întinseră să i le întîlnească pe ale lui.

– Eşti sigură că vrei asta, Laney?

Ea nu putu să vorbească, ci doar dădu din cap. Nu mai avea putere asupra ei însăşi. Cu el, se amesteca totul, capitulase în faţa puternicei

dorinţe a trupurilor lor. Buzele lui le întîlniră pe ale ei şi se savurară flămînde.

David ştia că e o nebunie. Dar, din momentul cînd îi atinsese buzele în timpul acelui apus de soare, înţelesese că era inevitabil. În ochii ei se citea aceeaşi înţelegere.

Poate, se gîndi el, atracţia dintre ei nu era decît o simplă curiozitate. Poate că amîndoi simţeau nevoia să-şi satisfacă această curiozitate, iar apoi şi-ar fi putut urma fiecare drumul. El încercă să se stăpînească. Aşteptase ca băieţii să se culce iar Mabel să se retragă în camera ei de la primul etaj, iar pînă atunci numărase secundele în biroul lui, cu un pahar de coniac, privind prin cameră de parcă n-o mai văzuse mai înainte. Era camera lui. Computerul lui, la care lucra la colecţia de cîntece folclorice, cărţile lui pe care le adunase cu atîta grijă, fotografiile copiilor săi. Sanctuarul său. Avusese şi în Boston un birou al lui, dar nu se simţise ca aici. Acela aparţinea Juliei, îl cumpărase cu banii ei, nu cu ai lui, iar el îl folosise, întrucît pentru ea era foarte important să-l ştie acolo, iar ea era deja bolnavă.

Dar întotdeauna se simţise străin acolo.

Se întreba ce fel de casă o fi avînd Laney Drury, dar apoi îşi înlătură gîndul, ca pe o nebunie.

Laney nu era ca Julia: avea o carieră a ei şi era evident că era mulţumită. Şi probabil că muncise din greu ca să ajungă unde ajunsese.

Nu putea să-i ceară să renunţe, aşa cum nici el nu putea renunţa la ce avea.

Dar, fir-ar să fie, îi intrase sub piele.

Se ridică, simţind că-l cuprinde un val de dorinţă, şi urcă scările spre camera ei.

Cînd o văzu stînd în pat, cu părul pieptănat şi lucitor, ezitarea lui dispăru. Cînd se apropie de pat şi buzele lor se întîlniră, lumea lui făcu explozie şi îşi pierdu auto-controlul.

Ea se răsucise acum, cu umerii la pieptul lui, gura ei îl atingea, iar unul din sînii ei îi apăsa uşor pieptul.

Sîngele îi era ca un torent de lichid fierbinte, ce-i frigea şi îi sensibiliza fiecare nerv, fiecare muşchi. Nu simţise niciodată astfel de curenţi electrici prin corp.

Ea gemu, cînd mîna lui intră pe sub rochie şi se mişcă în jos, mîngîindu-i pielea mătăsoasă, mişcîndu-se cu degete miraculoase peste

sfîrcurile şi sînii ei, care se întăriră. Plăcerea îi spori, cînd ea îi răspunse atît de desăvîrşit la fiecare atingere, degetele ei explorînd şi ele, mişcîndu-se jucăuşe, tot atît de minunat, spre un loc necunoscut dar dorit.

În ciuda dorinţei tot mai puternice, el se mişcă încet, cu mîini mai curînd mîngîietoare decît solicitante.

Nevoia lui fizică îl copleşea: trecuseră mai bine de trei ani de cînd nu mai făcuse dragoste cu o femeie.

Dar Laney juca un rol de seamă în asta, pentru că simţea că şi ei îi place, că se simte bine. După impresiile anterioare, după rezerva pe care ea i-o arătase uneori, simţea că ea mai suferise odată. Nu voia s-o facă din nou să sufere.

Laney îl simţi că tremură, cînd mîinile lui o explorau cu grijă, cu o tandreţe reţinută. Ştia, după tensiunea trupului său, cît de mult îl costă această reţinere. Ştia, pentru că şi ea simţea o nevoie teribilă, cum nu mai simţise niciodată.

O dorinţă arzătoare o cuprinse, însoţită de nevoia de a se oferi, de a-i oferi un dar lui David, de a i se dărui total. Dorea să vadă zîmbetul lui

uşor, să-i vadă ochii arzînd de aceeaşi pasiune pe care o simţea şi ea. Mîna ei se mişca pe faţa lui, urmărindu-i trăsăturile, în timp ce buzele lor se uniră într-un sărut sălbatic.

El se mişcă uşor şi blestemă gipsul care nu-i permitea ei să se mişte decît puţin, dar asta se părea că nu-l deranjează prea mult.

Îi scoase uşor rochia şi îşi aşeză capul pe pieptul ei, gura lui căutînd şi găsind sfîrcul unui sîn. Ea se simţea plină de pasiune şi scoase un mic ţipăt de plăcere. Limba lui se mişcă, gustînd şi savurînd, iar corpul ei fu cuprins de valuri de plăcere, care îi înlăturau orice reţinere.

– Ah, David! se auzi ea însăşi şoptind.

– Dumnezeule, eşti încîntătoare, răspunse el, prea aproape de perfecţiune ca să fie adevărat.

Laney simţea că nimeni nu o mai privise aşa, n-o mai mîngîiase atît de incredibil de plăcut. Nimeni nu-i mai spusese asemenea cuvinte. Simţi cum se cufundau împreună în senzaţii, în plăcere. Gura lui o sărută pe a ei, cu o foame nestăpînită.

Degetele ei găsiră fără jenă proeminenţa din pantalonii lui şi îi apăsară vîrful uşor. Simţea

părul cîrlionţat de pe pieptul lui, muşchii puternici ai umerilor, căldura pielii lui.

Mîinile lui se mişcau pline de dragoste peste pîntece, iar gura lui o săruta în locurile în care mîna lui stîrnise furtuna.

– Am nevoie de tine, şopti ea. Te doresc.

Unul din degetele lui coborî pe pîntece, în timp ce privirea lui o căuta pe a ei. Se citea dorinţa în ei, dar verdele ochilor, de obicei calm şi liniştit, strălucea acum surprins de un foc lăuntric.

Totuşi, se citea o întrebare în ei.

– Sînt sigură, şopti ea, iar buzele se mişcară într-un mic zîmbet.

– Eu nu sînt sigur că ne vom reveni vreodată, zise el cu un glas răguşit, foarte sexy.

– Nu-mi pasă, zise ea fără reţinere.

Şi aşa era.

Nimic nu mai avea importanţă, în afară de nevoia de a-şi contopi corpul cu al lui.

El se mişcă uşor, îşi deschise pantalonii şi îi aruncă. Îngenunche pe patul ei şi ea îl privi.

Era cel mai irezistibil bărbat pe care-l văzuse vreodată. Faţa lui era aspră dar blîndă, corpul lui era tare ca piatra. El îi lăsă privirea să se

îndrepte spre faţa lui, spre pieptul lui şi să-i atingă cu degete tremurînde linia uşoară a şoldurilor, pîntecele, părul său blond.

Mîna lui îi atinse părţile cele mai intime ale corpului, iar ea simţi tensiunea lui. Atunci, el se mişcă uşor, cu grijă, arcuindu-şi trupul deasupra ei.

Laney reacţionă instinctiv, corpul ei curbîndu-se pe cît era posibil, căutînd să-l întîlnească pe al lui.

Ea simţi prima atingere a lui, pătrunzînd-o şi fu copleşită de senzaţii de plăcere. Îl simţi în ea, iar cele mai intime părţi ale ei se mişcară în jurul lui, într-o împreunare de dragoste.

Corpul lui începu să se mişte într-un ritm uşor, apoi din ce în ce mai rapid şi mai tare, pînă ce o aduse într-o stare de a se pierde într-un alt univers de plăceri incredibile, într-un fel de caleidoscop de culori şi senzaţii, fiecare mai puternică decît cele dinainte, pînă ce simţi că nu mai poate suporta.

Atunci, mişcările lui deveniră mai rapide, o ridică într-o lume minunată, iar corpul ei păru să fie cuprins de flăcări care o ardeau incredibil.

Laney îşi încordă spatele, nedorind să-l

lase să se depărteze şi îi simţi gustul sărat al pielii, cînd limba ei se întinse să savureze esenţa lui.

– Laney, şopti el, iar trupul lui se relaxă uşor.

Unsprezece

Laney se simţea istovită, şi se mulţumea să se joace cu firele de păr de pe pieptul lui David, care se mişcă mai aproape de ea, cu mîna pe pieptul ei, de parcă n-ar fi vrut să înceteze s-o mîngîie.

Ea îi strînse capul în braţe. Era doar o parte din ce ar fi dorit ea; ar fi vrut să se înfăşoare în jurul lui, dar piciorul ei rănit o împiedica. Gipsul

le crease unele mici probleme în timp ce făceau dragoste, iar acum cînd se gîndea la asta...

– Cînd vrei...

Chicoti uşor.

– Hm! Îmi place să te aud rîzînd, Laney, zise el rostindu-i numele.

– Iar mie îmi place să-mi rosteşti numele.

– Ştii că n-a fost prea inteligent din partea noastră.

– Nu prea, replică ea fericită.

Braţele lui se strînseră în jurul ei.

– Spune-mi mai multe despre tine, zise el.

– Ce vrei să ştii?

Totul, se gîndi el. A mai fost îndrăgostită? Cît de importantă era cariera pentru ea? Ce visuri avea?

Dar îi era teamă să o întrebe aşa ceva. Corpul lui mai simţea încă urmele împreunării lor. Împreunare? Nu. Făcuseră dragoste în cel mai deplin sens al cuvîntului, fiecare din ei oferind şi primind. Nu-şi închipuise că dragostea putea fi aşa.

Iar ea urma să plece peste cîteva zile.

– Cum îţi duci viaţa la Washington? o întrebă el în cele din urmă. Ce-ţi place să faci în timpul liber? Ce fel de cărţi îţi plac, ce fel de muzică?

– Probleme atît de importante? Tonul ei era puţin ironic, căci îşi dădu seama că el evitase să-i pună întrebările esenţiale.

Mîna lui îi pipăi urechea.

– Mda! Asemenea probleme.

– Ei bine, am un apartament în care, de fapt, nu prea am locuit.

În al doilea rînd, nu prea am timp liber. Îmi plac tot felul de cărţi şi-mi place orice muzică, cu excepţia acelei Heavy Metal. Iar acum, e rîndul meu să-ţi pun întrebări.

– Proastă afacere, zise el plîngîndu-se. Trebuia să-ţi pun mai multe întrebări.

– N-ai pus întrebarea pe care ai vrut-o.

– Şi care ar fi fost acea întrebare?

– Ţi-ai pierdut deja rîndul.

– Foarte bine, zise el zîmbind, cu o voce puţin resemnată. Dă-i drumul la întrebări.

Erau atîtea lucruri despre care ar fi vrut să-l întrebe. Despre soţie. Despre hotărîrea lui de a nu se mai căsători. Dacă se gîndea să rămînă pentru totdeauna în Valea Cade. Dar nu găsea cuvintele. Îi era teamă de răspunsuri. Simţul ei de reporter dispăruse.

Laney îşi întoarse faţa spre el, iar gura ei schiţă un zîmbet.

– Ce faci în timpul liber? Ce cărţi citeşti?

David chicoti, iar Laney se gîndi că nu mai auzise niciodată un asemenea sunet.

– Ne învîrtim amîndoi în jurul cozii, aşa-i?

Ea consimţi din cap, iar mîna i-o luă pe a lui.

– Ca de pildă, ce o să fie cînd o să pleci?

Ea dădu din nou din cap, mîngîindu-l cu mîna.

David dorea să o întrebe dacă mai are de gînd să revină cîndva în Valea Cade, dar îi era prea teamă.

Teamă pentru copiii lui, care suferiseră destul cînd îşi pierduseră mama. Teamă pentru el însuşi, văzîndu-se din nou în situaţia de a alege între dragoste şi meseria care, pentru el, era o chemare la care nu putea renunţa.

– Ce ai de gînd, Laney?

Ea zîmbi.

– Credeam că ştiu. Doream să fiu într-adevăr cea mai bună. Îmi doream ceea ce am obţinut, iar acum îmi doresc mai mult.

– Ce?

Întrebarea era amabilă.

– Să fiu şef de birou la Washington, zise ea. Ştiu că era imposibil cu ziarul meu. Sînt prea mulţi candidaţi, dar recent am luat nişte interviuri

pentru un alt ziar. N-am mai auzit nimic în legătură cu asta, s-ar putea să fie din cauză că lucrurile scrise de mine n-au fost la nivelul anterior.

Rămase surprinsă cît de uşor acceptase o asemenea posibilitate. N-ar fi mărturisit niciodată cuiva astfel de lucruri.

– Asta te-ar face fericită?

– Nu ştiu, spuse ea sincer. Cred că da. Acolo ai atît de multă putere, poţi lua hotărîri, eşti independent.

– Şi îţi place independenţa?

Laney stătea liniştită.

– Mama mea a suferit toată viaţa, din cauză că a depins de un om care nu s-a mai întors la ea. Eu n-aş lăsa să mi se întîmple aşa ceva.

David ezită, apoi spuse:

– N-ai fost niciodată îndrăgostită?

Nu, pînă acum, ar fi vrut ea să ţipe. Dar în loc de asta, răspunse:

– Cred că am fost.

– Şi?

– M-a minţit în legătură cu situaţia lui familială.

Deci asta era, se gîndi David. Două dezamăgiri în viaţă, amîndouă din cauza bărbaţilor.

Nu e de mirare că îi plăcea să fie independentă. Nu e de mirare că era atît de grijulie.

– Aţi avut şi copii? Din anumite motive, David simţi că i se opreşte respiraţia.

Laney rămase tăcută, dar îl strînse şi mai tare în braţe. Asta era problema. Şi-ar fi dorit să aibă copii. Îi dorea foarte mult şi poate că din cauza asta fusese atît de vulnerabilă faţă de Dean. Doi reporteri, care se înţelegeau unul pe altul, îşi înţelegeau cerinţele meseriei lor. La prima vedere, mariajul păruse realizabil. Ar fi avut totul.

Dar nu poţi avea totul. Laney înţelesese aceasta cu greutate. Trebuie să alegi. Şi apoi să trăieşti aşa, cît poţi mai bine.

Ea renunţase la această dorinţă, acea parte a ei care îşi dorea să aibă copii. Fără să îl privească în ochi pe David, îi răspunse în cele din urmă:

– Cu meseria mea? N-am stat în apartamentul meu decît cinci zile în ultimele trei luni.

– Şi serviciul tău e atît de important?

– Da, zise ea mîndră, încercînd să se convingă singură.

Nu mai fusese nevoită să facă asta înainte. A fi reporter însemnase pentru ea dintotdeauna viaţa ei, viitorul ei.

Ceva muri încet în sufletul lui David, umbra de speranţă pe care o păstrase de-a lungul zilei, după ce o văzuse în clasă şi cum se purtase cu copiii.

– Eşti bună cu copiii, zise el, dar în vocea lui se simţea o reţinere, iar mîinile încetară să-i mîngîie braţele.

Ea se întoarse şi îl privi, cu un zîmbet trist şi nesigur, care îi topi inima.

– Crezi într-adevăr asta? N-am prea avut de-a face cu copiii. Nu eram prea sigură.

– Abe şi Theo fuseseră cuceriţi încă dinainte, spuse el glumeţ, iar azi ai cucerit şi clasa mea.

Ea îl prinsese în capcană şi pe el, cu cîteva zile în urmă, dar David nu voia să accepte asta, mai ales avînd în vedere felul cum intenţiona ea să-şi ducă viaţa de acum încolo.

– Îmi dau seama de ce îţi place atîta să fii cu ei, zise Laney, întorcîndu-şi capul şi privind spre perete. Nu putea să se oprească să vadă gropiţa care-i apăruse din nou în obraji. Ar fi vrut atît de mult s-o sărute.

– Într-adevăr? În vocea lui era o notă de amărăciune şi Laney se miră. Păruse întotdeauna atît de sigur pe sine.

Laney rămase tăcută, ştiind că el îşi va

continua drumul, dacă ea îl va părăsi.

Vocea lui fu adîncă şi chinuită cînd spuse, în cele din urmă:

– Soţia mea ura ideea de a fi măritată cu un profesor. În mintea ei, cineva se făcea profesor doar dacă nu putea face nimic altceva. Pentru ea, asta era un eşec.

Laney citi durerea adîncă din cuvintele lui şi se simţi cumplit de îndurerată pentru el. Îl cunoştea destul de bine ca să-i înţeleagă mîndria de a fi profesor. Să fie considerat un ratat de o persoană pe care o iubea, cînd el era atît de bun în ceea ce făcea, trebuia să fi fost teribil.

– Povesteşte-mi ceva despre ea.

– Despre Julia? Ţi se tăia respiraţia de frumoasă ce era, zise David încet. Trebuia să o priveşti mult, ca să te convingi că exista în realitate.

Laney simţi că i se strînge stomacul. Ea era destul de atrăgătoare, o ştia. Dar era oare minunată? Pomeţii îi erau cam proeminenţi, obrajii cam colţuroşi, ochii cam mari. Avea ceva atrăgător, dar nimeni nu-i spusese că e minunată, pînă la David.

– Era ca o prinţesă, continuă el. O prinţesă fragilă, care avea întotdeauna tot ce-şi dorea.

– Şi te-a dorit şi pe tine?

– N-am crezut niciodată că am vreo şansă, aşa că nici n-am încercat. Mi-am dat seama mai tîrziu că tocmai asta a atras-o. Dorea să aibă ce nu putea avea.

Amărăciunea dispăruse, fiind înlocuită cu o uşoară tristeţe.

– De aia te-ai dus la Boston?

– Nu chiar. Mi-a spus că ar merge oriunde cu mine, că ar face orice. Mi-am luat o slujbă de profesor, cam ca asta, într-o altă comunitate, dar ea ura aşa ceva. Cînd s-a născut Abe, a căzut într-o mare depresiune psihică şi i-am promis că o să fac o încercare la Boston. Tatăl ei a încercat tot timpul să mă atragă la bancă. Banca aparţinea familiei, iar Julia era singurul lui copil. El şi soţia lui o adorau.

Am încercat timp de doi ani, continuă David, cu voce scăzută. Mi-am dat seama imediat că a fost o greşeală, dar Theo era pe drum, iar după naşterea lui, am descoperit că ea are cancer. Nu puteam să plec. Nici nu puteam s-o iau din sînul familiei, nici nu puteam s-o părăsesc, cel puţin cît timp era bolnavă.

– Trebuie să fi fost groaznic pentru Theo şi Abe.

– Într-adevăr. O operaţie după alta, iar după fiecare operaţie era tot mai slăbită. Dar s-a ţinut tare, mai ales datorită lor. Aşa cred. Îi iubea, îi iubea cu adevărat.

Accentuase cînd spusese „îi iubea", iar Laney simţi singurătatea şi amărăciunea din vocea sa. Îşi ridică mîna şi îl atinse, simţind că şi degetele lui o mîngîie.

– Aşa că te-ai întors şi ai început să dai lecţii.

– Pentru mine. Pentru copii. Trebuiau să părăsească acea casă cu amintirile ei.

– La fel ca şi tine, observă Laney.

– Nu mi-a plăcut niciodată acolo. Părea un castel în cer, înconjurat de ciment. Nu mi s-a părut niciodată ceva real, care să semene cu un cămin. Poate că n-am încercat niciodată să-l transform în aşa ceva.

Lui Laney îi venea atît de greu să creadă asta. David Farrar părea tipul de om care ar putea face ceva bun din orice.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, el continuă cu o voce în care se citea regretul:

– N-am fost... un soţ foarte bun. Îmi displăcea Boston-ul şi Julia ştia asta. Am greşit amîndoi în privinţa creşterii copiilor, în privinţa banilor, în privinţa familiei, dar aproape toate

numai din cauză că eu voiam să mă întorc aici. N-am putut să-i ofer ce voia ea, ăsta-i adevărul.

– Iar ea n-a putut să-ţi ofere ce doreai tu. N-a fost greşeala nimănui.

– Ba am greşit eu, căci nu mi-am dat seama cît de diferiţi eram. Cît de gol era totul, faţă de ceea ce doream fiecare! Căsătoria a fost o greşeală.

– Dar ai băieţii, zise Laney, iar inima ei tresări cînd citi bucuria din ochii săi.

– Într-adevăr, zise el, cu o voce mai uşoară. Am băieţii.

Degetele ei se jucau pe dosul mîinii lui. O mînă atît de puternică, de sigură. Un impuls o împinse spre el şi îl sărută, lăsîndu-şi apoi limba să se plimbe pe părul lui blond, care contrasta cu bronzul pielii.

Voia să-i ia asprimea din voce, gravitatea din cuvinte, singurătatea din ochi. Acestea nu i se potriveau, nu se potriveau cu forţa ce radia din el. Sau poate că se potriveau. Era un om ce simţea intens fiecare lucru, care făcea totul cu pasiune, care iubea profund. Îşi putea doar imagina cît suferise văzînd cum cele două iubiri ale lui nu se puteau împăca între ele.

Dar el trecuse peste asta. Probabil că ar fi

avut succes şi ca bancher, pentru că îşi punea întreaga lui putere în orice făcea.

Laney simţi că-i dau lacrimile. Cum poate cineva să se îndrăgostească într-un timp atît de scurt? Cum poate cineva să fie sigur că nu e vorba doar de o atracţie fizică sau de un impuls emoţional?

Aşa fusese în cazul lui Dean. Acum ştia asta, aşa cum ştia că durerea ei fusese provocată mai mult de mîndria ei jignită, decît de pierderea iubitului.

Îşi dădea seama, întrucît ceea ce simţea acum era cu totul diferit. Atît de diferit şi atît de profund, încît o înspăimînta.

Acum nu mai putea renunţa la David, la mîna lui, la încrederea lui, la mărturisirea lui care rămăsese ascunsă atîta timp.

Şi înţelese acum, cum n-o mai făcuse înainte, ezitarea lui în faţa unor asemea noi evenimente. El era un bărbat care suferise mult, şi din cauza asta avea o neobişnuită compasiune. Înţelegea oamenii din comunitatea lui cum puţini alţii o puteau face.

Laney îşi dădu seama dintr-odată că i-ar putea face un cadou. Ar fi un cadou de despărţire, nespus de dureros pentru ea. Dar acum,

părea să nu mai aibă alternativă.

Îi spusese clar că nu vrea să se mai căsătorească şi acum înţelegea de ce. Şi chiar dacă nu era cazul, nu era sigură că ar fi putut să se adapteze la viaţa liniştită de ţară. Trăise prea mult în goană, fusese independentă prea mult timp, fusese atîta vreme orăşeancă.

Se răsuci şi îl sărută, buzele ei atingîndu-l cu o dorinţă amară.

Gurile li se contopiră, nebunia şi graba dispăruseră, dar pasiunea era prezentă, ca electricitatea în atmosferă. Laney continuă să-l strîngă, să-şi simtă corpul lipit de al lui, de parcă ar fi fost o singură fiinţă.

– De ce nu rămîi pînă la Crăciun? întrebă el brusc, de parcă vorbele ar fi explodat din el fără să se gîndească.

Laney nu răspunse imediat. Dorea să rămînă. Doamne, ce mult şi-ar fi dorit-o. Dar ar fi fost o mare greşeală. Îi era şi acum aproape imposibil să-l părăsească. Cum va fi peste o săptămînă?

– Doar cîteva zile, căzu ea la un compromis. Îi mai trebuiau cîteva zile ca să îndeplinească ceea ce se hotărîse că facă. Vrei să mă duci la cooperativă?

Mîna lui îi mîngîie gîtul.

– Dacă vrei să mergi. Nu prea ai ce vedea acolo, doar un depozit vechi.

– Şi la serbarea de mîine de la şcoală?

– Dacă ţi-ar face plăcere.

– Mîine am de dat un telefon la birou, zise ea precaut, să aranjez pentru nişte fotografii.

El mîrîi uşor.

– Nimic referitor la copii.

– Cum vrei tu, zise Laney uşor, ştiind că, dacă l-ar fi privit, ar fi citit neîncredere pe chipul lui. Dar ea ştia că David ar fi fost de acord cu ce voia ea să facă. Ea îmbrăţişa această idee, deşi simţi rezerva lui.

– O să-i spun lui Sam să te ducă la şcoală mîine, la serbare, zise el în cele din urmă. Ştiu că are de gînd să meargă. Sarah dă ajutor la masă.

– Şi o să-mi arăţi şi restul văii? întrebă ea, atingîndu-l uşor.

– Hmm! mormăi el. Ea îi făcuse o ofertă pe care n-o putea refuza.

David coborîse din pat cînd Laney se trezi în dimineaţa următoare. Era o zi frumoasă, lumina pătrunzînd prin perdelele de un galben plăcut. Se mişcă leneş, simţindu-se foarte mulţumită. Simţea că, dacă n-ar fi fost piciorul ei în gips, ar fi putut zbura ca Peter Pan prin fereastră.

Urma să mai rămînă doar cîteva zile. Nu voia să se gîndească la asta.

Laney se ridică şi privi căruciorul pe rotile, apoi cîrjele. Dorea să încerce cîrjele, ca să poată urca şi coborî scările singură, cu toate că astfel s-ar fi lipsit de plăcerea de a fi purtată în braţe de David.

În timp ce era preocupată de propriile ei gînduri, auzi o bătaie în uşă şi cînd răspunse, intră David cu o tavă în mînă.

Laney se gîndi imediat la părul ei ciufulit, la ochii ei pe jumătate adormiţi, dar era prea tîrziu să mai facă ceva. Aşa că mai degrabă îşi lăsă privirea să se bucure de prezenţa lui.

Arăta festiv şi strălucitor, de parcă ar fi foşt el însuşi un cadou de Crăciun. Ras proaspăt, cu părul pieptănat, se îmbrăcase cu un pulover roşu şi pantaloni bej.

– Bună dimineaţa, zise el, cu un zîmbet cuceritor, văzînd că se ridicase din pat.

Darul cel mai de preţ

Laney nu îşi putu reţine un zîmbet de plăcere. Era atît de irezistibil, încît îi venea să...

Dar nu putu, deoarece în spatele lui veneau Abe şi Theo, amîndoi plini de nerăbdare. Iar în urma lor, erau cei doi cîini şi John cel lung, care sări în pat şi o privi cu ochii săi verzi, strălucitoari.

David se uită în jur, contrariat.

– Nu m-am gîndit la o asemenea audienţă.

Dar chiar cînd rostea aceste cuvinte, Theo apăru lîngă patul ei, cu un biscuit în gură.

– Tata ne-a spus că vii şi tu azi. O să fie grozav.

Abe dădu şi el din cap, în felul lui serios.

Henry lătră, John cel lung mîrlăi, David mormăi.

– Ieşiţi afară, le ordonă el copiilor. Puteţi s-o vedeţi mai tîrziu. Între timp, aţi putea pune pachetele în camionetă.

Cei doi copii dispărură tot atît de repede cum apărură, împreună cu cîinii. John cel lung rămase privind spre platoul pe care se aflau biscuiţi, două ouă fierte şi salam.

– John, lungule, se răsti David, fără să aibă însă acelaşi efect ca asupra fiilor săi. Pisica stătea acolo, dînd din coadă drept răspuns.

Laney glumi:

– Vocea stăpînului.

Privirea încruntată a lui David se întoarse spre ea.

– M-ai prins. Sînt ineficient. Complet ineficient.

Zîmbetul lui Laney se lărgi.

– N-am vrut să spun asta. Inima ei zvîcnea la amintirea nopţii trecute.

– Ce-ai vrut să spui? David o privea, rezemat de perete, cu picioarele încrucişate.

– Avem oaspeţi, zise Laney privind spre pisică.

– John cel lung şi cu mine avem o înţelegere. El nu mă toarnă pe mine şi nici eu pe el, zise David cu o voce sumbră.

– Să te toarne? Ce expresie pentru un profesor!

David privi spre pisică.

– Dar merge!

Laney zîmbi. David avea un ciudat simţ al umorului, surprinzînd-o des cu fantezia lui. O făcea să se simtă prostuţă. Prostuţă şi îndrăgostită.

Teribil de îndrăgostită.

– Tată! se auzi vocea lui Abe de jos. Avem

nevoie de ajutor.

David îi ignoră rugămintea.

– Ţi-am spus cît de drăguţă arăţi dimineaţa? Mai ales cînd eşti adormită, adăugă el în glumă.

– Tată! Chemarea răsună în cameră, dar David nu se mişcă.

Laney se străduia să-şi recapete răsuflarea, după complimentele seducătoare rostite.

– Cînd pleci?

– La timp, ca să fiu mai precis. Chicoti.

Laney îşi simţi faţa roşindu-i-se. Îşi aminti ce-i spusese în drum spre spital, că Mabel o să stea acolo ca să le apere reputaţia. Ea nu trăise niciodată într-o comunitate mică, dar îşi închipuia cum se răspîndeau zvonurile.

– Arăţi şi mai drăguţă cînd roşeşti, zise el, iar Laney se simţi ca o fată de nouăsprezece ani.

– Nu roşesc niciodată, negă ea.

Din trei paşi, David fu lîngă ea, faţa lui atingîndu-i obrajii îmbujoraţi. Degetele lui o mîngîiau lin.

– Îţi mulţumesc, zise el.

Laney înţelese că se referea la noaptea trecută, şi simţi că nu poate să vorbească. Apropierea lui era un afrodisiac şi nimic nu părea mai important pentru moment.

– Tată!

David se întoarse.

– Mă tem că o să fii invadată din nou. De ce nu mănînci şi să te speli, în timp ce eu încarc camioneta? Apoi te duc jos.

Laney nu putu decît să dea din cap a încuviinţare. Nu mai avea încredere în glasul ei, care acum nu putea fi decît un fel de scîrţîit.

David privi spre pisică.

– Pot să-l iau pe John cel lung?

Laney înghiţi în sec şi îşi regăsi vocea. Ştia cît de goală va părea camera, după plecarea lui.

– Ai spus că nu-şi toarnă prietenii?

– Niciodată, o asigură el.

– Atunci, poate să rămînă.

– S-ar putea să am un secret cu el, glumi David.

– M-am gîndit la ceva rău. Am de gînd să-l mituiesc în modul cel mai josnic, îi întoarse Laney gluma.

David se aplecă şi o sărută, apoi într-o clipă dispăru pe uşă, fără să se uite înapoi.

Laney privi spre tavă. Avea pe ea un prosop cald ca să-şi spele mîinile şi mîncare destulă ca să hrănească o armată. Era acolo şi un trandafir

artificial cam nereuşit, iar Laney se gîndi imediat la Theo. Era trandafirul lui Theo. Un produs al entuziasmului lui. Al lui Abe ar fi arătat perfect. Îşi zîmbi ei înseşi. Totul o făcea să zîmbească în dimineaţa asta. Îşi împărţi micul dejun cu John cel lung, care dorea să fie linguşitor, deşi privirea lui fixă arăta clar că el considera că micul dejun îi era de fapt destinat lui şi se uita cu ciudă la fiecare înghiţitură a ei. Nu era vorba că ea ar fi vrut mai mult. Se simţea ameţită. În ultimele zile, lumea ei fusese dată peste cap, iar după noaptea trecută, înţelesese că nu va mai fi niciodată ca mai înainte.

Laney îşi pieptănă părul şi se spălă în baie. Privi dornică spre duş, dar această plăcere nu o mai avusese de zile întregi, chiar de săptămîni.

Îşi privi dezgustată piciorul în gips. Cît de mult ar fi dorit să-l cuprindă pe David, cînd făcuseră dragoste. Cît de mult dorea să facă o plimbare îndelungată prin păduri, cu el. Va mai trece mult pînă ce aşa ceva va fi posibil.

Descurajată, începu să se îmbrace şi fu gata cînd reapăru David cu faţa îmbujorată de frig, cu ochii strălucind.

– Sam Talley va fi gata puţin mai tîrziu, ca să ajute la transportul pachetelor rămase, zise el. A spus că ar fi fericit să te ia cu el. A, mi-a dat numărul ăsta de telefon, ca să suni în legătură cu maşina ta. A remorcat-o pînă la Granit Ridge, unde e un garaj bun.

Laney aproape că uitase de maşină. David îi spusese că va avea grijă de ea, iar ea nu mai avea nevoie de o altă promisiune. Dar acum îşi dădu seama că trebuie să înceapă să se gîndească la nişte lucruri practice: reparatul maşinii, asigurarea.

Problema era că singurul lucru care o preocupa era cînd îl va putea revedea pe David.

– Va fi lume multă azi?

– Practic, vine toată valea, zise el. Vor fi cursuri pînă la prînz, apoi fiecare va lua prînzul. Iar după-amiază, ne va vizita Moş Crăciun.

– Cine va face pe Moş Crăciun?

David îşi mijì ochii.

– Nu dezvălui un secret atît de important, zise el glumind.

– Deci trebuie să aştept să văd?

– Cam aşa.

Ea zîmbi drept răspuns.

– Semeni cu John Wayne.

– Chiar aşa vizibil?

– Într-un fel minunat.

– Ei bine, îţi mulţumesc, doamnă.

Îşi zîmbiră, amuzaţi de glumele lor.

Atunci, el păru că se trezeşte la realitate.

– Eşti gata să te duc jos?

Laney stătea pe marginea patului.

– Vrei să mă ajuţi cu cîrjele alea?

El ezită.

– Pînă la uşă, nu mai departe.

Laney încuviinţă din cap. El luă cîrjele, care erau aşezate în colţul camerei, şi o ajută să meargă.

– Nu te lăsa încă pe piciorul acela, îi atrase el atenţia, în timp ce braţele lui o ajutau să-şi ţină echilbrul.

Ea făcu un pas, apoi altul, devenind mai încrezătoare în mişcare, mai ales că David era alături şi o supraveghea, ţinînd-o cu mîna de braţ. Făcu două tururi prin cameră, iar apoi una din cîrje se lovi de mobilă.

Laney fu gata să cadă şi îşi răsuci corpul spre pat, făcîndu-l pe David să cadă odată cu ea.

Doisprezece

Laney căzuse în întregime peste David, cu faţa lîngă a lui şi ea auzi un bombănit, odată cu zgomotul făcut de căderea cîjelor. Mîinile ei erau prinse de mijlocul lui, ambele apăsîndu-se uşor.

– Te-ai lovit? se întrebară unul pe altul în acelaşi timp.

Laney simţi o durere, dar nu din cauza piciorului. Simţea apăsarea lui, partea cea mai

sensibilă a corpului ei fiind presată de bărbăţia lui.

David simţea că se pierde, dorind-o atît de mult. Braţele îi apucară moliciunea corpului ei, iar ea îşi reaminti cît de bine se înţeleseseră împreună noaptea trecută, cît de uşoară se simţise, gata să se dăruiască, şi simţi că întregul ei corp e din nou sub tensiune. El se jurase în dimineaţa asta că nu va mai face dragoste cu ea. Ei nu foloseau nimic care să-i ferească de consecinţe, iar în Valea Cade nu puteai obţine aşa ceva fără ca întreaga comunitate să afle despre asta şi să comenteze. Fiecare ar fi vrut să afle că profesorul burlac avea ceva de gînd cu musafira lui. Lui David nu i-ar fi plăcut bîrfele sau întrebările care ar fi urmat.

Valea Cade era un loc pentru puritani, în diverse feluri, aşa cum fusese şi cu cincizeci de ani mai înainte.

Dar nici o hotărîre a lui nu părea să aibă vreo importanţă acum. Dacă se gîndise că o scurtă întîlnire l-ar fi vindecat de ceea e îl chinuise după apariţia lui Laney Drury în viaţa sa, habar n-avea cît de mult greşea.

Ochii ei erau plini de dorinţă, gura ei se strînse ca şi a lui, iar David nu se putu abţine să

n-o sărute, mai uşor la început, apoi înfometat.

Zgomotul unor paşi grăbiţi pe scară, îl făcu să-şi dea seama unde erau şi ce se va întîmpla.

Îşi dădea seama că se înroşise la faţă, cînd cei doi băieţi năvăliră în cameră, urmaţi de Mabel.

– Am auzit o căzătură, zise Abe, privind surprins cum tatăl său şi musafirul lor erau întinşi pe pat.

– Te simţi bine, domnişoară Farrar? întrebă Mabel, cu o privire plină de înţelesuri.

– Ţi-ai rupt şi tu piciorul? interveni şi Theo bucuros.

David încercă cu grijă să înlăture efectul cam dubios al situaţiei.

– Laney a încercat cîrjele şi a căzut. Asta e ce aţi auzit, zise el. Eu n-am nimic, şi nu mi-am rupt piciorul, Theo, şi aş vrea să nu fii atît de bucuros faţă de o asemenea perspectivă.

– Ei, vezi tu! zise Theo, apărîndu-se. Te-am fi dus şi pe tine cu căruciorul şi ne-am semna pe gipsul tău, cum am făcut cu Laney şi...

– Iar eu cred că e timpul să plecaţi la şcoală, îl întrerupse David şi privi la faţa amuzată a lui Laney. El nu era deloc amuzat, ba era chiar supărat.

– Tu cu Abe şi cu Mabel să vă duceţi jos. Vom veni şi noi, imediat.

– Eşti sigur că poţi să ţii ceva în braţe, domnule Farrar? Întrebarea lui Mabel părea nevinovată, dar David aruncă o privire suspicioasă către îngrijitoare. Nu-i plăcea licărirea din ochii ei.

– Mabel! Vocea lui David era autoritară, pe cît putea fi.

Mabel chicoti. David nu prea aprecie acest lucru. Dar ea plecă, închizînd uşa cu o linişte sugestivă.

Laney se rostogoli şi rîse, cu un sunet ascuţit, care făcu să-i crească temperatura lui David.

– Cred că ne-am compromis! zise ea.

David tresări, privi în jos la umflătura pantalonului şi clătină din cap, încet.

– Tu, doamnă, eşti un dezastru umblător.

– Dar eu nu umblu, ripostă ea.

– Un dezastru mişcător, atunci!

Ea dădu din cap.

– Oare?

– Oh, fir-ar să fie, zise el, ştiind că nu în felul ăsta îşi putea rezolva problemele. Ai un fel de a mă face să uit de toate.

– Bine! zise ea, dar în acelaşi timp se îndepărtă de el şi îl privi cum se ridică încet de pe pat.

Arăta încurcat şi incredibil de sexy, iar pasiunea îi strălucea în priviri. Ea se întinse, încercîndu-şi piciorul.

– Eşti sigură că n-ai nimic? întrebă el cu o voce şovăielnică.

– Nu, dar nu din cauza piciorului.

El ridică o sprînceană.

– Vom aborda subiectul ăsta mai tîrziu. Între timp, doamna mea, calul tău e pregătit să te ducă.

– Ştiu, glumi ea, uitîndu-se la talia lui.

– Nu asta am vrut să spun, zise el, cu un ton dezaprobator.

– Atunci, să avem grijă să coborîm demni, zise ea, tot atît de jenată, minunîndu-se totuşi de curajul lui. Era ceva neobişnuit pentru ea, dar, de cînd îl întîlnise pe el, se simţise mai liberă decît fusese vreodată în viaţa ei.

Lui îi veni să rîdă, cînd se aplecă să o ridice.

– S-ar putea să nu mă mai duc niciodată la şcoală, dacă eşti şi tu pe acolo, şopti el.

Dar ar fi vrut să fie cu el. Ceva din plăcerea spontană a momentului se pierdu, cînd ea se

gîndi că, în cîteva zile, totul va fi doar o amintire.

Rîsul ei dispăruse, cînd o duse jos. Dar ochii lui mai străluceau, iar gura mai păstra o nuanţă de zîmbet. O faţă bună de iubit. O faţă de neuitat. Ar putea să renunţe vreodată la ea?

Va trebui s-o facă. El îi spusese clar. I se strînse inima cînd o lăsă jos pe canapea şi apoi se întoarse să-i aducă scaunul cu rotile. Remarcă faptul că nu adusese cîrjele.

Băieţii ieşiseră, pe cît se părea. Mabel era în bucătărie. O uşă scîrţîi şi un val de aer rece pătrunse odată cu Theo.

– Eşti gata, tată?

David dădu afirmativ din cap.

– Aţi împachetat totul?

Theo dădu din cap şi, privind spre Laney, spuse:

– Ei, te văd mai tîrziu, Laney.

Plecară, iar pe uşă pătrunse un nou val de aer rece. Dar căldura persista, iar zîmbetul lui David continua s-o preocupe pe Laney, din cap pînă-n picioare.

Darul cel mai de preţ

Scaunul cu rotile era împins de Sam Talley. Laney nu putu să-şi ascundă bucuria, cînd intră în şcoala cea veche.

Era ceva contagios.

Afară erau tot felul de vehicole, majoritatea vechi. Privirea ei găsi repede camioneta roz.

Oamenii, în majoritate femei, pătrundeau înăuntru, ţinînd cu grijă teancuri de farfurii. Aromele pluteau de pe platouri şi se amestecau cu aceea a bradului din hol. Şoapte şi rîsete se auziră în cameră cînd copiii intrară în fugă.

Un munte de pachete zăcea lîngă pomul de Crăciun. Laney recunoscu hîrtia şi cîteva din panglicile pe care le tăiase Theo. Nu erau singurii ochi concentraţi asupra pachetelor, observă ea. Erau ochi plini de speranţă, de dorinţă, de fericire.

În comparaţie cu asta, dimineaţa lui Laney dinainte de a pleca la şcoală fusese plină de incertitudine, amestecată cu disperare. Îi lipsea David. Casa era plină de obiecte şi lucruri de ale lui, dar asta nu-i era suficient, nu mai era de ajuns. Ar fi vrut să fie alături de el în fiecare secundă. Conştiinţa acestui lucru o speria. Apartamentul şi slujba ei păreau atît de departe, iar ea se simţea de parcă ar fi fost într-o situaţie

fără viitor.

Atunci se gîndi la David, care era ceva foarte real. Imaginile lui i se învîrteau prin minte. Privirea lui mirată, amuzată, tandră, iubitoare. Iar bărbatul acesta minunat arăta al naibii de irezistibil.

Gîndul că-l va revedea în curînd, căpăta proporţii, pe măsură ce minutele treceau, fiind întrerupt doar de cîteva telefoane scurte, inclusiv unul către editorul ei.

Laney îi explică ce are de gînd, noua întorsătură pe care dorea s-o dea poveştii, iar acesta aprobă, determinat, după cum spunea, de entuziasmul ei. Un fotograf va fi acolo în două zile. Reportajul trebuia să mai continue, pînă la Crăciun.

El termină convorbirea întrebînd-o dacă vrea să se ducă cineva să-i controleze poşta şi robotul telefonic. Laney îşi dădu seama deodată că nu se mai gîndise la nimic altceva.

– O să chem administratorul apartamentului, îi zise ea şi o făcu cîteva minute mai tîrziu. Administratorul se bucurase că a sunat. Îşi făcuse griji în privinţa ei, că nu se întorsese încă. Şi era bucuros să-i controleze corespondenţa şi mesajele şi să o sune mai tîrziu. Laney îi spuse

că nu ştie cînd se va întoarce acasă şi că îl va suna ea.

Apoi sună la garaj. Maşina se putea repara, îi zise omul, dar îi trebuiau două-trei săptămîni ca să găsească piesele necesare. Ce dorea să facă el?

Laney privi spre piciorul ei în gips. Nu va putea să conducă, pînă ce gipsul nu va fi scos.

– Dă-i înainte, îi zise ea, cu gîndul că asta îi va oferi un motiv să se întoarcă acasă. Îi dădu numele companiei de asigurare şi îi ceru să facă tot ce era necesar.

Imediat ce termină, Sam Talley apăruse la uşă, gata s-o ia la şcoală pe ea, pe soţia sa şi pe Mabel, iar ea uită imediat de orice altceva.

Odată ajunsă în sala de mese, ochii ei flămînzi căutară figura familiară, înaltă, care-i devenise atît de dragă, dar el nu se vedea. Iar apoi, nu mai avu posibilitatea să se mai uite după el, din cauză că avea un şir lung de oameni înaintea ei, fiecare fiind dornic, în mod vizibil, să o cunoască.

– Aveam de gînd să vin şi să-ţi aduc nişte prăjituri, zise o femeie cam corpolentă. Cred că mai ai nevoie de ceva timp ca să te refaci.

– Îmi pare rău că v-aţi accidentat aici, în

Valea Cade, zise o femeie tînără, cu ochi strălucitori, cu un zîmbet cald. Ralph al meu mi-a vorbit mult despre dumneavoastră aseară, la cină, cum l-aţi ajutat la lucrarea pentru şcoală şi toate celelalte. Mi-a zis că s-ar putea să fiţi aici. Am luat asta cu mine. Şi puse un pacheţel în mîinile lui Laney. Nu e prea mult, dar o să vă amintiţi cu plăcere de Valea Cade.

Ăsta a fost primul din numeroasele pachete pe care le adună Laney în poală. Unele din ele erau împachetate în hîrtie veche, altele într-o bucată de pînză, care arăta a fi fost cîndva o parte a unei rochii.

Privi neajutorată spre Sam, care zîmbi şi îi spuse:

– Ăsta este modul obişnuit în care cei de pe aici îşi manifestă simpatia şi ospitalitatea.

Laney era impresionată. Nici nu putea măcar să-şi desfacă pachetele, căci degetele îi tremurau şi îi dăduseră lacrimile. Oamenii aceştia aveau atît de puţin şi totuşi îşi dăduseră osteneala să împartă ce aveau, cu o străină.

Privi din nou spre teancul de cadouri.

– Dar nici unul din ele nu are vreun nume scris pe el. Cum pot eu să le mulţumesc...?

– Asta nu contează, zise el simplu. Cred că

le-aţi mulţumit prin însuşi faptul că le-aţi acceptat.

Laney voia să protesteze. Asta nu era de-ajuns. Nimeni nu-i dăruise vreodată ceva, pentru ea. Dar, înainte de a putea spune ceva, i se puse o tavă în faţă şi, cînd simţi aromele ce emanau, îşi dădu deodată seama cît îi era de foame. Mîncase foarte puţin din micul dejun pe care i-l adusese David de dimineaţă.

Valea Cade putea fi săracă, dar asta nu se observa pe tava din faţa ei. Sau poate că da. Era o felie de curcan, iar restul era plin cu alte lucruri, delicioase dar uşoare, care fuseseră conservate de la recolta din vară.

Borcane cu jeleuri de casă şi alte conserve erau întinse pe toată masa, de la biscuiţi uşori ca fulgul, la fasole verde cu carne de porc sau roşii înăbuşite pe felii de pîine.

Dar unde era David? Şi Theo şi Abe?

De parcă ar fi răspuns întrebărilor ei, un mic grup de copii, printre care erau şi Abe şi Theo, intrară prin uşa din faţă, împreună cu David şi chitara lui. În cîteva minute se auzi vocea lui Theo cîntînd *O, ce veste minunată*, acompaniat de David la chitară.

Emoţionată, Laney asculta cum sunetele

clare şi plăcute au făcut să înceteze zgomotul din cameră şi toţi s-au oprit din mîncat, ochii tuturor fiind aţintiţi spre micul cor. Fiecare notă, fiecare cuvînt, te vrăjea prin frumuseţe, prin claritate, chitara şi vocea împletindu-se perfect. Privirea lui Laney trecu de la Theo la David. Priveau unul la altul, părînd că se înţeleg atît de bine, încît lui Laney i se strînse inima.

Ea privi primprejur în cameră, la chipurile parcă vrăjite, unele cu lacrimi în ochi şi simţi că şi ochii ei se umezesc. Pentru prima oară, de foarte mult timp, Crăciunul însemna ceva pentru ea, ceva important.

Apoi, cîntecul se termină, iar degetele lui David începură un cîntec uşor, despre un cerb. Mulţimea se mişcă din nou, iar vocile copiilor îl acompaniau, creînd o atmosferă plăcută şi încîntînd inimile.

Din cînd în cînd Laney îi căuta privirea lui David, iar el zîmbea cu acel zîmbet cuceritor ce-i tăia respiraţia, inima lui Laney începînd să bată sălbatic.

Deodată, muzica încetă iar el se aşeză lîngă ea, trăgîndu-şi un scaun. Ea îi văzu pe Theo şi pe Abe stînd împreună cu ceilalţi copii.

– A fost plăcut, îi zise ea lui David, nefiind în

stare să rostească altceva.

– Partea tare abia vine, zise el, punîndu-şi mîna pe umerii ei pentru o clipă. Chiar cînd David şi-o trase înapoi, Laney auzi un „Ho, ho, ho!"

Toate capetele se întoarseră spre uşă şi un om uriaş îmbrăcat în roşu şi purtînd o barbă roşie, lungă, intră tropăind înăuntru, cu un sac umflat pe umeri.

Laney privi la barbă, apoi la David, care ridică din umeri şi şopti:

– La naiba, n-am putut să i-o dau cu pudră.

– Cine este?

– Circiumarul de aici, zise el zîmbind.

Ea privi la el cu neîncredere.

– Zău, zise el, cu o faţă strălucitoare ca a lui Moş Crăciun însuşi. Ţi-o jur.

În ora următoare se prezentară diverse scenete, care vor rămîne întipărite pentru totdeauna în memoria lui Laney.

La comanda lui Moş Crăciun, toţi copiii îşi lăsară părinţii şi se adunară în faţa pomului.

Cadou după cadou, îi făcea să scoată ţipete de bucurie. Sala de mese se umplu de hîrtii, cînd copiii alergară să le arate părinţilor darurile primite. Fiecare primise o haină, o căciuliţă, o pereche de pantaloni şi o jucărie. Părinţii zîmbeau, unii aveau chiar lacrimi în ochi.

Laney simţi mîna lui David pe coapsa ei. Privi la el şi văzu o emoţie puternică, un fel de exaltare în ochii lui, şi i se strînse inima cînd înţelese cît de bucuros era. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva care să fie atît de grijuliu, care să se dăruiască atît de total, fără să ceară nimic în schimb, şi totuşi atît de reţinut în alte privinţe. *Nu mă voi mai căsători niciodată,* zisese el.

O prevenise, îşi spunea ea însăşi. *Nu te lăsa implicată mai mult decît eşti.* Dar era prea tîrziu. În cîteva zile, David Farrar şi Valea Cade intraseră cu totul în viaţa ei. Cum de se întîmplase asta?

Restul zilei trecu pe nesimţite. Prezenţa lui David o făcea să uite de orice altceva.

Abia îşi dădea seama de prezenţa lui Mabel şi a soţiei lui Sam, care ajutaseră la bucătărie, şi de copiii care veniseră la ea să-i ureze sărbători fericite.

Darul cel mai de preţ

Laney se întorsese acasă cu Sam, pentru că îi era mai uşor să stea cu ghipsul în maşina lui. David era lîngă camionetă şi o aştepta, cu o privire plină de dorinţă. Deschise uşa şi o introduse înăuntru, lăsîndu-l pe Sam să aducă scaunul cu rotile, plin de pachetele pe care le primise ea.

Theo şi Abe erau în casă, iar Henry lătră bucuros în semn de bun venit, cînd David o aşeză pe canapea. Gertrude lătra încîntat, iar John cel lung veni şi o adulmecă. Laney se simţea de parcă ar fi fost acasă la ea.

Sam privi la pachetele pe care le adusese şi prin camera plină de lucruri.

– Unde să le pun pe astea?

– Vrei să le deschizi acum? o întrebă David.

Laney se simţi din nou de parcă ar fi fost un copil.

– Da, acum.

David zîmbi.

– Avem o grămadă de Moşi Crăciuni, azi.

– Vreau şi eu să mă uit, zise Theo şi se lipi de ea.

Abe nu zise nimic, dar se duse de cealaltă parte, în timp ce David curăţa masa din faţa ei, iar Sam puse jos cadourile. Laney privi mai întîi

la grămadă, apoi la copiii de lîngă ea şi la bărbatul din faţă şi simţi o senzaţie teribilă de fericire, sentimentul că face parte din această familie. Desfăcu primul pachet, un borcan de piersici conservate. Apoi mai desfăcu o cutie de bomboane de casă, o mică bufniţă sculptată care o cuceri imediat, un prosop brodat, un borcan cu murături, un săculeţ cu flori uscate care aveau un miros grozav. Pe măsură ce le desfăcea, David ghicea cine fusese donatorul.

– Asta-i doamna Ross, face cele mai bune murături. Iar florile astea uscate sînt de la doamna Gibons. Bunicul lui Ralph a făcut această pasăre. Poate face orice, din lemn.

Ea nu fu deloc surprinsă că el îi ştia pe toţi, atît de bine.

Cînd totul s-a terminat, se simţi foarte bogată.

– Toţi îl iubesc pe Theo.

– Dar eu n-am făcut altceva decît ceea ce ar fi făcut oricine.

El clătină din cap:

– Asta n-are importanţă. Vorba e că tu ai făcut-o. Şi din cauza asta, eşti aici de Crăciun.

Ea replică:

– Cred că sînt aici pentru că am vrut să fiu.

– Chiar ai vrut, Laney? Vocea lui deveni dintr-odată foarte serioasă. Chiar ai vrut?

Laney îl privi drept în ochi. Nu era sigură că voia să arate ce simte, dar privirea ei o dădea de gol.

– Da, zise ea încet.

– Atunci e bine.

Theo privea la ei, aşteptînd.

– Ce părere ai, Laney? întrebă el.

– Despre ce? zise Laney, bucuroasă de schimbarea subiectului.

– Despre azi, zise Theo nerăbdător. Ţi-a plăcut?

David îl corectă:

– Vorbeşte politicos, Theo. V-a plăcut?

Laney nu prea era sigură la ce se referea Theo, şi de ce avea o luminiţă în ochi.

– Mi se pare că ai o voce minunată.

– Oh, nu de asta-i vorba, zise Theo. Mă gîndeam la masă, la pom, la...

– Mi se pare că totul a fost minunat.

– Dar Valea Cade? Îţi place şi ea?

Ea încuviinţă din cap.

– Mai mult decît Washington-ul?

Laney îl văzu pe David că ridică o sprînceană.

– Theo, ia-l pe Henry şi du-l la plimbare.

– Dar...

– Abe, ia-o şi tu pe Gertrude.

– Vai...

Abe ascultase totul atent.

– Acum, zise David.

– Vă văd peste cîteva minute, zise Theo, privind grijuliu la tatăl său, înainte de a ieşi pe uşă cu Henry după el.

– Sînt bucuros că aţi venit, zise şi Abe, timid. Sînt bucuros că mai rămîneţi aici. Apoi, îl urmă pe Theo.

– Sînt minunaţi, zise Laney, încă puţin încurcată de interesul pe care i-l arătaseră.

– Te-au ameţit, zise el glumeţ.

Laney se simţi deodată stînjenită. În ciuda tonului său uşor, era ceva intens în ochii lui, ceva neclar, căci el ezită înainte de a rosti următoarele cuvinte.

– Cum îţi place Valea Cade?

Ea înghiţi în sec. Îi plăcea Valea Cade. Îi plăcea foarte mult, dar el o întrebase de fapt altceva. Iar ei îi era teamă să spună exact ce simţea, de teama unei reacţii. Apoi mai era şi nesiguranţa ei, propriile ei dorinţe.

Zise cu o voce cît putu de obiectivă:

– Totul... a fost într-adevăr frumos.

Fusese un răspuns greu şi ea îşi dădu seama că, în momentul în care-l rostise, ochii ei nu mai aveau lumina dinainte.

El stătea la solida măsuţă de cafea, dar acum se mişca puţin cam stînjenit.

– Lasă-mă să-ţi iau paltonul, zise el, impersonal, iar Laney se simţi dezgolită cînd el îi luă paltonul şi îl agăţă cu grijă în dulap.

– Vrei un pahar cu vin?

Ea îşi aminti de vinul pe care l-au băut în ajun, cînd priveau apusul soarelui, şi privi involuntar spre fereastră.

– Mulţumesc, zise ea.

– Ai prefera altceva?

Ea scuturâ din cap, ştiind că distrusese acele momente preţioase de apropiere.

El dispăru, dar reveni cu sticla de vin pentru ea şi cu un lichid închis la culoare, pentru el. După miros şi culoare, ea ghici că e un bourbon.

El îşi lăsă băutura pe masă, ca şi cum ar fi simţit nevoia să facă ceva. Aruncă nişte lemne în cămin şi înteţi focul. Privi flăcările, apoi îşi luă

paharul şi sorbi din băutură.

Laney nu ştia ce să spună ca să rupă tăcerea neplăcută, atît de plină de emoţii.

– Theo are o voce minunată.

David nu o privi, ci se uită în continuare la foc. Reţinerea de la început, pe care Laney şi-o reamintea prea bine, reapăruse în vocea lui.

– Ăsta-i unul din puţinele lucruri care îmi lipsesc aici, faţă de oraş. Nu pot să-i ofer pregătirea muzicală pe care mi-ar plăcea să i-o dau.

– Dar el vrea?

– Nu. El preferă să prindă şerpi şi alte creaturi diverse.

– Nu pot să spun că împărtăşesc preferinţele lui, zise Laney.

– Nu sînt chiar aşa de rele.

– Doar dacă se petrec în statul celălalt.

Statul celălalt – cuvintele pluteau între ei, iar Laney regretă imediat că le rostise.

– Cînd ai de gînd să pleci? Ce te-ai hotărît?

– Vineri, zise ea. Luase hotărîrea asta în ultimele cîteva secunde. Răceala bruscă dintre ei i-o impusese. N-avea rost să se dea în lături de la ceva inevitabil, provocîndu-şi neplăceri ei

înseşi şi lui.

El dădu din cap fără să comenteze, ochii lui privind-o de parcă nu o mai văzuseră niciodată.

Atunci, copiii se întoarseră şi sporovăiala lor despre ziua respectivă mască stînjeneala dintre tatăl lor şi oaspetele lor.

Cînd Laney se trezi în dimineaţa următoare, primul ei gînd a fost: Încă o zi, doar încă o zi.

Oare o întrebase cu adevărat ceea ce i se păruse c-o întrebase ieri după-amiază? De ce fusese atît de speriată cînd îi răspunsese? Dar ea ştia că el avea mîndria lui şi trecutul lui, care nu-i permiteau să mai vorbească o dată despre asta.

Nu rămăsese cu ea noaptea trecută. De fapt, o părăsise brusc după un scurt „noapte bună". Doar ochii lui păreau să aibă căldură şi întîrziau asupra ei, de parcă ar fi vrut să-i spună încă ceva. Dar el n-a făcut-o.

Se uită după cîrje, hotărîtă să le folosească în dimineaţa asta. Nu mai voia scaunul cu rotile.

Va pleca acasă în ziua următoare şi va avea nevoie să se poată mişca.

Se întreba dacă nu cumva nu voise să încerce să meargă cu ele, din cauză că se bucura atît de mult cînd el o lua în braţe. Şi dacă el n-a grăbit-o s-o facă din cauză că se bucura s-o ţină în braţe. Ieri, acest gînd o încălzea; azi o tulbura.

Laney se plimbă de cîteva ori în jurul camerei, simţindu-se din ce în ce mai sigură în folosirea cîrjelor, gîndindu-se cu surprindere cît de repede începuse să obosească şi cît de dureroase îi erau braţele. I se păruse ceva foarte uşor, cînd îi văzuse pe alţii.

Încercă să se concentreze la ce are de făcut. Nu-l mai sunase pe administratorul apartamentului ieri, să-i spună ceva despre corespondenţa primită. Trebuia să înceapă să scrie reportajul şi să pună ideile cap la cap, pentru fotograf. Voia să vadă cooperativa. Să mai afle cîte ceva despre Valea Cade: statistici privind populaţia, meserii ce se practică în comunitate, bunuri.

Laney stătea aşezată pe pat, căutînd peria pe masă. Îşi spălase părul noaptea trecută, în baie. Nu fusese uşor, dar fusese hotărîtă s-o

facă.

Se gîndi la acel film vechi *Pacificul de Sud* şi se hotărî să se spele pe cap de David Farrar, cum făcuse şi cu părul ei. Din nefericire, nu avu mai mult succes decît Mitzi Gaynor.

Se auzi o bătaie în uşă şi Abe îi strigă de afară:

– Laney, te-ai sculat?

Laney se ridică în cîrje, merse spre uşă şi o deschise.

Abe aştepta acolo, cu ochii strălucind.

– Mergem să căutăm un pom de Crăciun. Vii şi tu cu noi, nu-i aşa? Vocea lui părea mai agitată ca de obicei.

Se emoţionă la această întorsătură a lucrurilor.

– N-aş vrea să pierd°aşa ceva, pentru nimic în lume.

– Grozav. Micul dejun e aproape gata.

– O să fiu jos în cîteva minute, zise ea.

Se îmbrăcă repede, mai dădu o dată cu peria prin păr şi se rujă puţin. Respiră adînc şi se uită după cîrje. Încercă să coboare singură. Nu crezu că ar fi putut suporta să simtă braţele lui David în jurul ei.

Dar cînd ajunse în capul scării, apăru el.

– Laney, aşteaptă, zise el şi, sărind cîte două trepte odată, fu în spatele ei mai înainte ca ea să fi putut spune că merge singură.

– Nu cred că poţi să cobori singură, zise el.

– Trebuie. În apartamentul meu sînt multe trepte.

Ea văzu cum i se strîng buzele, amintindu-şi că ea va pleca în curînd. Dar nu atît de mult, pe cît i se strînse ei inima, presupuse ea. Ar fi vrut ca el să insiste să o ducă în braţe. Dar el n-o făcu.

Dădu din cap şi-şi puse mîinile pe umerli ei.

– Voi sta în spatele tău.

Era o coborîre agonizantă, pentru că ea ştia că orice mişcare greşită ar putea să o facă să se rostogolească pînă jos, dar şi din cauza apropierii lui.

Parfumul lui o ameţea, sau poate prezenţa lui?

Din cînd în cînd, simţea mîna lui puternică şi sigură, apăsînd-o pe umeri, făcînd-o să se simtă mai sigură, şi ştia că ea putea face orice, dacă-l avea pe el alături.

Dar ea nu voia pe nimeni. N-avea nevoie de

nimeni.

Se îndreptă şi mîna lui o părăsi. Dintr-odată, se simţi pierdută. Şi atît de singură.

Treisprezece

Sentimentul de pierdere dispăru în veselia din camionetă. Îmboldită de cîntecele de Crăciun fredonate din toată inima de cei trei, se trezi că începe să cînte şi ea, cu vocea ei uşoară.

Ziua a fost strălucitoare. Petice de zăpadă rămăseseră pe pămînt şi-l făceau să strălucească în lumina soarelui. Temperatura te

îngheţa, dar Laney, strînsă între David şi cei trei băieţi, pe bancheta din faţă, simţea căldura şi îi plăcea.

N-au mers prea departe. David îi promisese asta. Era o pădure nu prea departe, cu cîţiva copaci mai mari, tocmai buni să decoreze casa cuiva. Abe şi Theo sporovăiau în căutarea pomului perfect.

A alege un pom în pădure era o nouă experienţă pentru Laney, care, cu cîţiva ani mai înainte, împodobise un mic pom artificial.

Cînd David condusese maşina, mîna lui a atins-o adeseori pe a ei, iar ea simţise cum un fulger îi străbătea corpul. Îi trezea atît de multe emoţii, atîtea dorinţe diferite. Iar acestea făceau un talmeş-balmeş în mintea ei.

Dar acum se simţea atît de vioaie. Şi atît de speriată!

Toate aceste sentimente s-au adîncit în cursul zilei. Găsiseră pomul perfect iar apoi şi-au petrecut ziua împodobindu-l. Mabel pregăti ciocolată şi floricele de porumb. Pe unele le-au

mîncat, iar pe altele le-au înşirat pe aţă.

Ornamentele reprezentau fiecare cîte ceva, iar Abe şi Theo dădeau explicaţii pentru fiecare din ele. Era cîte un ornament pentru fiecare Crăciun şi fiecare copil, cu numele şi anul scrise pe el. Unele fuseseră făcute de ei înşişi. Ceva din strălucirea lor se dusese, dar Laney înţelese că erau tot atît de preţioase, dacă nu chiar mai mult, ca şi cele cumpărate de la magazin.

După ce pomul fu împodobit, David o conduse pe Laney la cooperativă. Era o clădire impunătoare şi fusese o parte a întreprinderii miniere, acum închisă.

Condusă de voluntari, cooperativa era plină de tot felul de lucruri, de la îmbrăcăminte nouă şi uzată, la alimente conservate şi unelte de agricultură la mîna a doua. Alimentele, ca şi alte mărfuri, aveau afişate preţuri, dar, după cîte spunea David, uneori erau oferite gratuit familiilor care se aflau în dificultate.

O femeie, pe care Laney o aprecie ca avînd cam optzeci de ani, stătea într-un balansoar, iar degetele ei croşetau. Îşi ridică privirea, cînd îi văzu pe David şi pe Laney.

– Cum merg afacerile? întrebă David.

Darul cel mai de preţ

– Nu prea merg din cauza serbării voastre de ieri. Am rămas cam singură aici. Asta-i fata aia drăguţă, ziarista, despre care vorbeşte toată lumea? Am auzit să ne părăseşte. E adevărat?

David zîmbi, cînd Laney îşi scutură capul, mirîndu-se.

– Laney, asta e Agnes Appleton.

– Chiar că este drăguţă! Îţi place Valea Cade?

Ultima întrebare îi fusese adresată lui Laney, care îşi dădu seama cît de mare era interesul tuturor ca să-l căsătorească pe David. Dar ea nu putu răspunde zîmbetului lui Agnes Appleton.

– Mda! zise ea, preluînd unul din răspunsurile preferate ale lui David.

– Şi o să mai vii?

Laney ezită şi privi spre David.

– Nu ştiu, zise ea.

– O să mai vii, nici o grijă.

– Agnes citeşte viitorul, zise David.

Agnes protestă:

– David al nostru crede că nu-i adevărat, dar o să vadă el. O să vadă el.

Laney şchiopătă în jurul camerei uriaşe pentru cîteva momente, amuzată de varietatea

lucrurilor.

– Aveţi cumva şi o chiuvetă de bucătărie? întrebă ea.

– Uită-te drept înainte şi o să găsim una, zise David.

Privind la cîrjele ei, adăugă:

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem. Am pierdut prea mult timp cu asta.

Laney îi zise la revedere lui Agnes Appleton.

– O să ne mai vedem, domnişoară! zise bătrîna femeie.

Întoarsă la camionetă, Laney era plină de întrebări. Agnes nu era prea bătrînă ca să ţină magazinul singură?

– Sînt aproape douăzeci de voluntari şi fiecare lucrează cîte o jumătate de zi pe săptămînă. Tuturor astora le face plăcere, lui Agnes poate mai mult decît celorlalţi. Îi oferă o şansă să audă diverse noutăţi.

– Dar nu e periculos?

– Aici? În Valea Cade? Nimic nu se întîmplă

aici. Mi-a trebuit un an ca să-mi dau seama că n-am nici un motiv să încui aici, ca la închisoarea Fort Knox.

– Dar...

– Într-un fel, fiecare are gijă de ceilalţi, aici.

Rămaseră tăcuţi tot restul drumului. Cînd David parcă maşina privi spre ea.

– Ai tot ce-ţi trebuie?

Ea privi la el nedumerită.

– Pentru reportaj, îi explică el.

– Cred că da, consimţi ea. Mulţumesc.

E atît de politicos, se gîndi ea, iar inima îi palpita.

E atît de rece se gîndi el cu durere, cînd înţelese că viaţa lui va fi aceeaşi de mai înainte.

Dar nici unul nu putu să spună nimic.

Cînd Laney deschise ochii, în dimineaţa următoare, după o noapte de nesomn, simţi o anumită teamă, de parcă tocmai pierduse pe cineva drag. Atunci, ea înţelese că era ceva neobişnuit, nu era ca de obicei.

Ochii ei rimelaţi priviră la ceas. Ar fi trebuit să fie mai multă lumină în cameră, la această oră. Privirea ei se îndreptă spre fereastră.

Zăpadă. O zăpadă minunată cădea în fulgi mari. O umplea de plăcere. Cu greu mai putea vedea munţii prin fulgii grei, iar vîrfurile copacilor din grădină arătau ca nişte fantome albe, tăcute, într-un dans fantastic.

Auzi o ciocănitură în uşă.

– Intră.

Uşa se deschise şi apăru David, cu zîmbetul acela ucigător pe faţă, pe care nu-l mai văzuse în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– Eşti izolată. Am chemat aeroportul şi e închis.

Laney nu putu să-i răspundă cu acelaşi zîmbet. Pentru a doua oară în viaţa ei, o situaţie anormală intervenea în planurile ei, făcînd-o nespus de fericită. Prima fusese cu o săptămînă în urmă. O săptămînă? Poate o viaţă!

– Cred că trebuie să profit cît mai mult de asta, replică ea încet.

– Va fi chiar atît de greu? Privirea lui o cercetă, dorind un anumit răpuns, iar ea i-l dădu.

– Nu. Dar ochii ei spuneau mai mult decît scurtul ei răspuns, iar ea îl văzu relaxîndu-se.

– Eu am pus la cale furtuna de zăpadă, să ştii! zise el.

– Am crezut că soarta e de vină, replică ea.

– Nu crezi în soartă, adu-ţi aminte, zise el amabil. Nici în magie, nici în fantastic, nici în ursitoare.

Veni spre ea şi Laney se lipi de el simţind tăria braţelor lui ce o ţineau strîns; era din nou în deplină siguranţă. Sigură şi fericită şi unde trebuia să fie.

– Încep şi eu să cred în toate astea, zise ea în cele din urmă, înghiţind din greu. Încercă să-şi amintească de ce se hotărîse să plece. Dar putea jura pe viaţa ei că nu putea s-o facă, dacă se gîndea la senzaţia răsuflării lui uşoare pe gîtul ei, la braţele lui ce o cuprindeau, la sunetul vocii lui.

– Mă gîndeam cît de fantastic arată acum lumea, zise ea. Poate că toate astea sînt adevărate.

– Asta e ce gîndeşti cu adevărat? Că e ceva ireal?

– Ţie nu ţi se pare? replică ea întrebătoare.

– Mi-e teamă că totul e foarte real. Mîinile lui o cuprinseră. Ultimele două nopţi au fost groaznice.

Laney privi în sus, la el.

– Şi pentru mine.

– Ce propui să facem în privinţa asta?

Laney privi spre ninsoarea grea de afară.

– Acum, nu mai depinde de noi.

Braţele lui se strînseră în jurul mijlocului ei.

– Rămîi, Laney. Rămîi, pînă după Crăciun.

Toată hotărîrea ei dispăru. Ascultase de mintea ei mai înainte şi aproape că regretase. Acum o să-şi asculte inima. După Crăciun. Un Crăciun magic. Un Crăciun miraculos.

– Bine, zise ea simplu.

El se aplecă şi o sărută, cu buzele lipite de pieptul ei, de gura ei.

– Între noi e ceva, Laney. Ceva special.

Ea ridică privirea şi zise ceva ce se gîndise că *nu va spune niciodată* faţă de o altă fiinţă umană.

– Mi-e frică.

– Şi *mie*, Laney, *şi mie*.

Darul cel mai de preţ

În după-amiaza aceea, îl sună pe administratorul apartamentului şi află ce mesaje avea. Printre ele era şi un apel de la o revistă unde dăduse un interviu pentru funcţia de şef de birou. După ce închise telefonul, privi la el timp îndelungat.

Într-un fel, ştia exact ce însemna mesajul. O simţea, în sinea sa. Postul era al ei. Era o mare ironie că primise ştirea tocmai acum, întrucît nu se mai gîndise la nimic altceva, în ultimele cîteva ore, decît să rămînă în Valea Cade.

Dar acum...

Slujba aceea era ceva pentru care muncise în toţi aceşti ani.

Recunoaştere. Autoritate. Independenţă. O dovadă a priceperii ei.

Hîrtia pe care scrisese numărul de telefon al revistei, se mototoli în mîinile ei.

Vru să apuce telefonul, apoi îşi retrase mîna. Va mai aştepta, pînă să dea telefon. Dumnezeu e martor, avea o scuză. Un accident. Un picior rupt. Izolată în munţi.

Laşo!

Doar ea ceruse slujba. De vreme ce i se oferea, ar fi trebuit să dea imediat un răspuns. Iar ea nu putea. Nu acum.

Laney împături cu grijă hîrtia şi o aruncă la coş. Privi pe fereastră şi îl văzu pe David jucîndu-se cu fiii săi în zăpadă. Privirea caldă a lui David o întîlni pe a ei, ochii ei devenind deodată îngrijoraţi că o văzuse.

Se întoarse iute şi, cu durere, urcă treptele spre camera ei. Camera lui David.

Laney îşi scria reportajul. Era una din relatările cele mai grele şi totodată cele mai uşoare, din cîte scrisese vreodată. Uşoare, pentru că participa sufleteşte la cele relatate. Grele, din cauză că voise că iasă ceva perfect. Absolut perfect.

David intră s-o caute, dar ea îi spuse să plece, ca să n-o deranjeze în timp ce scria. El nu părea să creadă că singurul lucru care o preocupa era reportajul, dar nu zise nimic şi plecă în linişte.

Se făcuse aproape vremea mesei, cînd ea folosi computerul ei portabil ca să transmită reportajul la ziar. Se îndoia că fotograful ar fi

putut veni în Valea Cade în timpul furtunii. Spera ca acesta să vină după plecarea ei.

Masa fusése veselă, iar Laney nu se întrebă de ce se simţise atît de mulţumită. Se lăsa purtată de sentimentul plăcut de a aparţine cuiva.

Iar cînd se făcu noapte, şi David rămase cu ea, atingerea lor fu tandră la început, dar din ce în ce mai pasionată, mai solicitantă, mai flămîndă, pînă ce deveniră amîndoi înnebuniţi de dorinţa care sporise după două nopţi de reţinere.

Împreunarea lor fu explozivă, iar plăcerea de după aceea fu teribil de dulce, căci David o ţinea în braţe şi-i mîngîia părul.

– Jur că n-aveam de gînd să fac asta.

– Aş fi fost distrusă dacă n-ai fi făcut-o.

El chicoti cu un sunet cald ce-i ieşi din piept.

– Eşti cea mai cinstită femeie pe care am întîlnit-o vreodată.

Ea se strînse mai aproape de el, savurînd senzaţia trupului lui lîngă al ei.

– Sînt bucuros că n-ai plecat.

O linişte plăcută se aşternu între ei, deşi mai erau încă întrebări nerostite şi răspunsuri

nedate.

Dar, pentru moment, nici unul nu voia în mod deosebit să distrugă vraja care se crease pentru ei în noaptea aceea.

Patrusprezece

Fotograful sosi în ziua următoare, închiriind un elicopter pe cheltuiala ziarului. El o întrebă dacă dorea să se întoarcă cu maşina, dar ea nu stătu prea mult pe gînduri şi îi răspunse:

– Nu, mulţumesc.

Ea punctă locurile unde trebuiau făcute fotografiile. Cooperativa, strada principală a orăşelului, pe Sheila în mica ei clinică, terasa lui

David plină cu cadouri împachetate ce urmau să fie distribuite în ajunul Crăciunului. David răspunse sec că el refuză să apară în orice fotografie, dar Henry avu grijă să apară într-una cu picioarele din faţă pe un pachet, dînd din coadă. Era clar că David încă nu era sigur dacă fusese de acord ca ea să scrie reportajul.

Şi, din anumite motive, ea nu-i arătă ce scrisese, poate din timiditate. Poate că reportajul nu va merge... Sau poate că dorea o încredere totală din partea lui.

Ajunul Crăciunului a fost o adevărată încîntare, din clipa cînd Laney se trezi în braţele lui David, pînă la drumul la spital. Străzile fuseseră curăţate, iar priveliştea făcea să ţi se taie respiraţia, cu zăpada aceea îngheţată.

Cît timp i se făcuse radigrafie la picior, David dispăruse.

Cînd se întoarse s-o ia înapoi auzi un diagnostic excelent. Apoi o luă la cumpărături. Laney cumpără fuste şi pulovere de care avea mare nevoie, cîte o carte pentru David şi Abe, un joc pentru Theo şi un fular pentru Mabel.

După o masă sărbătorească, cu muzică de Crăciun la casetofon şi o vizionare a unor

cîntece de Crăciun la televizor, David le citi copiilor *Noaptea din Ajunul Crăciunului,* iar apoi îi trimise la culcare. Cu Mabel instalată în faţa televizorului, David se îmbrăcă în Moş Crăciun şi împreună cu Laney, luă camioneta plină cu cadouri şi ieşiră pe poartă. Laney se ghemui în braţele lui, chicotind cînd barba lui o gîdilă.

– Ar trebui s-o porţi tot timpul.

– Aş putea s-o las să crească, zise el.

– Uuh... Să nu îndrăzneşti, zise ea. Ar fi prea greu să fac asta.

Ea se ridică, găsi locul gol de pe faţa lui şi îl sărută.

– Ai grijă, doamnă, doar nu vrei ca Moş Crăciun să fie arestat pentru conducere necorespunzătoare.

– Ar ieşi un articol straşnic. Ar fi pe pagina întîia în toată ţara.

Începu din nou să se cuibărească, iar el mormăi.

– Laney, o să ajungi în alt şanţ, într-o clipă.

– E-n regulă, zise ea. Am să mă comport bine. Cîtva timp. Dar ea se comportă bine ceva mai multă vreme din cauză .ă începură vizitele lui. La fiecare oprire, o femeie sau un bărbat sau

un copil mai mare deschideau uşa, uneori ieşind afară la camionetă ca să-i mulţumească, cu zîmbetele lor recunoscătoare şi fericite. Laney simţi o bucurie caldă care plutea în jurul ei, căci ea făcea parte din această bucurie.

La o casă, cînd David ducea pachetele înăuntru, Laney ascultă fericită melodia *Am văzut-o pe mama sărutîndu-l pe Moş Crăciun*, cîntată la radio. Îşi binecuvîntă ziarul şi editorul. Se pare că acesta o cunoştea mai bine decît se cunoştea ea însăşi. Dacă cineva i-ar fi spus cu şase luni înainte că îşi va petrece Ajunul Crăciunului într-o camionetă roz, în mijlocul unei regiuni pustii, alături de un bărbat cu o barbă lungă, ar fi spus că persoana aceea şi-a pierdut minţile.

Dar probabil că ea era aceea care şi le-a pierdut.

Ajunseră acasă noaptea tîrziu, iar Laney avu posibilitatea să-l sărute pe Moş Crăciun.

Încă o dată şi încă o dată şi încă o dată.

Cîteva ore după aceea, se trezi şi îl căută, dar nu mai era lîngă ea.

Privirea ei se plimbă prin cameră şi îl văzu privind gînditor pe fereastră, corpul lui înalt,

suplu, părînd ca o sculptură în lumina lunii reflectată de zăpadă.

– David!

El se întoarse.

– Copiii se vor scula în curînd.

– Nu pleca încă.

El se întoarse în pat şi o trase spre el, dar se simţea la el o oarecare rezervă.

– Cînd o să pleci de aici? Întrebarea lui suna nespus de trist.

Laney şopti:

– Am vorbit cu editorul meu.

Apoi ezită să continue.

– Şi? întrebă el.

– Aşteaptă reportajul despre Valea Cade. Ar vrea să-i transmit mai multe asemenea lucruri, ceea ce înseamnă că aş putea trăi aproape oriunde.

– Credeam că-ţi place politica.

– Şi eu credeam la fel, zise ea. Dar acum nu mai sînt aşa de sigură.

El se încordă, aşteptînd-o să spună mai mult.

– Mai e şi altceva, zise ea, hotărîtă acum să-i spună totul şi să vadă cum reacţionează. O

dorea? O dorea cu adevărat? Trecuse atît de puţin timp, iar fantezia devenise realitate iar realitatea-fantezie. Asta era ceea ce o preocupa.

– Ce anume? întrebă el, simţind că i se taie respiraţia. Spera să rămînă, dar asta era ceva ce trebuia să hotărască ea însăşi. Trebuia ca ea să fie sigură că vrea asta. Şi el la fel.

– Slujba despre care ţi-am vorbit. De şef de birou. Cred că e a mea, dacă o vreau.

Inima lui David se opri. Ea îi spusese clar că slujba asta era scopul ei, pentru care se străduise atît, pe care şi-o dorise. Tot ce-i putea oferi el era o casă mică, într-o mică localitate fără magazine, un salariu de profesor şi doi copii. Cît de mult ar putea-o reţine aceste lucruri banale?

– David!

– Mă bucur pentru tine, Laney, zise el. Copiii se vor trezi la primele raze de soare.

Laney se abţinu cu greu să nu-i dea lacrimile, cînd îl văzu că-şi îndreaptă paşii spre uşă.

– David, zise ea din nou, cînd el se opri. Sărbători fericite!

– Sărbători fericite, Lane Drury! îi răspunse el politicos.

Norman Rockwell avusese o zi plină, se gîndi Laney, cînd privi în jur prin camera de zi.

Două căpşoare cu ochi albaştri stăteau printre hîrtii, funde şi cutii, iar tatăl lor se încruntă văzînd dezordinea şi gunoiul. Ea ştia deja că el nu era prea satisfăcut în privinţa numărului de pachete trimise de bunici pentru nepoţi, dar ştia că nu le poate limita. Aşa încît privi cu indulgenţă cum se îngrămădesc hîrtiile, iar Henry şi Gertrude şi chiar John cel lung aveau funde roşii la gît.

Singura care lipsea era Mabel, care îşi petrecuse toată dimineaţa cu familia, dar urma să vină ceva mai tîrziu. Abe făcuse pe cerbul lui Moş Crăciun, dînd pachetele cui trebuia. Chiar şi Laney avea o mică grămadă lîngă ea, dar le păstra, nevrînd să le desfacă încă, prelungindu-şi plăcerea şi curiozitatea.

După ce Abe şi Theo le desfăcură pe ale lor,

toţi ochii se îndreptară spre ea, aşteptînd.

Ea îl deschise mai întîi pe cel primit de la Theo, care se remarca prin scrisul copilăresc al numelui ei. Faţa lui nerăbdătoare o privea cînd ea dădu la iveală un portofel făcut de mînă, cu o parte din el puţin cam strîmbă, dar pentru care autorul se străduise evident. Exclamaţia ei de plăcere îl făcu pe Theo să zîmbească fericit. Cadoul lui Abe era un desen cu munţi şi lui Laney i se păru minunat. De la Mabel primise un fular tricotat, iar Laney se întrebă cînd avusese timp să-l facă.

În cele din urmă, îl desfăcu şi pe cel primit de la David. Era o cutie mică şi ea o deschise cu grijă, savurînd fiecare clipă.

Nu-şi putu reţine un zîmbet de satisfacţie, cînd dădu de un lănţişor de aur cu un mic unicorn tot de aur.

Fantezia lui David. Magicul lui David. Magicul în care începuse şi ea să creadă. Simţea că i se opreşte răsuflarea, inima ei începînd să bată puternic, mai ales cînd văzu în ochii lui aceeaşi emoţie pe care o văzuse în ochii lui Theo. Doamne, cît de mult îl iubea, dar cum să-l convingă de asta?

Poate prin reportajul ei.

Ceilalţi îşi desfăcuseră pachetele, iar mîna lui mîngîia un exemplar legat în piele din *David Copperfield*. Dar ea mai avea ceva anume, pentru David.

Se întrebase mult dacă să i-l dea. Nesiguranţa o frămîntase, în timp ce se îmbrăca, dimineaţa. Dar dacă lui David n-o să-i placă? Dacă...

– Mai am ceva, zise ea zîmbind. Toate cele trei feţe priviră spre ea, iar ea i-l înmînă lui David.

David privi curios la ea, apoi începu să citească tare:

Crăciunul în Valea Cade

„Timpul parcă s-a oprit în această frumoasă şi mică vale cuibărită în Appalachia.

Toate astea s-ar fi putut petrece cu sute de ani în urmă, în Valea Cade, şi nu neapărat cu ocazia unui Crăciun în epoca noastră modernă.

S-ar fi putut petrece şi cu două sute de ani în urmă, cînd valea a fost descoperită de Jesse Cade.

Exista, de pe atunci, un sentiment de comunitate, de care oamenii erau conştienţi.

Acest sentiment există şi astăzi. O loialitate a fiecăruia faţă de ceilalţi, faţă de familie, faţă de locurile acelea care fuseseră căminul multor generaţii.

Nimic n-a schimbat ospitalitatea dintotdeauna a acestor oameni, dorinţa lor de a le oferi imediat ajutor celor în nevoie, de a împărţi puţinul pe care îl au.

Valea Cade trece acum printr-o perioadă grea. Dar Crăciunul aduce bucuria şi generozitatea care lipsesc în comunităţile bogate.

Oamenii şi-au mai păstrat speranţa şi de acest Crăciun, deşi această speranţă începe să scadă, pentru că tinerii trebuie să plece prin alte părţi, ca să-şi poată cîştiga existenţa.

Oamenii din Valea Cade văd cum comunitatea lor dispare cu încetul, dar ei îşi mai păstrează încă speranţa.

Mai speră că o companie, o corporaţie oarecare, vreun organism guvernamental, vor descoperi adevărata bogăţie pe care ar putea-o oferi ei, oamenii de aici."

Reportajul continua în felul ăsta, iar David

citea mai departe, privirea lui întîlnind-o din cînd în cînd pe a ei, trădînd ceva din sentimentele lor.

Cînd termină de citit, se îndreptă spre ea, îi puse mîinile pe umeri şi o sărută, de faţă cu Theo şi Abe şi Mabel.

– Se pare că-ţi place Valea Cade, zise el cînd termină.

Ea nu putu decît să încuviinţeze dînd din cap.

– Îţi place destul, ca să rămîi aici? întrebă Theo cu un zîmbet pe faţă.

– Eu aşa cred, zîmbi David. Şi asta e ceva ce trebuie să discutăm în particular, eu cu ea.

– Ai vrea, Laney? insistă Abe.

Laney privi spre David.

– Încă n-am primit nici o invitaţie în această privinţă.

– Ba da, ai primit, exclamă Theo. Eu ţi-am cerut-o.

– Şi eu, zise Abe.

Dar atenţia lui Lane era îndreptată spre David. Avea o privire serioasă, iar ea ştia că-şi pune întrebări, la care, într-adevăr, trebuia să răspundă în particular.

Abia de-şi dădea seama de agitaţia din

cameră, de o tuse, de un cot care era alături, de cei doi băieţi ce se strecurară tăcuţi din cameră.

David se aşează la masa de cafea, iar un muşchi de la gît i se mişcă. Laney simţi căldura apropierii lui, dar îi văzu nesiguranţa din privire, teama de a nu face vreo altă greşeală.

– Avem ceva de discutat? zise ea cu o voce ce tremura uşor.

– Ce-i cu slujba aia a ta? Vocea lui sună încordat.

Ea încercă să zîmbească.

– Indiferent că e bună sau rea, m-am hotărît să resping oferta, zise ea.

– De ce?

– Întotdeauna pui atît de multe întrebări? Lui Laney nu-i plăcu cum îi suna vocea, în timp ce repeta întrebarea pe care i-o pusese şi el de atîtea ori.

– Am avut un profesor bun, replică el zîmbind. De ce? întrebă el din nou, în timp ce ochii lui priveau în jos spre părţile cele mai ascunse ale fiinţei ei, plini de dorinţă.

Cuvintele aproape că i se opreau în gît.

– Pentru că eu... Ezită puţin, apoi zise cu o voce puternică: Pentru că eu – eu vreau să

privesc apusul soarelui.

El o luă de mîini.

– Un apus anumit?

– Ei bine, este unul deosebit, pe aici. Degetele ei se mişcară în mîna lui, cu atîta dorinţă, încît tremurau. O respingea sau nu, dar trebuia să afle.

David rămase nemişcat.

– *Îţi pot oferi atît de puţin!*

– Ba ai atît de multe de oferit, zise ea. Dragoste şi rîs şi muzică şi...

– Apusuri de soare.

– Şi apusuri de soare, fu ea de acord.

– Şi asta-i de ajuns?

– Dar ăsta-i numai începutul, zise ea. Se gîndea la lumea pe care o deschisese în faţa ei. O lume de o frumuseţe liniştită, de oameni atenţi, de o nemaiîntîlnită dragoste, de chipuri fericite, de visuri, de... fantezii ce devin realitate.

Laney crezuse întotdeauna că lumea reală era mai bună. Întotdeauna şi-a bătut joc de visători .Şi întotdeauna fusese un martor, dar niciodată un participant.

Dar s-a terminat. Nu va mai rămîne un simplu spectator. Acum, voia să se arunce în vîltoarea

vieţii, să o apuce şi să-i simtă gustul, să dea şi să primească, să... facă ceva deosebit.

Iar acum era timpul să înceapă. Era timpul să-şi asume riscul, primul mare risc, un risc uriaş.

– Te iubesc! zise ea, rostind aceste cuvinte pentru prima dată în viaţă. Întotdeauna o speriaseră aceste cuvinte, chiar faţă de mama ei, chiar faţă de Dean.

– Laney, şopti David. Eşti sigură? Eşti sigură cu adevărat? Ezită, apoi continuă: Am prins odată un fluture... era atît de minunat şi de liber...

Laney simţi încordarea sufletească, dureroasă, ce răzbătea din cuvintele lui.

– Eu nu sînt fluture, zise ea moale.

– Ce eşti, Laney? Ce eşti tu, de fapt?

Ea îi căută privirea:

– Nu ştiu, zise ea , cinstit. Ştiu doar că, pentru prima dată în viaţă, simt că aparţin cuiva. Simt în mine căldură şi fericire.

Un zîmbet apăru pe faţa lui.

– Şi... ?

Ea îi zîmbi la rîndul ei.

– Şi asta-i!

– Iar cu drăcuşorii mei, ce-o să fie?

– Îmi plac, şi poate mai vin şi alţii, zise ea.

O bucurie puternică îi apăru pe chip. Şi un fel de linişte, pe care ea nu i-o mai văzuse niciodată pe faţă. Dar el nu putu rezista să nu-i pună şi ultima întrebare.

– Eşti absolut sigură?

– Cred că e singurul lucru de care am fost sigură vreodată, consimţi ea ruşinată, o recunoaştere întreruptă de nişte buze atît de blînde şi iubitoare, încît Laney simţi că întreaga lume se topea sub sărutul lor. Sărutul deveni mai puternic şi parcă ea văzu răsăritul şi apusul de soare. Văzu stele căzătoare şi nove. Văzu astea în cîteva momente şi înţelese cu adevărat sensul vieţii.

– Bănuiesc că o să rămînă, zise Theo de la distanţă.

Un cîine lătră. Pisica se frecă pe lîngă glezna lui Laney şi ea auzi un chicotit, cînd buzele lui îi părăsiră gura.

– Te iubesc, Lane Drury, zise el, frecîndu-şi nasul de urechea ei.

– Ura, cred că o să rămînă aici, zise Abe.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Ura, o să rămînă, confirmă Theo.

David se lăsă liniştit pe spate, cu un zîmbet pe chip, şi privi spre fiii săi, înainte de a se întoarce spre Laney.

– Vrei să... ?

Laney privi la cele trei chipuri rămase în aşteptarea răspunsului şi citi în ele dragoste. Erau pline de dragoste. Un miracol de dragoste.

Cel mai măreţ dar dintre toate.

Şi o ofertă pe care n-o poate refuza.

Epilog

Decembrie 25

Un Crăciun deosebit în Valea Cade

Crăciunul fusese întotdeauna foarte iubit şi sărbătorit în Valea Cade, în fundăturile şi în fermele ei, în casele micuţe, cîndva o parte dintr-o întreprindere minieră demult dispărută.

Dar, în acest an, locuitorii acestui loc

unic, rămas din timpurile trecute, aveau un motiv în plus să se bucure.

Ei au citit săptămîna trecută că statul a hotărît să construiască aici un mare loc de recreere, un parc naţional, care va da posibilitatea unei noi investiţii şi a unor noi locuri de muncă.

Proiectul a fost anunţat după doi ani de muncă ai acestei comunităţi de oameni care au hotărît să nu lase orăşelul lor să moară.

David îşi puse o mînă pe pîntecele lui Laney, încîntat de mişcările pe care le făcea pruncul.

Cealaltă mînă lăsă jos un exemplar din *Washington Times* pe care-l citise.

– Nu e prea rău, pentru ultima ta rubrică, zise el cu satisfacţie.

– Oh, ei mai cumpără ocazional cîte un ziar de duminică, zise Laney.

Valea Cade devenise vestită în ultimul an, prin articolele ei pe teme locale. Seria de articole despre Appalachia şi oamenii ei se termina

astăzi. Nu mai voia să suporte tensiunea ziarului, termenele scadente, mai ales acum, cînd familia ei urma să crească.

Şi tocmai semnase un nou contract cu o editură, pentru încă trei cărţi pentru copii, toate prezentînd doi băieţi blonzi, cu ochi albaştri, o pisică cu trei picioare şi cîinele Henry.

Gertrude aproape că dispăruse din seria de poveşti, permiţîndu-i- se să se bucure de hibernare, la bătrîneţe.

Familia David Farrar ştia deja că bebeluşul o să fie o fată. Iar Theo şi Abe îşi ieşeau din fire de emoţie.

Ei fuseseră însărcinaţi să găsească numele cel mai potrivit pentru copil.

Şi acum îl găsiseră.

Toată dimineaţa, fuseseră agitaţi la culme şi, în cele din urmă, erau gata să-l anunţe:

– Marry! exclamă Theo.

– Pentru că Laney a venit la noi de Crăciun, adăugă Abe, aruncîndu-i lui Theo o privire mustrătoare, pentru că se grăbise să anunţe hotărîrea lor solemnă.

David o privi pe Laney, iar ea se simţi încălzită de bucuria liniştită din ochii lui.

– E perfect, spuse ea, gîndindu-se că ziua de

Crăciun va fi totdeauna cea mai frumoasă zi, într-o viaţă plină deja de minunăţii.

– Absolut perfect, adăugă ea, privirea ei întâlnind privirile celor trei feţe bărbăteşti iubite, cu obraji cu gropiţe.

– E perfect, zise şi David, şi era clar că nu se referea doar la numele copilului.

SFÎRŞIT